

folk

muziek met traditie

Neeka

“Geef me een podium, daar word ik heel gelukkig van”

muziekmozaïek
Folk&Jazz

Driemaandelijks folkmagazine
Nr. 3 - september-oktober-november 2017
Kantoor van afgifte: Brussel X - P4A9123
Jaarabonnement: België: € 20 - Buitenland: € 30

Jokke Schreurs

Roots

Sophie Cavez

Arjaun

De Nouveau

Sabam werd in 1922 opgericht door auteurs, vóór auteurs. Als privébedrijf int, beheert en verdeelt Sabam de auteursrechten die de auteurs toekomen. We zijn de schakel tussen de scheppende kunstenaar en de gebruiker van het repertoire. Sabam staat garant voor een eerlijke vergoeding aan de auteurs bij het gebruik van hun werken buiten de familiale kring.

Als grootste culturele bedrijf in België vertegenwoordigt Sabam 40.000 auteurs en ruim 4 miljoen creaties. We spelen een actieve rol in de cultuurverspreiding in binnen- en buitenland via de ondersteuning die we bieden aan auteurs en het netwerk dat we ter beschikking stellen. Sabam vertegenwoordigt zowel het Belgische als het internationale muziekrepertoire en gaat prat op haar multidisciplinair karakter.

Zo vertegenwoordigt zij tegelijkertijd componisten, tekstdschrijvers, uitgevers, dramaturgen, choreografen, regisseurs, scenaristen, dialoogschrijvers, radiomakers, auteurs van ondertitels, vertalers, romanciers, dichters, stripauteurs, illustratoren, journalisten, beeldhouwers, kunstschilders, videofilms, tekenaars, fotografen, grafici...

MEER INFO?

NEEM GERUST CONTACT

MET ONS OP

NO STRINGS ATTACHED

 SABAM FOR CULTURE

MEER INFO:

Aarlenstraat 75-77 - 1040 Brussel

Tel. : +32(0)2.286.82.11

www.sabam.be

Muziekmozaïek vzw

Folk & Jazz

Wijngaardstraat 5 | 1755 Gooik
tel 02 532 28 38
ilse.coppieters@muzmoz.be
www.muziekmozaïek.be

Redactieraad

Hoofdredacteur: Steven Vanderaspolden
Redactie: Ilse Coppieters
Walter Evenepoel
Bart Vanoutrive
Coördinatie: Ilse Coppieters
Fotografie: Bart Denolf
(tenzij anders vermeld)

Media Support (advertenties):

Ilse Coppieters
02 532 28 38

Vormgeving: Brigid Sullivan

Inzending artikelen en reservatie advertenties uitgave 4/2017

1 november 2017

Levering advertentiemateriaal

22 november 2017

Voor verschijning op

21 december 2017

Iedere auteur is verantwoordelijk voor zijn bijdragen.

**Dank aan alle vrijwillige
schrijvers en medewerkers
van het Folk magazine**

Jaarabonnement

België: € 20 / Buitenland: € 30
Overmaken op bankrekening
IBAN BE82 7380 4183 1068
BIC KREDBEBB
van Muziekmozaïek, Wijngaardstraat 5,
B 1755 Gooik
Telkens met vermelding: ABO FOLK
Info via info@muzmoz.be of 02 532 28 38

ISSN 2294-5938

© Copyright (teksten en foto's): Zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van vzw Muziekmozaïek mag niets uit deze uitgave worden vervoerdigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke andere wijze dan ook. Iedere redacteur is verantwoordelijk voor de inhoud van zijn tekst. Publiciteitsteksten en bijhorende illustraties vallen onder de verantwoordelijkheid van de betrokken adverteerder. Teksten en fotomateriaal kunnen door de redactie van Folk magazine geweigerd worden zonder dat deze beslissing dient te worden gerechtvaardigd.

Verantwoordelijke uitgever & afzendadres

Filip Verneert
Wijngaardstraat 5 | B-1755 Gooik

Folk wordt gedrukt met bio-inkt op papier afkomstig uit duurzaam bosbeheer (FSC) in een CO₂ neutrale drukkerij. De verzending is onder biofolie.

Bezoek ons ook op www.facebook.com/folkmagazine

Vrijwillig

Een boeiende folkzomer loopt stilaan op zijn einde. Als vanouds was het nog maar eens een drukke zomer bij Muziekmozaïek. Op twee maand tijd had je Gooikoorts, het podium van Muziekmozaïek op het luisterplein tijdens de Gentse Feesten, Ethno Flanders en de Stage. Die laatste al voor de negenendertigste keer. Dit alles organiseren met alleen maar de vaste krachten van Muziekmozaïek is onbegonnen werk. Een welgemeende en dikke merci aan alle vrijwilligers die een beetje tot heel veel van hun vrije tijd gebruikt hebben om ons hierbij te helpen.

Ook de overige folkorganisaties bleven niet stil zitten. De hele zomer door kon je naar festivals, stages, workshops, concerten, jam-sessies en ga zo maar verder. Ook hier weer het werk van tientallen vrijwilligers, die er samen voor gezorgd hebben dat duizenden, van jong tot oud, hun hart hebben kunnen ophalen aan

mooie muziek, knappe muzikanten, sympathieke lesgevers en misschien nog meest van al aan elkaar en aan het samenzijn.

De folkwereld mag dan misschien een relatief kleine doelgroep zijn, de dagdagelijkse inzet van die vele vrijwilligers en het plezier van de vele bezoekers, luisteraars, dansers, muzikanten kunnen zeker niet genegeerd worden.

Met dezelfde inzet wordt momenteel het na-jaarsprogramma in de vele centra gefinaliseerd. We gaan er met zijn allen deugd van hebben, want het ziet er erg veelbelovend uit. In dit nummer van Folk krijg je al een blik op wat je de komende maanden mag verwachten, van welke cd's en boeken je zal kunnen genieten. Ik wens jullie een aangename lectuur en een deugddoend folkjaar. ☺

Steven Vanderaspolden

Interview

- 4 | **Sophie Cavez:** Ambassadrice van de Europese neo-traditionele trekkmuziek
- 16 | **Jokke Schreurs** vertaalt **Wannes in jazz** zonder woorden
- 26 | **Mediterrane vrouwenstemmen** op Folkfestival Ham, deel 1: Tunesish-Griekse **Lamia Bedioui**
- 26 | **COEFF 4, HIKS, WAF*, ...** slechts enkele van de muzikale werelden van **Gaël Lefèvre**

Folklink

- 10 | **Neeka:** Ik doe nu enkel nog dingen die ik graag doe

Talent

- 14 | **Georgia Shackleton Trio & The Harmed Brothers:** Amerikaanse rootsmuziek
- 21 | **De Nouveau:** Muziek waar je vrolijk van wordt
- 23 | **Roots:** Een doosje om te koesteren
- 25 | **Arjaun:** Al zesendertig jaar de parel van Pamel
- 37 | **Torgeir Waldemar:** De taal van de ziel

Reportage

- 13 | **Gitaren,** de mythe doorpikt
- 19 | **Nabespreking Folkdansfestival Dafodil**
- 29 | **Impressie violentreffen** in Kampenhout

Folkmozaïek

- 24 | **Wildrid Moonen:** Herdenkingsconcert

Muziekmozaïek

- 33 | **Les Voisins:** winnaar Podium Muziekmozaïek

34 | Nieuw op cd

Achtergrond

- 43 | **Estland** te gast in het Mim

Publicatie

- 45 | **Guido Declercq:** Naar Andalusië... op het ritme van de flamenco

- 46 | **Column:** Dree Peremans

Omslag: Neeka | Foto: © Bart Denolf

Neem een abonnement op Folk
www.folkmagazine.be

Sophie Cavez

Ambassadrice van de Europese neo-traditionele trekzakmuziek

Hoewel ze steeds meer pendelt tussen België en Frankrijk, waar ze in de buurt van Poitiers resideert, mogen we Sophie Cavez nog steeds beschouwen als één van de meest energieke dames uit ons land, die zich met haar diatonisch accordeon ongebreideld een weg weet te banen doorheen het Europese volksmuzikale landschap. Het werd dan ook meer dan tijd om een poging te wagen haar aan de praat te krijgen, ondermeer over haar recentste album binnen haar KV Express project. Hoewel... veel moeite kostte het ons niet om haar te strikken op een zonovergoten zondagse namiddag in Gent. Het zal geen toeval geweest zijn dat ze ons hiervoor uitnodigde in de drukbezochte, trendy Or Express(o) Bar. Nog minder moeite vroeg het om -gestimuleerd door de ijsgekoelde citroenlimonade van het huis - de tongen los te maken.

In de ban van Carlos Ruiz Zafón

Vaak put een muzikant inspiratie uit op het eerste zicht niet zo voor de hand liggende bronnen. Het was niet anders bij Sophie die, toen ze strijd voerde met nieuwe composities en arrangementen in de aanloop naar een nieuw album, troost vond in ondermeer 'De schaduw van de wind' en 'Het spel van de engel', romans van de Catalaan Carlos Ruiz Zafón. "Ik heb in een vrij korte periode en in één ruk al zijn boeken gelezen. Tijdens die periode schreef ik ook heel wat nummers voor de nieuwe cd, en die boeken hebben me dan ook heel sterk geïnspireerd. Ik vertoefde volledig in zijn universum en werd hierbij vooral geraakt door de manier waarop hij schrijft. Hij gebruikt immers veel poëtische beelden om dagdagelijkse dingen, de gebeurtenissen van het leven te beschrijven. Ik hou van de woorden en beelden die hij gebruikt. Die leiden onmiddellijk naar een atmosfeer waarin de verbeelding ons ver kan voeren. Als ik vanuit die sfeer van Zafón ging spelen gaf me dat de gelegenheid om te reizen, woorden te vertolken zoals hij dat doet, maar dan met noten, met muziek. Het valt heel moeilijk uit te leggen, maar het is eigenlijk een natuurlijk proces. Ik zoek vooral de relaties op tussen de personen, en de manier waarop hij die beschrijft. Dat bracht me in een wereld die iets afwijkt van de

reële wereld. Op die manier sloeg ik regelmatig voor een paar uur aan het spelen in een afgesloten wereld. Het werd een soort voorwendsel om aan de slag te gaan. Het zou evengoed een andere auteur geweest kunnen zijn die me op gang bracht. Maar deze keer was hij het en ik wou er dan ook een kleine hommage aan wijden."

Nauwgezet doorwerkte en gearrangeerde dansmuziek dient ook de concertganger te bekoren

Nog steeds staat KV-express symbool voor het enige echte balfolkproject van Sophie. Toch moet haar muziek ook de niet-danser steeds opnieuw uitnodigen om te blijven luisteren naar compositie, melodie en arrangement. Ze streeft als het ware naar het scheppen van nieuwe 'luisterbalfolk'. "Wanneer een stuk verschillende minuten duurt, is het belangrijk dat je er kunt naar blijven luisteren, ook wanneer je niet danst. Er bestaat heel veel leuke dansmuziek die echter heel repetitief is, ABABAB met enkele kleine arrangementen. Voor het dansen is dat ideaal, deze vorm brengt je in een soort trance. Zelf verkies ik echter golven te scheppen in mijn muziek, met wat meer openingen op het niveau van de arrangementen, zodat de mensen die luisteren een reis kunnen aanvangen. Dat geldt zeker ook

bij cd-opnames, die moet je zo kunnen opzetten zonder dat het direct de bedoeling hoeft te zijn erop te dansen is. Alle melodien op 'Zafon' voegen zich hoe dan ook naar de ritmes van de balfolk, met uitzondering van het laatste ('Berceuse pour Marius).

De doe-het-zelver in Cavez

Sophie wou bij het uitwerken van dit album echt wel de uitdaging aangaan om zowat alles zelf in handen te nemen. Op één nummer na schreef ze alles zelf. Enige vreemde eend in de bijt is Andy Cutting's 'To The Edge', en daar is een goeie reden voor. "Ik hou heel veel van zijn speelstijl, en luister heel vaak naar zijn albums, vooral zijn solo-cd's. Dit nummer speel ik zelf reeds een tiental jaar heel regelmatig, en nu was het moment aangebroken om er mijn versie van uit te brengen. Ik voeg er ondermeer een zelfgeschreven introducerend deel aan toe." Aanvankelijk lag het in haar bedoeling om een 'echt' solo-album uit te werken. "Naarmate de nummers rijpten, zag ik echter openingen om er extra zaken aan toe te voegen. Dus uiteindelijk heb ik mijn idee om een solo-album met enkel accordeon te maken, vooruitgeschoven naar een later tijdstip, hierbij ook nummers negerend die niet voor de dans bestemd zijn." Over afzienbare tijd belooft ze ons te verrassen met een heel open solo-cd, die niet echt aan danspassen gebonden is. "Dus nu heb ik hier wel nog de dansnummers weerhouden en die vermeng ik met andere zaken die ik opnam. Ik werkte de basis helemaal alleen uit, om vervolgens enkele mensen uit te nodigen die wat extra kleur wisten toe te voegen. Zelf voegde ik bas, wat zangstem en overdub met accordeon samen, en vervolgens nodigde ik instrumentalisten uit waar ik veel van hou." Zo goed als elk om beurt leveren ze hun handtekening af op één, hoogstens twee nummers. Naast de binnen de triobezetting florerende Jo Zanders (percussie), zijn dit Didier François (nyckelharpa), levensgezel Julien Padovani (rhodes), Karim Baggili (oud), Fabiola Fernandes (zang) en Gregory Jolivet (draailier). De bedoeling bestond er uiteraard in om heel specifieke kleuren toe te voegen aan de nummers. "Voor mij ontstaan er in het universum van Zafón heel veel gelaagde betekenissen vanuit zijn woordgebruik. Met de inbreng van de instrumenten is het zoals met de woorden die zich aan elkaar weven, wat leidt tot een versterken van het geluidsspectrum. Ik hou enorm veel van oud en nyckelharpa. Ook thuis luister ik er heel veel naar. Wanneer je als muzikant naar muziek luistert, gaan sommige zaken je zo aanspreken dat je er iets mee wilt aanvangen, en dan komt het er op een goeie dag dan ook van." Anderzijds treffen we nergens Baltazar Montanaro aan tussen de gasten. "In het begin

▶ dacht ik hem eveneens uit te nodigen voor een nummer, maar bij nader inzien zag ik er geen plaats voor. Ik vond het ook leuk om naast ons duo, mijn eigen project te hebben, dat heel verschillend is en waar hij niet mee inzit. Dat voelt goed, het is interessant om ook afzonderlijke projecten te hebben. Balthazar heeft er ook enkele met andere muzikanten, waaronder accordeonisten en dat verrijkt ons. Als we elkaar na zo'n uitstap vervolgens terugvinden, hebben we beiden andere ervaringen opgedaan die ons ook als duo vooruit helpen om nieuwe wegen in te slaan."

Het dubben en gebruikmaken van gastmuzikanten maakt het uiteraard niet zo eenvoudig om de arrangementen ook integraal over te brengen vanop een podium. "Ik heb natuurlijk zin om de formule die ik tot nu toe hanteerde te behouden, bas, percussie en accordeon. Daarom hebben we de stukken wat aangepast en heb ik ook zin om een heel variabele, flexibele formule te behouden, zodat ik het repertoire solo kan spelen op een bal van een tweetal uur, dan wel als duo met de bassist of trio met percussie, eventueel met enkele extra gastmuzikanten. Dus ga ik op zoek naar heel verschillende formules, maar het solo bal spelen werkt ook heel goed."

Onze vraag of we bij het trio in de eerste plaats moeten denken aan Bo Waterschoot en Jo Zanders, wordt beaamt. "Ik werk echter ook met een andere percussionist, omdat ik graag met heel veel verschillende mensen aan de slag ga. Ik speel sinds verschillende jaren ook heel regelmatig samen met Frédéric Malempré. Ik breng graag verschillende klanken in, en varieer dus ook graag met de instrumentalist. Verschillende percussionisten bieden een heel onderscheiden toets aan mijn muziek, en importeren er nieuwe zaken in. Dat is altijd een verrijking, dat voedt me. Sinds kort ben ik ook aan het werken met een percussionist uit Poitiers, Alain Josué, die op zijn beurt weer een heel andere stijl hanteert dan Jo bijvoorbeeld. Telkens wanneer zich een gelegenheid voordoet kan ik het niet nalaten er gebruik van te maken. Het repertoire is heel open, dus kan ik er heel veel zaken mee aanvangen en is het gemakkelijk om er andere ideeën in te integreren. De persoonlijke dimensie, het autobiografische element, is alvast ten overvloede aanwezig in 'Zafon'. "Het was voor mij heel belangrijk dat ik schreef, arrangeerde en opnames maakte toen ik acht maanden zwanger was. De cd verscheen net na de bevalling van Marius. Doordat ik zowat alles

zelf deed, inclusief de mixage en de arrangementen, heb ik die periode beleefd alsof ik twee bevallingen tegelijk tegemoet ging, van de baby en van de cd. Dat is ook de reden waarom ik uitpakte met een tijgerkop op de hoes. Bevallings van een baby in de periode dat er ook een cd (*niet toevallig eindigend met 'Berceuse pour Marius', nvdr*) afgewerkt werd, maakte dat het voor mij een heel speciaal album geworden is. Het vormt als het ware een tweede deel van mijn baby, het is één en twee samen. Marius wordt steeds heel rustig wanneer hij luistert naar dat wiegenlied, hij gaat er elke avond mee slapen." Op de vraag of Marius toevallig ook een personage vormt binnen één van de romans van Zafón blijft Sophie me het antwoord schuldig, ook al zou het uiteraard een leuke samenloop geweest zijn.

Over toekomst van KV Express ...

Uiteraard staan de plannen voor alweer een nieuw album met KV Express nog in de kinderschoenen. "Ik heb nog niet veel nagedacht over een volgende schijf. Wat KV-Express betreft ervaar ik geen echte grenzen en ik ben van plan er verder de gekozen richting mee uit te gaan. De basis ervan zal altijd de balfolk blijven met de verschillende formules die ik al aangaf, en die vooral heel open moet blijven. En mogelijk, waarom niet, kan een volgende cd heel verschillend zijn, met een andere muzikant of helemaal solo. Voor deze

formatie vormen mijn composities de basis. Deze zijn overigens verbonden aan wat zich voordoet in mijn leven. In functie van waar ik zin in heb, worden er daarna andere elementen aan toegevoegd. Zo kunnen er steeds weer andere muzikanten aan toegevoegd worden. Dat moet niet altijd een trio zijn." Ook de live-optredens kunnen met een andere bassist of gitarist perfect georganiseerd worden.

... en de andere projecten

"Ik heb daarnaast mijn andere projecten, waarin ik andere stijlen verken. Zo zijn er de luisterconcerten in duo met Baltazar Montanaro en recenter ook die met Julien Padovani op piano." Met Balthazar bracht ze intussen drie albums uit, steeds zonder toevoeging van bijkomende muzikanten. "Eind vorig jaar speelden we evenwel in Zweden, waar we twee Zweedse muzikanten ontmoetten, Josefina Paulson, een dame die nyckelharpa, en Jonas Åkerlund,

die gitaar, viool en tal van andere instrumenten speelt. Zij vormen eveneens een duo en brachten reeds twee cd's uit (*'Dag och Natt', Nutradcd16, 2015, nvdr*). Toevallig viel ik op een album van hen, en een nummer eruit beviel me dermate dat ik hen mailde met de vraag of we er een opname mochten van maken voor onze recentste album met Montanaro. Dat bleek voor hen helemaal geen probleem. We stuurden achteraf de cd op. Op hun beurt was ons album voor hen een ontdekking. Ze nodigden ons uit voor een optreden in een bescheiden cultureel centrum in haar dorp. Aansluitend besloten we dat het tof zou zijn om enkele nummers samen te spelen. Dus kozen zij er twee uit van ons, wij twee van hen en daarmee sloten we ons concert af. Dat bleek echter te resulteren in pure magie. Het klikte echt goed en we besloten dit nog opnieuw te doen. Ze vroegen hiervoor intussen subsidies aan en ontvingen een bedrag dat ons in staat stelt een creatie (en mogelijk een cd-opname) op poten te zetten. In oktober hebben we reeds een eerste 'residence', en zullen we een week samen doorbrengen in Frankrijk om een repertoire uit te werken dat ons als een volwaardig kwartet zal presenteren, bestaande uit een Zweeds en een Belgo-Frans duo. Het doel is om samen te concineren in Frankrijk, België, Zweden en hopelijk ook elders. Baltazar speelt trouwens ook baritonviool en in dit project zal hij die vaak gebruiken, omdat die enorm goed samenklinkt met de nyckelharpa.

Met het duo zelf zijn we naar 2019 toe aan het werken aan een volgend album, opnieuw met enkel ons beiden. Hier zouden we enkel eigen composities voor gebruiken. In de derde steken heel veel hernemingen, met veel nummers van zowat overal, uit Quebec, Zweden, Spanje,....

En dan is er ook het duo met Julien Padovani, mijn partner (die piano speelt en accordeonist is bij Ciac Boum). De piano vormt zijn basis, maar intussen speelt hij onnoemelijk veel verschillende klavieren. Hij voelt zich thuis in heel wat muziekgenres en speelt zowel jazz, klassiek, pop, rock, als improvisatiemuziek. Hij is een specialist op heel verschillende terreinen. In ons duo gebruikt hij de piano in zijn geheel, hij gaat in de piano zelf rechtstreeks de snaren bespelen en zo nieuwe geluiden creëren, of plaats accessoires in de piano zelf om die anders te laten klinken. Daarvoor heeft hij natuurlijk een goeie akoestische piano nodig. We hopen hier vanaf volgend jaar mee uit te kunnen pakken. Natuurlijk is het vrij moeilijk om dit verkocht te krijgen, omdat een potentiële locatie zelf over een piano dient te beschikken. We organiseerden reeds enkele try-outs en het publiek was telkens heel enthousiast.

Interview

"Ik heb altijd dergelijke dingen willen doen, de 'echte' traditionele muziek kan ik niet spelen. Ik ben geen specialiste in de muziek van Auvergne, België, Bretagne,... Ik speel enkel een beetje van alles en maak daaruit mijn eigen muziek." Dit in tegenstelling tot anderen die zich echt specialiseren. "Ik denk bijvoorbeeld aan Martin Coudroy in Frankrijk die zich in de Zweedse muziek specialiseerde, of anderen zoals Anne Niepold die voluit de kaart trekt van jazz en improvisatie. Ik denk niet dat ik die kracht heb om me volledig in één richting te focussen. Ik wil dus blijven een klein beetje van alles doen en er mijn eigen toets aan geven.

Daarnaast ben ik een tijdje geleden elektrische bas beginnen spelen." Daarmee stapte ze intussen in enkele kleine projecten buiten de folk. Zo is er uitstap naar de pop, met 'Le grand bateau', een groep rond het Franse lied met Gentenaar Yves Meersschaert, of ook nog met een rockzanger, Mario Guccio (Machiavel) uit Wallonië. "Ik droeg daarnaast nog bij aan enkele andere liedprojecten. Momenteel heb ik de bas even wat opzij gezet. De meeste van die projecten liggen een beetje stil, en met mijn baby heb ik in tegenstelling tot vroeger, geen tijd meer om alles te grijpen wat zich aanbiedt. Ik moet wat keuzes maken, en dus besliste ik me te concentreren op mijn accordeon. De bas is op dit moment een beetje een accessoire geworden. Maar ik begin terug wat tijd te hebben en ik zou die graag opnieuw opnemen en weer instappen in een aantal projecten buiten de folk."

Plannen om de jazz te verkennen koestert ze niet. "Jazz is te gecompliceerd op de bas als ik er niet echt op studeer. Je moet die muziek echt bestuderen en in staat zijn om muziek te lezen en te schrijven. Pop en rock leunen al meer aan bij mijn folk-cultuur. Men kan dat gemakkelijker op het gehoor spelen, het is een stuk eenvoudiger en niet noodzakelijk om partituren te gaan lezen. Natuurlijk moet je steeds werken aan de techniek. Met mijn vorming is dat toegankelijker dan de jazz. Jazz moet je echt bestuderen, ik ken geen muziek, ben autodidact en kan onvoldoende noten lezen, akkoorden ontcijferen,... vandaar dat dit zeker op dit moment te hoog gegrepen zou zijn."

Autodidact zonder notenleer

Dat maakt ons natuurlijk benieuwd naar de manier waarop de muziekmicrobe haar indertijd alsnog te pakken kreeg. "Ik begon een beetje piano te spelen toen ik klein was. Mijn ouders hadden er één gekocht en er kwam een leraar bij ons aan huis, die zo'n half uurtje les gaf. Vervolgens kwamen

foto: © Bart Denolf

Sophie Cavez: "Doordat ik zowat alles zelf deed, inclusief de mixage en de arrangementen heb ik die periode beleefd alsof ik twee bevallingen tegelijk tegemoet ging, van de baby en van de cd. Dat is ook de reden waarom ik uitpakte met een tijgerkop op de hoes."

er andere kinderen bij ons thuis eveneens les volgen. Daarmee ben ik gestopt rond mijn elfde, omdat ik de klassieke muziek vervelend begon te vinden. Wat later ontdekte ik echter de folk via vrienden van ons gezin. Zij speelden een beetje accordeon tijdens avondfeestjes, en dat vond ik schitterend. Ik wou dat zelf ook, een instrument dat je overal mee naartoe kan nemen, waar je vrolijke muziek op kan spelen en dat heel toegankelijk is om naar te luisteren. Ik heb hun instrument geleend en vervolgens een spaarpotje aangelegd om op mijn zeventiende een instrument te kopen. Zo ging ik aan de slag, door naar jamsessies en concerten te gaan, en veel te luisteren naar platen. Ik volgde ook heel wat stages, onder meer bij Didier Laloy, Bruno Letron, Filippo Gambetta." Duidelijk is wie hierbij haar voornaamste mentor werd. "Ik voel me vooral een leerling van Didier Laloy. Hij bood me trouwens ook de kans om veel te spelen, daar hij me vrij snel regelmatig begon te vragen om hem te vervangen. Ik ben begonnen met te spelen in een groep die

kinderliedjes bracht en waar ik hem verving tijdens een tournee in Frankrijk met Fred Malempré en Karim Baggili. Didier heeft en had zoveel projecten waardoor hij niet alle concerten kon meespelen. Wat later verving ik hem vast bij onder meer Urban Trad en regelmatig ook bij Ialma. Hij is het die de deur opende voor me, die me kansen en het nodige vertrouwen schonk om ervoor te gaan.

"Na een paar jaar, vooral vanaf mijn start met Dazibao, ben ik een meer mijn eigen stijl gaan ontwikkelen. Ik had een duidelijker zicht gekregen over hoe ik het zelf wou aanpakken." Deze is zich steeds meer gaan onderscheiden van die van Didier, behoudens de klank misschien, die gelijkaardiger bleef dan de verwantschap in speelstijl. In elk geval ben ik Didier heel veel verschuldigd, ik heb enorm veel van hem opgestoken en ben hem heel dankbaar. Telkens ik een nieuw album uitbreng laat ik niet na ook hem in mijn dankwoordje te vermelden."

WWW.TEY.BE BELSELE • SINT-NIKLAAS

MUZIEKCLUB

NAJAAR 2017

- ZA > 14 OKT > 20U00** **DE KLEINE OMLOOP**
CONCERTEN DE WINNAARS VAN DE NEKKA-WEDSTRIJD STELLEN ZICH VOOR
- ZO > 15 OKT > 16U00** **FROMSEIER ★ HOCKINGS**
CONCERT DEENS SUPERDUO MET GITAAR EN VIOL
- VR > 20 OKT > 20U00** **APPELWEYRE**
LUJSTERAVOND MARC VANDEMOORTELE EN LEEN DEUYVER STELLEN NIEUWE FOLKCD'S VOOR
- ZO > 22 OKT > 16U00** **ESTBEL**
CONCERT HET DUO IS EEN KWARTET GEWORDEN EN KOMT NIEUWE CD VOORSTELLEN
- VR > 03 NOV > 20U00** **FTF-TLS**
CONCERT FANTEYFARE - TUNE LEARNING SESSION: GEWOON SAMENSPELEN
- ZA > 04 NOV > 21U00** **JÉRÉMIE MIGNOTTE & NORBERT PIGNOL**
CONCERT LS.M. STAGE TWEE FRANSE TOPMUZIKANTEN SPELEN TEN DANS
- ZO > 05 NOV > 16U00** **TAMALA**
CONCERT AFRIKA ONTMOET VLAANDEREN
- VR > 10 NOV > 21U00** **KV EXPRESS**
CONCERT/BALEYNBAL TRIO KOMT CD VOORSTELLEN: LUISTEREN OF DANSEN!
- ZA > 18 NOV > 10U00** **RIETBOUWCURSUS**
CURSUS ENKEL VOOR DOEDELZAKSPELERS MET TYPES UIT DE LAGE LANDEN EN FRANKRIJK
- ZO > 19 NOV > 14U30** **FOLKEXPO + FLOATING SOFA QUARTET (19U00)**
SHOWCASE LS.M. FOLKFESTIVALKOEPEL, FOLKFORUM EN MUZIEKMOZAIËK
- VR > 24 NOV > 21U00** **DUO DE SCHEPPER / SANCZUK**
CONCERT CD-VOORSTELLING VAN UITMUNTEND FOLKDUO
- ZO > 26 NOV > 16U00** **EDGELARKS (PHILLIP HENRY & HANNAH MARTIN)**
CONCERT SUBLIEM ENGELS SONGWRITERSDUO
- WO > 29 NOV > 20U00** **MARC ERKENS**
LEZING LS.M. DAVIDSFONDS / MUZIKALE LEZING OVER MUZIEK EN NÉER
- ZA > 02 DEC > 21U00** **EMBRUN 15 JAAR**
FEESTELIJK BALEYNBAL WIE ER VIJF JAAR GELEDEN BIJ WAS WEET HET: FÉEST!
- ZO > 03 DEC > 16U00** **THE NORDIC FIDDLERS BLOC**
CONCERT LS.M. CC SINT-NIKLAAS ONGEEVENAARDE VIOLPRACTY UIT HET NOORDEN VAN EUROPA
- VR > 08 DEC > 20U00** **FTF-TLS**
JAM SAMEN SPELEN; WIE NIET SPEELT IS ZEER WELKOM OM TE KOMEN LUISTEREN
- ZA > 09 DEC > 21U00** **LAMIA BEDIQUI & THE DESERT FISH**
CONCERT TUNESIËSCHE ZANGERES VERKENT MET GRIEKSE MUZIKANTEN DE MIDDELANDSE GEBIEDEN
- ZO > 10 DEC > 16U00** **NV3**
CONCERT WAARZINNING FOLKTRIO MET NAOMI VERCAUTEREN, JAN DE BRABANDERE EN BERT RUYMBEEK
- VR > 15 DEC > 21U00** **COIG**
KERSTCONCERT FANTASTISCH KWARTET UIT HET KELTISCH GEDEELTE VAN CANADA
- ZO > 17 DEC > 16U00** **SEYIR TRIO (LÂMĒKĀN PROJECT)**
CONCERT CD-VOORSTELLING MET OOSTERSE EN KLASIEKE MUZIEK

KOUTERMOLENSTRAAT 6B • 9111 BELSELE • 03/772 11 93 • WWW.TEY.BE

RAADPLEEG ONZE WEBSITE VOOR DE VOLLEDIGE PROGRAMMATE > RESERVEREN IS AANGEWZEN > TEY@SKYNET.BE

FOLKEXPO

Zondag 19 november
vanaf 14u in Muziekclub 't Ey

Keep The Home Fires Burning
Les Voisins
Leaves For Snow
Old Salt
Strograss
Roots

- > Elke groep speelt een toonmoment van 20 min.
- > Vanaf 12 uur tot na 20 uur: Foodtruck De Koezina
- > Avondprogramma 't Ey om 19u Floating Sofa Quartet (gratis)

Prijs: € 0,5 (gratis voor leden Muziekclub 't Ey)
Adres: Koutermolenstraat 6B, 9111 Belsele

Organisatie Folkfestivalkoepeel
ism Folkforum en Muziekclub 't Ey

Folkexpo 2017

zomer folk *17
festivals
in vlaanderen
www.folkfestivals.be

folkforum

mm
muziekmozaïek
folk jazz

Foto: Les Voisins: © Patrick Clerens

Interview

Zoektocht naar podia

Eigenlijk wordt er verrassend veel ge-toerd. Niet in het minst met haar project met Baltazar Montanaro. Samen trokken ze deze zomer nog naar Quebec, waar ze traden op het Carrefour mondial de l'accordéon de Montmagny. Muzikale trips naar Italië, Portugal, Spanje, Frankrijk, Nederland, Polen, Hongarije, Oostenrijk,... maken deel uit van de analen. Wie hun management beheert? "We hebben geen manager en doen alles zelf. Met Baltazar hebben we sowieso behoorlijk wat concerten achter de rug. We benutten onze website die behoorlijk wat informatie verstrekt. De mensen vragen ons vaak via het internet, nadat ze youtube-filmpjes van ons hebben bekeken, en dergelijke meer. Ik hou me bezig met de aanvragen, en ik stuur zowat overal cd's naartoe, tot in Japan en de Verenigde Staten. Veel meer dan dat doe ik eigenlijk niet. We wachten af tot er een vraag op ons afkomt. Dan ga ik onmiddellijk op zoek naar andere locaties in die regio waar we mogelijk voor of na onze eerste boeking kunnen gaan spelen, zodat we een kleine tour in elkaar weten te steken. Gezien Baltazar meestal in Frankrijk verblijft en minder in België, is het soms moeilijk om ons te engageren voor één enkel concert. We proberen altijd nog enkele kleine extra locaties te vinden, en hiervoor ga ik zelf tot actie over." 🍷

Bart Vanoutrive

www.sophiecavez.sitew.com

foto: © Bart Deit

Kalender KV Express

» 16/10/17	EINDHOVEN (NL)	Meneer Fritz (duo)
» 21/10/17	UTRECHT (NL)	Cadansa
» 28/10/17	LISBOA (PT)	Fest-i-ball (duo)
» 29/10/17	LISBOA (PT)	Fest-i-ball (duo)
» 10/11/17	BELSELE (BE)	T'Ey (duo of trio)

Kalender Duo Montanaro/Cavez

» 13/10/17	MORSANG (FR)	Contes en bal
» 03/11/17	EURE (FR)	Festival
» 04/11/17	MEIGEM (BE)	D'apostroof
» 05/11/17	TOURNAI (BE)	
» 11/11/17	COINSINS (CH)	Folk'O Pieds
» 17/11/17	FRIBOURG (CH)	Bal Folk
» 18/11/17	HERICOURT (FR)	Musiques en Pays D'Hericourt
» 19/11/17	WAGENINGEN (NL)	
» 30/11/17	COUERTON (FR)	La Boite à Bretelles
» 01/12/17	NIVILLAC (FR)	Forum
» 02/12/17	TREGASTEL (FR)	Toucouleur
» 15/12/17	ROME (IT)	
» 16/12/17	NAPLES (IT)	
» 17/12/17	BARI (IT)	
» 27/01/18	WASQUEHAL (FR)	La Tulipe
» 04/02/18	VENLO (NL)	De garage

folk TIP

EmBRUN LIVE!

Noteer 02/12/2017 in het vet in jullie agenda!
Want dan viert EmBRUN zijn ***15e* verjaardag!**

Met o.a. gastmuzikanten, 'best of' nummers van de laatste 15 jaar, tentoonstelling, projectie, ...
Place to be: Muziekclub 'tEy
Koutermolenstraat 6 B, 9111 Belsele
en dit vanaf 20u!

Neeka

Ik doe nu enkel nog dingen die ik graag doe

Of het nu een koolmees was, een goudvink of een merel, ik kan het me om de drommel niet meer herinneren, maar dat er het heel gesprek lang een duidelijk overgelukkig schepsel haar blijheid uitbazuinde, weet ik zeker. Het enthousiaste getsjilp dwarrelde uit het lover van de zomerse tuin in Puurs en het harmonieerde wonderwel met het heldere en al even vrolijke stemgeluid van onze gastvrouw, Ilse Goovaerts. Misschien klinkt die naam je niet zo bekend in de oren, maar als we haar pseudoniem 'Neeka' aanhalen, dan hoor je ongetwijfeld ook meteen 'Don't hold me back' uit je auditieve schatkamer opborrelen. De dame die in 2002 in duet met Stef Kamil Carlens een onvervalste hit scoorde met dit prachtige popnummer, heeft zoveel pijlen op haar muzikale boog, dat wij met een gerust gemoed met haar een Folklink konden leggen.

"Acht jaar was ik toen ik muziekschool begon te volgen. Bij ons thuis stond in die tijd een primitief orgeltje waar ik al eens een liedje op probeerde te spelen en toen ik voor een instrument moest kiezen, lag het voor de hand dat ik spontaan opteerde voor het orgel. Dat was niet meteen een evidente keuze. Mijn ouders twijfelden ook een beetje of ik dat wel zou volhouden. Maar ik had een heel fijne leraar waarmee het enorm goed klikte. Het beviel me zo goed dat ik tot mijn achtentwintigste orgel ben blijven spelen!

De klassieke muziek sprak me echt wel aan, al vond ik andere genres ook best leuk. Met de vriendinnetjes zong ik alle popdeuntjes en bij de Chiro amuseerde ik me kostelijk met volksdansen. Vaak kwamen er ook groepen uit de omgeving en dan werden de plaatjes gedraaid met traditionele dansen van hier, maar ook Oost-Europese, Griekse en Israëliëse dansen.

Mijn eerste echt contact met folk, was toen ik met mijn ouders ging kamperen in Nieuwpoort. Daar was 's avonds altijd wel wat te beleven en op een keer heb ik zo voor het eerst de groep Rum gehoord. Ik was tien of elf jaar en we zaten in een sporthal op van die oranje plastic stoelen ademloos te luisteren. Ik herinner me nog dat er een mijnheer voor mij kwam zitten die vroeg of het de moeite was en dat ik hem antwoordde dat ik het héél mooi vond. Tot mijn verbijstering stapte die man al na vijf minuten op. Ik dacht bij mezelf: "alleen, hoe is dat mogelijk? Dat is

ik weet niet hoe schoon, waarom blijft die niet zitten?" Ik was echt weg van die fijne melodieën en droevige ballades. Die ervaring was voor mij het begin van een grote appreciatie voor folk. Ik was geen specialist en ik weet dat een aantal mensen een merkwaardig vooroordeel hebben tegenover folk, maar bij mij is dat beslist niet het geval. Ik krijg daar een heel goed en warm gevoel bij. Ik ben blij dat organisaties zoals Muziekmozaïek daarmee bezig zijn en ervoor zorgen dat het blijft bestaan. Soms heb ik de indruk dat folk zorgt voor een onderstroom waardoor het af en toe weer boven water komt (zoals met Lais en de Boombals) en dan later ogenschijnlijk weer wat wegdeemstert. Maar ik weet dat jullie voortdoen!"

Zoals iedereen stond ook Ilse op haar achttiende voor het probleem van de studiekeuze. Zij overwoog om naar het conservatorium te gaan.

"Mijn leraar zei me dat ik het zeker aankon, maar ik had toch wel horen vertellen dat het heel zwaar was en eigenlijk zag ik mezelf niet mijn hele leven op een doksaal zitten. Dus ging ik voor een heel andere richting: rechten!"

De muziek liet me echter niet los. Ik hield ook van populaire muziek: Simon & Garfunkel, Leonard Cohen, Jo Jackson, maar af en toe ook jazz. Met de pick-up op mijn kamer, de platenhoes op mijn knieën, luisteren en meezingen, uren aan een stuk. Soms denk ik: ik wou dat ik vroeger geboren was. De

sixties, begin seventies, met die bijzondere vibe, veel folkie-invloeden, aandacht voor tekst, het sprak me allemaal heel erg aan. Ik denk dat de muziek die je zo onder je twintig jaar leert kennen, heel diep onder je vel blijft zitten.

Ik was daar allemaal mee bezig, maar bleef vlijtig klassieke muziek spelen. Tegelijk had ik me ook al aangesloten bij een akoestische covergroep en af en toe begon ik zelf nummers te schrijven.

Ik maakte mijn liedjes in het Engels omdat het toen voor de hand lag. Het was zeker niet omdat ik iets tegen Nederlandstalige liederen heb, integendeel, ik hou veel van de muziek van o.a. Wim De Craene en Kris De Bruyne."

Uit haar relaas over haar Leuvense periode kunnen we afleiden dat Ilse heeft genoten van het studentenleven. Misschien waren de ellenlange gesprekken met de vrienden op café er wel een beetje de oorzaak van dat ze na een wat te vrolijk studiejaar de tweede zit niet doorkwam.

"Dat bisjaar was voor mij eigenlijk welkom. Ik had meer tijd om liedjes te maken. Ik had intussen op eigen houtje leren gitaar spelen. Ook het zingen heb ik op mezelf geleerd, wel een paar stages jazzsang gevolgd. Ik was ook heel graag eens naar een stage folkzang gekomen, maar het is er jammer genoeg nooit van gekomen.

De faculteiten organiseerden in die tijd een soort 'songfestival' waarbij stevast de Germaanse- of de Filosofiefaculteit met de eer gingen lopen. Elke groep moest naast een aantal covers ook een eigen nummer brengen. Dat heb ik dus gedaan voor 'de rechten' en we haalden toen zowaar de tweede prijs. Misschien zouden we

"Ik zal pop nooit helemaal afzweren, maar met de leeftijd voel ik me toch meer opschuiven in andere richtingen"

Neeka

► wel gewonnen hebben, maar in de jury zat 'Lange Polle' (Paul Van Bruystegem, bassist van Triggerfinger en Wolf Banes) en die vermoedde dat we de jury wat wilden slijmen door een lied van The Wolf Banes te coveren en hij gaf ons een nul.

Voor mij was het echter heel belangrijk dat ik me realiseerde dat ik wel zelf songs kon maken. Ik ben dat dan ook op een wat eigenzinnige manier gaan doen. Het was niet echt evident om tegen de stroom in te gaan, omdat je iets doet dat buiten het verwachtingspatroon ligt, je bent niet bij de 'cool'."

Maar Ilse Govaerts ging haar gang. Ze wou dat doen onder een nieuwe naam, kort, vrouwelijk en internationaal: Neeka! We schrijven 1999 wanneer ze met een eerste album uit de studio stapt. Het succes blijft beperkt, al pikt Radio 1 toch af en toe een liedje op. Maar dan biedt ze in 2002 de wereld de cd 'Candy comfort' aan. Daarop zingt ze zich in een duet met Stef Kamil Carlens de hemel van de singersongwriters in. Als je het mij vraagt is 'Don't hold me back' een lied van universele schoonheid,

heerlijk zangwerk, indringende tekst en een meeslepemde melodie. Wie zoiets kan maken, verdient het om bij om het even welke poll in de top drie te eindigen. 'Neeka' Ilse mag het ervaren dat haar liedjes met de regelmaat van een klok op de nationale zender worden gedraaid, dat ze op straat langs mensen stapt die haar liedje lopen te neuriën en toch...

"Dankzij het succes van de tweede plaat kon ik in het voorprogramma van Hooverphonic gaan toeren. Dat was een hele ervaring waar ik ontzettend veel van geleerd heb. Ik dacht toen echt: nu ben ik gelanceerd, nu gaat het allemaal gebeuren. Maar dan blijkt het toch wel moeilijker te gaan dan je dacht. Je probeert aan te klampen om bekend te blijven, zodat je meer en meer zou kunnen optreden. Maar wanneer je je eigen zin wil doen en niet bij de grote 'boekingsbazen' zit, dan is het niet eenvoudig om de aandacht te krijgen die je verwacht.

Toen ik op mijn derde album ging experimenteren met klavecimbel, theorb, luit, en orgel, bleek dat toch wat te moeilijk te zijn, te bevreemdend en te ver weg van de commerciële sound.

Ik ben daarin misschien wel wat naïef, je gelooft in jezelf. Je denkt: dit is zo'n goed nummer, dat gaan ze toch meteen draaien... neen dus! Je steekt er zoveel tijd, energie en geld in. Dan draait het even mee, maar niet in verhouding tot wat je hebt geïnvesteerd."

Al was het na de opwelling van de tweede plaat wat minder heftig geworden, toch bleef Neeka een bepaald publiek aantrekken. Mensen die niet slaafs de opgedrongen tendensen volgen, maar oog en oor hebben voor eerlijk en goed vakwerk, bleven haar volgen, kochten haar volgende platen, juichten haar toe op de Radio1-sessies en blijven ook vandaag naar haar optredens komen.

De derde Neeka-cd werd uitgebracht bij Universal. Het was voor haar een opsteker dat die grote firma haar wel het volle vertrouwen gaf. De kritieken achteraf waren ook zeer lovend, maar de hoop dat daar misschien ook internationaal een doorbraak zou uit volgen, bleek niet gegrond. De ontgoocheling hierover is echter al lang voorbij.

"Ach, de organisatoren hebben nu eenmaal minder geld, het is een algemene tendens. Maar ik heb ooit op Werchter gestaan, ik heb vijf cd's gemaakt, ik word nog af en toe gedraaid en ik mag gewoon blijven doorgaan. Ik heb intussen een repertoire

waar ik echt wel tevreden over ben en ik speel tegenwoordig regelmatig huiskamerconcerten. Als er maar een klein budget is, dan kom ik alleen met mijn gitaar en ben ik er gewoon om voor de mensen mijn liedjes brengen, dat is voor mij de essentie.

Geef me een podium, daar word ik heel gelukkig van. Een huiskamer met dertig of veertig

luisteraars of een groot festival met een paar duizend mensen, dat maakt niets uit."

"Een huiskamer met dertig of veertig luisteraars of een groot festival met een paar duizend mensen, dat maakt niets uit – van een podium word ik gelukkig"

Neeka

Het blijft dus allemaal bruisen bij onze goedlachse en veelzijdige gesprekspartner. Een beetje mysterieus verklapt ze ons dat we binnenkort toch iets onverwachts van haar zullen te horen krijgen. Wat dat precies wordt, vernemen we niet, maar enkele andere initiatieven wil ze ons wel toevertrouwen.

"Ik doe nu nog enkel dingen die ik graag doe en met mensen waar ik me goed bij voel. Ik zal pop nooit helemaal afzweren, maar met de leeftijd voel ik me toch meer opschuiven in andere richtingen.

Ik ben hier in de streek begonnen met een koor voor jongeren van twaalf tot achttien jaar. We zingen popliedjes, de hits van vandaag, maar ook oudere dingen. Als je dan de samenzang hoort en het enthousiasme waarmee ze dat brengen, dan stuw je dat zelf vooruit. Het is zalig om met die jonge mensen te werken. Ik leer van hen ook wat er nu leeft en ik breng hen in contact met zaken waar zij geen weet van hebben.

En dan heb ook nog ik een mooi project met Tom Theuns, een fenomenale gitarist en veelzijdig zanger. We hebben ontdekt dat we beiden een passie hebben voor Engelse folk. We interpreteren liedjes van Fairport Convention, The Incredible String Band en zo, maar ook de zestiende-eeuwse luitist-liedjesmaker John Dowland inspireert ons! Ik hoop om met dat duo nog meer te kunnen gaan spelen. Is dit geen aanrader voor Muziekmozaïek? Hallo mensen, Neeka met Tom Theuns is echt keigoed, zeker boeken!"

Ze schatert het uit, maar gelijk heeft ze. En als dat concert er komt, dan wil ik het voor geen geld missen! 🍷

Walter Evenepoel

foto: © Barr Denolf

Gitaren

De mythe doorprijkt

Akoestische gitaren, gebouwd in tropische houtsoorten zoals palissander, het is nergens voor nodig. Een test van 22 gitaren in verschillende houtsoorten, uitgevoerd door 20 professionele gitaristen, heeft dat aangetoond. Zelfs een gitaar met de rug en zijkant van papier slaagde met glans. Zo bleek tijdens het gitaarfestival Cordefactum op 14, 15 en 16 april in Lier. Klinkt eender welke gitaar dan even goed? Dat is toch wat kort door de bocht, zo blijkt.

Gitaristen zweren al decennialang bij uitheemse houtsoorten als het over de zijkant en de rug van een klassieke of een akoestische gitaar gaat. Dit verschijnsel vindt zijn ontstaan in de 17^e eeuw, zegt Peter De Rop, algemeen coördinator van het Centrum voor Muziekinstrumentenbouw (CMB) uit Puurs, de grootste school voor gitaarbouw in Europa.

Peter De Rop: "Het gebruik van uitheemse houtsoorten was toen een manier om je welstand te etaleren. Instrumentenbouwers zijn dat hout ook gaan gebruiken en op een bepaald ogenblik zijn er aan dat exotisch hout klankkwaliteiten toegedicht waarvan zou blijken dat die niet kloppen. Palissander en mahonie zijn nog altijd heel populaire houtsoorten in de gitaarbouw. Maar tropische houtsoorten worden zeldzaam. Rio palissander, bijvoorbeeld, mag sinds de jaren '90 niet meer gerooid worden. Als je een gitaar, gemaakt uit tropisch hout, meeneemt naar de Verenigde Staten moet je nu al certificaten meenemen", zegt Peter De Rop.

Daarom startte het CMB vijf jaar geleden een project om gitaren te maken met inheemse houtsoorten. In een eerste fase werd er vooral geëxperimenteerd, in samenwerking

foto: © Steven Vanderospoelien

Ook een goedkope gitaar kan goed klinken, maar vakmanschap maakt ook toch nog altijd het verschil.

met een ambachtsschool uit Finland. In het noorden van Europa zijn minder houtsoorten beschikbaar. Wou men het daar ecologisch aanvaardbaar houden dan moesten gitaren kunnen gemaakt worden uit spar en berk. Drie jaar geleden startte het CMB samen met de Finnen een meer specifiek programma en haalden er een school uit het Verenigd Koninkrijk en professionele gitaarbouwers uit Italië, Frankrijk, Ierland en Spanje bij.

Samen bouwden ze 22 gitaren, in tropisch en niet-tropische houtsoorten. Er werden twee mallen voorzien, een voor klassieke en een voor steelstring gitaren. De vorm van de gitaren was dus identiek, enkel de houtsoort voor de zij- en achterkant verschilde. De voorkant was voor elke gitaar hetzelfde: esdoorn. 20 professionele gitaristen konden de gitaren testen. Een gedeelte van de test gebeurde geblinddoekt. Eén keer wisten ze totaal niet welke gitaar ze in handen kregen, een andere keer wel.

De derde test konden ze zien welke gitaar ze in handen kregen.

"Uit de testen bleek dat er geen klankverschil vastgesteld werd tussen gitaren, gebouwd in uitheemse en inheemse houtsoorten", zegt Jacky Walraet van het Leonardo Guitar Research Project.

Jacky Walraet: "Elke gitarist kon vijf gitaren testen, waarvan er telkens één was die ze al bespeeld hadden. De testen waren verbaazingwekkend. Wat voor de ene gitarist een gitaar was met een prachtige klank, was dat minder voor een andere. De scores van de deelnemers aan de test waren heel uiteenlopend maar toen de cijfers werden opgeteld bleek dat de resultaten 50/50 waren. Gitaren met een niet-tropische zij- en achterkant klinken dus even goed als hun exotische tegenhangers, was het besluit."

Zelfs het exemplaar met een papieren rug en zijkant van gitaarbouwer Walter Verreydt doorstond de test.

Jacky Walraet: "Dit is dus het bewijs dat de klank van een gitaar voor 90 tot 95% bepaald wordt door het bovenblad en de manier waarop de gitaar 'bebalkt' is (dat is de manier waarop houten latten tegen het bovenblad gelijmd zijn, als versterking). En laat dat bovenblad nu net altijd uit niet-tropische houtsoorten bestaan maar uit vurenhout of een andere soort naaldhout."

Een van de leidinggevende figuren van de wereldwijd gerenommeerde Amerikaanse gitaarbouwer Martin Guitars hoorde van de test en gaf toe dat de toekomst inderdaad bij inheemse houtsoorten ligt.

Peter De Rop: "Het is nu zaak om de gitaristen ervan te overtuigen dat gitaren met een inheemse zij- en achterkant even goed zijn als exemplaren in uitheemse houtsoorten. Daarvoor zijn we al naar beurzen in Frankrijk, Duitsland en Nederland geweest."

De luthiers zijn alvast overtuigd. Het aantal deelnemers met gitaren, gemaakt van inheemse houtsoorten was bijna niet te tellen.

Maar zoals altijd hoort ook hier een kanttekening bij.

Ook een goedkope gitaar kan goed klinken maar vakmanschap maakt ook toch nog altijd het verschil.

Philippe Bruneel, gitaarbouwer: "Hout voor een gitaar moet kwartiersgezaagd zijn. Een techniek waarbij een boomstam overlans in vieren gezaagd wordt en waaruit planken gezaagd worden die haaks op de groeiringen staan. Het is vooral belangrijk om de structuur van het hout te respecteren en het goed te laten drogen. Dan krijg je pas een goede gitaar. En die hoeft dus niet uit exotische houtsoorten te bestaan. Meer nog, zelfs de hals, de toets en de brug mogen uit inheemse houtsoorten gemaakt worden. De klank blijft dezelfde en dat is toch het allerbelangrijkste voor een gitarist, niet?"

Eddy Berte

Georgia Shackleton Trio & The Harmed Brothers

Amerikaanse rootsmuziek

Eind juni ging de in hooi gewikkelde en naar zadelleer geurende seizoensfinale van Muziekcentrum Dranouter door met concerten van Georgia Shackleton Trio en The Harmed Brothers.

Beide bands liggen qua geluid in een bed gevuld met Amerikaanse rootsmuziek, maar zijn heel verschillende qua stijl en aanpak.

De Britse **Georgia Shackleton** brengt een *premium blend of americana*, bluegrass en Engelse folk. Ze haalt inspiratie uit ontmoetingen on the road, maar ook uit de verhalen en songs uit haar geboortestreek East Anglia. Georgia is een geschoolde violiste en laat zich begeleiden door Aaren Bennett op gitaar en Nic Zuppardi op mandoline. De stemmen van de drie muzikanten komen live en al op cd samen in perfecte harmonie. Midden 2016 brachten ze in eigen beheer het goed onthaalde album *The Dog Who Would Not Be Washed* uit.

Georgia begon 5 jaar geleden te toeren met de hillbilly country band Rattleshack

en die invloed is duidelijk te merken in haar huidige muziek. Deze heeft iets meer body en haar wortels in de Britse folk tradities, maar de country "twang & sound" is een essentieel onderdeel van het geheel.

"We leerden elkaar kennen op de universiteit (Norwich) en hebben allemaal een verleden in de traditionele muziek, maar speelden als beroepsmuzikanten in uiteenlopende projecten en verloren elkaar wat uit het oog." Zegt Georgia, "Maar samen een band starten was bijna een evidentie. Onze stemmen matchden perfect en onze liefde voor roots music in al zijn vormen is

een gemene deler. Hoewel ik het gros van het materiaal schrijf en het gezicht ben, zijn we een echte band"

Nic: "We willen zoveel als mogelijk spelen in Engeland als in de rest van de wereld. We doen alles zoveel als mogelijk in eigen beheer. Boeking tot met de tourbus rijden, alles wordt door ons drie gedaan. Het vraagt wel wat energie, maar we bepalen volledig zelf onze agenda. We willen echt groeien met deze groep. Naar ons aanvoelen is al een tijdje een revival van *honest and rootsy music*. Het is dan ook nu het moment om onze muziek te laten horen aan een zo groot mogelijk publiek. Daarom investeren we alle drie heel veel tijd in deze band"

Zowel live als op plaat slaagt het trio er in om donkere en ingetogen nummers organisch af te wisselen met songs vol humor en energie. De eigen pennenvruchten gaan over zielige schildpadden; eigenzinnige honden, maar ook instrumentale als traditionals over mijnwerkers en ontdekkingsreizigers passeren de revue. Georgia laat de twee andere bandleden meer dan genoeg ruimte om zowel met hun instrument als tijdens de bindteksten hun ding te doen.

Een andere band die meer dan de moeite is om te ontdekken, zijn de uit Portland (Oregon, US) afkomstige **The Harmed Brothers**. Eigenlijk een 5 koppige groep, maar in Dranouter speelde enkel de creatieve spil van de groep: Ray Vietti en Alex Salcido. Minder opzwevend qua sound dan Georgia, maar doorleefde; in country en folk gedrenkte singer-songwriters waar de liefde in al zijn (meestal pijnlijke) facetten wordt bezongen. De muziek is zo eerlijk van emoties, dat je meer dan anderhalf uur gekluisterd zit te luisteren naar deze lichtjes geniale songschrijvers.

Menig nationale radiozenders smijten (geheel terecht trouwens) bands als Fleet Foxes, War on Drugs en Wilco in de ether, maar deze band verdient zeker ook een ruimer Vlaams publiek. De gekwetste broers brachten in het voorjaar hun tweede full lp *Fluff & Gray* uit en toerden met deze plaat

foto: © Luk Dombrecht / No Pic Photography

Georgia Shackleton Trio: Georgia (viool), Aaren Bennett (gitaar), Nic Zuppardi (mandoline)

foto: © Luk Dombrecht / No Pics Photography

The Harmed Brothers, een 5 koppige groep, maar hier enkel de creatieve spil van de groep: Ray Vietti en Alex Salcido

intensief rond in de States. In juni kwamen ze voor een mini tournee naar Europa met shows in Nederland, België en Oostenrijk.

De twee artiesten nemen afwisselend de lead in zang en vullen en voelen vocaal elkaar perfect aan. Alex heeft meer soul en

warmte in zijn stem, terwijl Ray de meer ingetogen alt country ballads voor zijn rekening neemt.

Het is echter niet allemaal liefdesverdriet en pijnlijke relaties in de Harmed Brothers leefwereld. Ook de nodige zelfrelativering als humor wordt opgenomen in het melancholische geluid.

Alle tradities van het Great American Songbook worden aangesproken en vormen samen een eigen sound. Deze is op de plaat en we vermoeden ook live in full band modus, iets "forser" dan tijdens hun passage in Dranouter. De meer uitgeklede versies van hun songs waren echter ook bloedmooi, vol emotie en nooit te minimaal. Hun beperkt instrumentarium (akoestisch gitaar, banjo, orgel en piano) houdt hen niet tegen om een rijk kleurpalet in hun sound te stoppen.

Er zijn plannen om een tournee met full band door Europa te ondernemen in het voorjaar 2018. Indien het geval, staat ondergetekende met beide oren klaar om hen weer live uit te checken, wegens té goed om die kans te laten voorbijgaan. U ook? 🎧

Steven Reynaert

Feest van de Folk

Feest van de Folk

Wij doen mee!

van 27 april tot 6 mei 2018

volledig programma op feestvande folk.planidoo.be

Organisatie van: met de steun van:

Viseur

*** ACCORDEONS ***

Onze specialiteiten zijn:

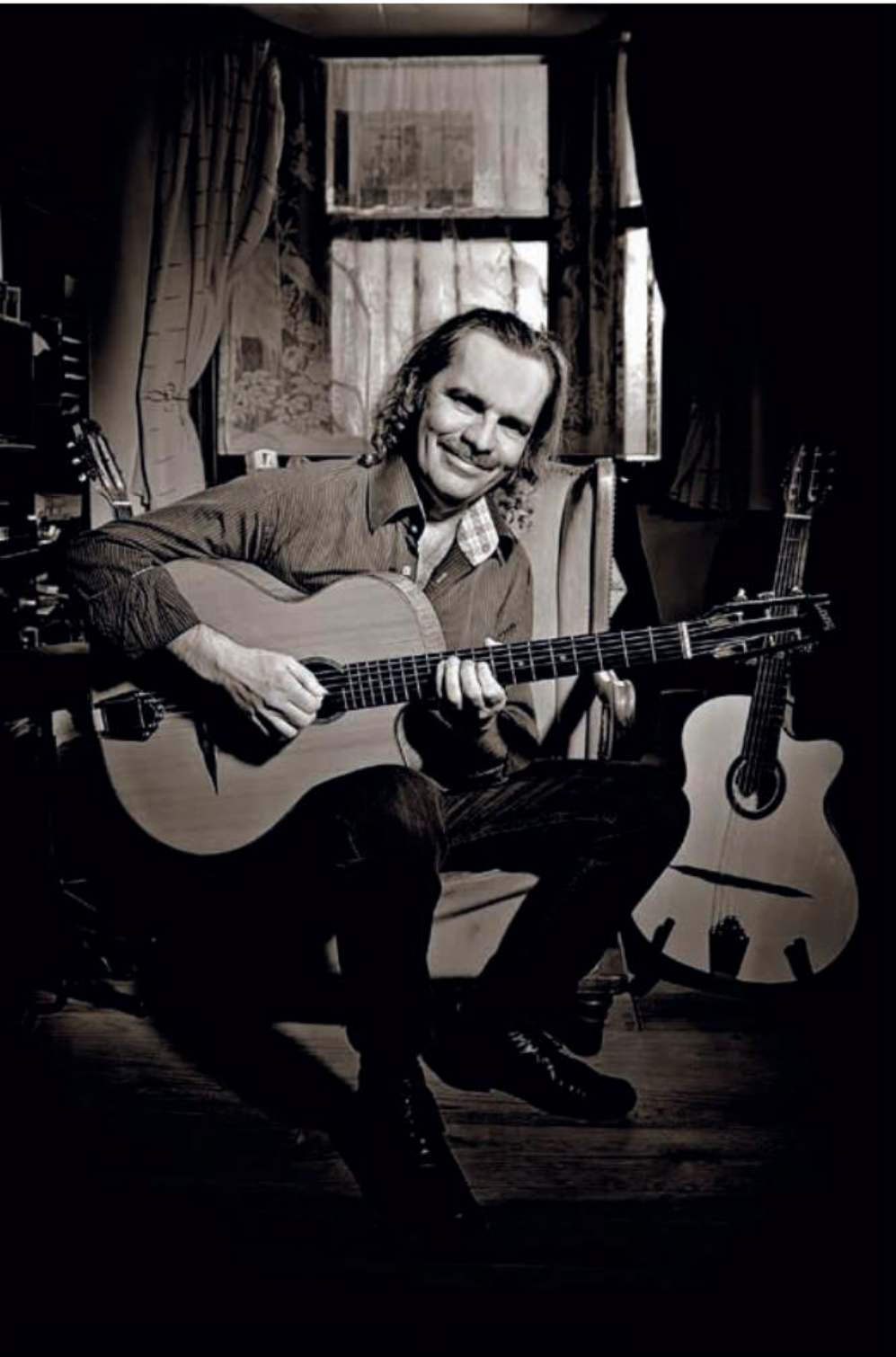
*Diatonische accordeons,
Chromatische accordeons
in hout, Accessoires,
Restauraties,
Herstellingen (stemwerk),
Seydel mondharmonica's,
Accordinas Marcel Dreux*

★

info@accordeons-viseur.com
03/866 47 57
Sauvegardestraat 17
2870 Puurs

www.accordeons-viseur.com

Jokke Schreurs vertaalt Wannes in jazz zonder woorden

Jokke Schreurs

Foto: © Bart Denolf

In januari 2017 verscheen bij Wild Boar Music de cd 'Aquarel - Wannes in jazz' van het Joke Schreurs Quartet. De cd viel in de smaak en er wordt al volop gewerkt aan een vervolg. Maar is er wel een klik tussen Wannes van de Velde en jazz? Gitarist Joke Schreurs vindt natuurlijk van wel.

Waarom wilde je dit album maken?

Het is niet nieuw voor mij om muziek van Wannes te spelen. Ik heb op mijn vorige cd's ook al muziek van hem gearrangeerd. De zuiver muzikale kwaliteit van de muziek van Wannes wordt naar mijn gevoel vaak onderschat. Mensen kennen de liedjesteksten wel, maar luisteren te weinig naar de muziek. Door deze instrumentaal te brengen, leggen we daar de nadruk op.

Wannes is als chansonnier van kwaliteit vergelijkbaar met Georges Brassens en Jacques Brel. Helaas zijn er maar een paar miljoen mensen die zijn teksten kunnen verstaan. Zelfs Nederlanders begrijpen Wannes in het Antwerps amper of niet. Dat is jammer, want op die manier zit je in een regionalisme dat oneer doet aan de grote artiest die Wannes was. Met deze cd hopen we de grenzen voor de muziek van Wannes wat verder open te kunnen trekken.

Wie is Wannes Van de Velde voor jou?

Wannes is voor mij de belichaming van Antwerpen. Hij werd geboren in 1937, ik in 1960. Ik was 16 toen zijn elpee 'Ne zanger is een groep' uitkwam. Vanaf toen heb ik Wannes actief gevolgd. Ik was mee met de folkrevival in de jaren 1970. Wannes was daarin de leidende figuur, samen met RUM, waar ik nu ook bij meespeel.

Speelde jij in die periode zelf folk?

Jawel, ik was als jonge knaap met blues en

bluegrass bezig, daarna kwam de folk erbij. De Frans-Algerijnse gitarist Pierre Bensusan was daarin voor mij een groot voorbeeld. Pas toen ik een jaar of 20 was, ben ik ook jazz beginnen spelen. Nu doe ik het nog steeds allemaal graag.

Wie speelt er in het Jocke Schreurs Quartet?

Als je met andere muzikanten samen speelt, ben je altijd afhankelijk van elkaars agenda's. Daarom wilde ik een groep vormen waarin ik de enige onmisbare muzikant ben. Dan kan je van solo tot kwartet spelen met de muzikanten die beschikbaar zijn die avond. Ik ben deze groep in 2013 begonnen in duo met Henk de Laat die contrabas speelt. Hij is een zeer goede zanger, maar op de cd zingt hij alleen scat, woorden zonder betekenis dus. Het is een bewuste keuze dat in deze formatie de teksten niet worden gezongen. In 2014 volgden drummer Luc Vanden Bosch en tot slot trompettist Sam Vloemans.

Waren je medemuzikanten van in het begin ook fan van de muziek van Wannes?

Henk de Laat is een Nederlander, hij kende Wannes hoegenaamd niet. Luc Vanden Bosch is een bekende drummer uit het Brusselse, hij heeft o.a. bij Vaya Con Dios gespeeld. Hij kende Wannes oppervlakkig en voor hem was de muziek een hele ontdekking. Sam Vloemans komt uit Rijkevorsel in de Antwerpse Kempen en zegt heel expliciet dat Wannes deel van zijn muzikaal DNA is. Ik merk bij deze muzikanten wel dat zij vrijer met de muziek kunnen omgaan. Ik word soms gehinderd door een te groot respect voor de originele compositie.

Hoe kwamen de arrangementen tot stand?

Ik heb voor alle nummers de kern uitgewerkt. Ik wil ze ook solo kunnen spelen. Het thema op gitaar is de basis van elk nummer. Daarna komen bas en drum erbij. Dat betekent voor een gitarist dat je zelf in je gitaarspel minder moet doen, maar wel beter moet luisteren naar het geheel. De arrangementen ontwikkelen zich verder op basis van improvisaties, maar er wordt aan gesleuteld tot het allemaal klopt. Het samenspel moet goed klinken. Het gebeurt dat ik drie dagen moet nadenken over het juiste akkoord op een bepaalde plek. Aan 'Ik wil deze nacht' is bijvoorbeeld zeer lang gesleuteld. In de solo's is er uiteraard wel meer ruimte voor improvisatie. Het is en blijft natuurlijk jazz en dus bestaan er afspraken over ritmes, tempo's, akkoorden-schema's en benaderingen.

Erwin Libbrecht heeft de opnames geproduceerd. Inhoudelijk heeft hij vooral zijn goedkeuring gegeven en geen eigen stempel gedrukt. De muziek van Wannes is intens en complex. Als we Wannes live spelen, zijn we na twee sets echt wel moe. Ook al speel je Wannes met ervaren jazzmuzikanten, de schema's blijven bijzonder. Je kan niet zomaar even uitrusten terwijl je deze muziek speelt.

Waarom heet de cd 'Aquarel'?

Op de cover staat een aquarel van Wannes van de Velde. Van alle aquarellen die ik van Wannes zag, vind ik deze het meest jazz. Het tafereel ontploft en jubelt, het gaat er volle bak voor. Jazz kabbelt niet, zelfs niet als het zeer intimistisch is. Als jazz kabbelt, mist het de energie die het nodig heeft.

Karel Vingerhoets en Eric Rinckhout maakten een selectie van het beeldend werk van Wannes. Er is heel wat materiaal beschikbaar. Dit zal gepubliceerd worden in een boek. Deze aquarel komt er ook in voor. Het wordt een belangrijk boek. Wannes was een homo universalis die met vele kunsten bezig was en een redelijk universele benadering van de wereld had. Hij schreef, speelde muziek en maakte schetsen en aquarellen.

Hoe kozen jullie de nummers?

Ik heb de nummers gekozen en wilde niet alleen de voor de hand liggende nummers nemen. Op het eerste lijstje dat ik samenstelde, kreeg ik van mijn medemuzikanten wel meteen de reactie dat het te donker was, dus moest er wat licht in. Een repertoire samenstellen is eigenlijk ook een manier van aquarel schilderen.

Er staan zowel traditionele nummers als zelfgeschreven nummers van Wannes op.

Voel je daar een verschil in?

De traditionele composities zoals 'Mijn marsarde' en 'Jef' zijn eenvoudiger. Maar ik denk dat je dat niet mag veralgemenen, er zijn ook traditionele melodieën die niet zo voor de hand liggend zijn, zoals 'Arabia' dat uit het Ypersch Liedboek komt. 'De dansende begijn' is dan weer een eigen nummer van Wannes, maar dat klinkt heel traditioneel en is muzikaal heel rijk. Met dat nummer hebben we serieus afgezien, het heeft een erg moeilijke thema.

Kan je alle nummers van Wannes omzetten naar jazz?

Een nummer als 'De herder met één schaap' is gemakkelijk te verjazzen. Maar bij sommige nummers werkt het helemaal niet. Ik heb het bijvoorbeeld geprobeerd met 'De voerman van Valencia' maar dat lukte niet. Die schreeuw over het desolaat landschap neemt in kracht af als je het verjazzt. Ik wil net de kracht van de nummers doen toenemen.

Ben je bij de arrangementen vertrokken vanuit de betekenis van de tekst?

Dat hing van het nummer af. 'Jef' heeft m'een sjiek gerefuseerd' heeft niets met een gevoel van het verliezen van vriendschap te maken, het is er zo over, het gaat over vetes tussen mensen die nergens over gaan. Hier hebben we puur naar de melodie geluisterd, het is parti plaisir. Dat is ook eigen aan jazz, daarin is wat je zegt vaak onmiddellijk ook het omgekeerde. De boodschap is dan: het is verschrikkelijk dat dit me overkomt, maar het is zo erg niet. De toestand is hopeloos maar niet ernstig, dat is jazz. Bij bijvoorbeeld Astor Piazzolla is dat compleet anders, zijn muziek is pure pathetiek. In 'Café Breugel' probeer ik zeer expliciet wel de tekst te spelen. In 'Ik wil deze nacht' ben ik met de tekst bezig, maar heb ik hem anders geïnterpreteerd. Wannes verdwaalde in de straten, ik keek naar de sterren en verdwaalde in het heelal. Echt een tekst kwam daar niet bij. Toch ken ik alle teksten van de nummers die we spelen uit het hoofd.

Hoort er bij jou bij een emotie een tekst?

Dat hoeft niet voor mij. Er zijn goeie teksten en die kunnen bijdragen aan de emotie. Terwijl je met een nummer bezig bent, veranderen de emoties waarover het nummer gaat. Een tekst legt emotie vast, muziek alleen geeft wat dat betreft meer emotionele vrijheid.

Jij bent zelf een man met een duidelijke mening, maar op deze cd kies je ervoor om bij liederen met een duidelijke

► **boodschap de tekst niet te gebruiken. Is dat niet vreemd?**

Ik vertel op het podium vaak wel iets over de verhalen die achter de teksten zitten. Wannes gaf met zijn liederen boodschappen door, maar ik denk dat boodschappen doorgeven in een lied op zich niet werkt. Mensen luisteren naar het lied, zijn het eens met de boodschap en denken dat ze zelf iets hebben gedaan, gewoon door het eens te zijn met het lied. Maar door naar een lied te luisteren, heb je zelf nog niets gedaan, ook al geeft het je wel een bevredigd gevoel. Je moet een context creëren waarin mensen zelf in actie komen en dingen in handen nemen. Daarom sluit ik mij aan bij een partij. Dat zou Wannes nooit doen en daar zouden we waarschijnlijk nooit in overeengekomen zijn.

Kenden jullie elkaar persoonlijk?

We waren geen intieme vrienden, die had Wannes niet zoveel, maar als we elkaar op café tegenkwamen, dan deden we altijd wel een babbel. Laat ons zeggen dat wij kennissen waren. We kwamen elkaar ook wel eens wandelend tegen in het park. We hebben niet veel over muziek gepraat, ook niet over politiek, maar wel over sociale situaties. We hadden toch wel een gelijkwaardige rechtvaardigheidsreflex. Wannes dacht er individualistischer over dan ik, maar toch...

Hield Wannes zelf van jazz?

Wannes was zot van Billie Holiday. In zijn jeugd probeerde hij zelf beebop te spelen. Wannes heeft toen een poging gedaan om saxofoon te spelen en was naar eigen zeggen ganse dagen met Charlie Parker bezig. Er was in die tijd een kring van goeie jazzmuzikanten in café Gard Civic op de Stadswaag in Antwerpen. Maar Wannes vond er zijn toon niet in. In een Italiaans restaurant in de stationsbuurt speelde hij eind jaren '50 elk week-end Italiaanse liederen. Daarna is er voor hem de flamenco bijgekomen en begon hij zich meer en meer in volksmuziek te interesseren.

Zou Wannes dit een goeie cd gevonden hebben, denk je?

Ik heb alleszins aan zijn vrouw Christa gevraagd of ze het goed vond dat we dit deden. Aan de rest van de wereld hoef ik dat niet te vragen, maar Christa moest hierover haar akkoord geven. Ze heeft er even over nagedacht en dan met haar heerlijk Duitse accent gezegd: "Ik denk dat Wim ermee akkoord zou gaan." Ik hoop natuurlijk dat hij het een goede cd zou vinden. Toen hij

"De muziek van Wannes is intens en complex"

Jokke Schreurs

Jokke Schreurs Quartet

nog leefde, speelde ik ook al nummers van Wannes, maar daarop heeft hij nooit een reactie gegeven. Hij zal er zeker niet van in katzwim gevallen zijn. (lacht)

Het woord hommage wil je niet gebruiken, maar wat is deze cd dan wel?

Als een klassiek orkest Bach of Beethoven speelt, dan noemen ze dat geen hommage, dan spelen ze gewoon muziek van Bach of Beethoven. Zo is dat ook met bijvoorbeeld Django Reinhardt of Jacques Brel. Bij muziek van deze artiesten gaat het niet om de persoon, het gaat om de muziek, om het repertoire. Zo voel ik het aan. Het heeft geen zin om iemand als een idool te beschouwen, ieder mens heeft zijn fouten. Astor Piazzolla was een fascist, maar als ik zijn muziek speel laat ik dat buiten beschouwing en geniet ik van zijn muziek. Deze cd is gewoon een interpretatie van de goeie muziek die door Wannes Van de Velde werd gecreëerd of geïnterpreteerd.

Komt er een vervolg op deze cd of is het beste van Wannes er al uitgeplukt?

Met deze ene cd voelt het voor mij nog niet volledig. In de eerste plaat zijn de flamenco

en het Griekse rembetiko element uit de muziek van Wannes nog volledig afwezig. Die zou ik ook nog graag in ons repertoire krijgen. Het gaat niet om een fusie van die muziekstijlen met jazz. We herinterpreteren de muziek met respect voor het thema en zien wel waar we ermee uitkomen. Het lijkt me heel interessant om te doen. Hopelijk komt deze tweede cd in het najaar van 2017 uit.

Heb je nog andere muzikale toekomstplannen?

Ik ben vooral bezig met leren gitaar spelen, ik oefen me nog steeds te pletter. Ik heb al een zevental stukken klaar voor een nieuwe soloplaat die ik in 2018 hoop uit te brengen. Tot nu toe heb ik twee solocd's gemaakt. De derde zal dezelfde richting uitgaan, maar beter zijn dan de vorige. Ik heb pas ook weer een tournee gedaan met Warre Borgmans. Ik ben nog altijd graag met hem op de baan. Mondharmonicaspeler Big Dave doet in deze productie ook mee en soms spelen we als duo de blues, dat is ook nog altijd mijn oude liefde.

Met 'Wannes in jazz' gaan we terug op tournee vanaf september 2017, dan komt hopelijk ook de nieuwe cd uit. We zitten o.a. in de Arenbergsschouwburg in Antwerpen op 14 december. Er liggen al een 15-tal optredens vast, dus hopelijk kan je ergens naar ons komen kijken. 📍

Stella Van Hofstraeten

Nabespreking Folkdansfestival Dafodil

foto: © Maritias De Smet

Naragonia: danskriebels laten ontspringen op mooie klanken

Dafodil trok onze aandacht omdat de organisatoren het waagden een nieuw folkdansfestival uit de grond te stampen in Diest. Het gebeuren werd mede georganiseerd door een danser, en dat was te merken.

Met een sprekende affiche vol bloemen en vogels gaven ze hun programma prijs. Er stonden groepen geprogrammeerd als Naragonia, AmoRRoma, Sous Le Pont ... waarvan de muzikale folkkunst ons als muziek in de oren klonk. Op deze mooie klanken konden we onze danskriebels laten ontspringen en de benen uitslaan. Er werd gedanst tot in de vroege uurtjes met veel energie, plezier, passie (jaa ook dat), beleving,

Er waren nog elementen die ons hebben laten genieten tijdens Dafodil. Zo was er de bewuste keuze om milieuvrien-

delijk te consumeren. De locatie was fantastisch in de Freinetschool 'de Pit' met heuvels, schaduw, rustplekken, een kippenhok, moestuin maar vooral een superdansvloer binnen en ook afwisselend een buitendansplek. Het respectvol omgaan met de buurtbewoners dankzij goeie afspraken was opvallend en de volumeknop stond zeker niet te hoog. Er was een kans om op zaterdagvoormiddag met een ervaren gids in het natuurgebied Webbebroek op stap te gaan met als summum een tocht tot bij een haviksnest.

Iedereen praatte en danste hartelijk met elkaar. Jong en oud was er aanwezig met een mix van verschillende nationaliteiten. De catering was heerlijk met kans tot vegetarische maaltijden. Wie zin had kon zich tijdens een van de workshops verder verdiepen in het samenspelen of een dansinitiatie volgen. De kinderen werden verwend met boeiende ateliers. Zondag werd het festival afgesloten met een prachtig aperitiefconcert. Bij de zwoele temperaturen werd gezorgd voor

voldoende water en andere dranken en had je de gelegenheid tot een douchke in de douchewagen.

Eigenlijk is het écht leuk geweest omdat we als twee vriendinnen op stap gegaan zijn om deze nieuwkomer in de folkfestivals te ontdekken. Onze verwachtingen werden zeker ingelost. We hebben volop kunnen genieten van die unieke folksfeer! De muzikanten hebben hemelse klanken gebracht. We hebben bijna constant gedanst met zweetparels op ons voorhoofd. Het was een organisatie om 'u' tegen te zeggen. We waren weg van de wereld en compleet ontspannen. Zalig en zeker voor herhaling vatbaar.

Inmiddels hebben we vernomen dat Dafodil in 2018 opnieuw zal plaatsvinden van 11 tot 13 mei 2018. 📍

Marleen De Clus en Anne Verhoeven

www.dafodil.be

foto: © Bart Vancoutre

Old Salt (v.l.n.r.): Anton Teljebäck, Lotte Remmen, Dan Wall, Johannes Wannyn, Lara Rosseel en Dave Barfoot

folk TIP

Old Salt, met muzikanten uit België, Schotland, Zweden en de Verenigde Staten, won de **Audience Popularity Award** op het European World of Bluegrass Festival!

Proficiat!

Old Salt is ook te ontdekken tijdens

FOLKEXPO

folk TIP

CreaLiefMuziek

Muzische workshops
voor kleuters en kleuterleerkrachten

Lieve geeft met ukelele in de hand speelplezier door aan leerkrachten.

Er bestaat niets leukers dan samen muziek maken. Dat speelplezier wil Lieve Merckx graag doorgeven aan jonge kinderen en aan volwassenen die op een muzische manier met jonge kinderen willen werken.

Daarom organiseert Lieve zowel muzische workshops voor kleuters als voor kleuterleerkrachten, waarin de deelnemers op een speelse manier worden ondergedompeld in de wondere wereld van de muziek zodat je de muziek ten volle kan beleven.

Muzische workshops voor kleuters

Jonge kinderen kunnen intens plezier beleven aan het samen muziek maken. Lieve zorgt tijdens deze thematische muzische workshops voor een goede mix van fantasie, creatief spel, experimenteren en samen musiceren. In elke sessie vormt spelen met muziek de hoofdrol, maar ook de andere muzische domeinen (dans-drama-muzisch taalgebruik-beeld) komen aan bod.

Muzische workshops voor kleuterleerkrachten

Als muzische leerkracht wil Lieve ook graag haar ervaringen delen aan leerkrachten die op een muzische manier met jonge kinderen willen werken. Hiervoor stelde ze verschillende workshops samen. De workshops kunnen gegeven worden als bijscholing of op een pedagogische studiedag. In elke workshop wordt bekeken hoe de leerkrachten de muziek tot bij hun kleuters in hun eigen klas kunnen brengen zodat ze zelf hun leerlingen kunnen onderdompelen in het fascinerend universum van de muziek en de leerlingen zo de kans geven om de muziek ten volle te ervaren.

Uitgebreide informatie vind je op:

- > www.crealiefmuziek.be
- > info@crealiefmuziek.be
- > www.facebook.com/muzischevorminglievemerkx

Bezoek onze concerten seizoen 17-18

- za 28/10 Slagerij Van Kampen (NL) - LIP / STICK
- zo 29/10 The Jeggpap Jazzband & special guests - Hulde- en slotconcert
- do 09/11 Kayhan Kalhor (IR) & Toumani Diabate (Mali)
- vr 17/11 Ricardo Tesi, Markku Lepistö e.a. - Accordeon Samurai
- za 18/11 Blaudzun (NL) - Tear Gun theatertour
- za 25/11 Tutu Puoane - The Joni Mitchell Project
- vr 22/12 Sioen - Sioen Plays Graceland
- vr 12/01 Wouter Vandenabeele e.a. - Exodus
- vr 19/01 Joke Schreurs Quartet - Wannies in Jazz
- za 27/01 Yevgueni - Tijd is alles
- za 03/02 Trio D'Hoore en Wör - Flemish Folk Caravan
- za 03/03 Lady Linn, Stijn Meuris, e.a. - Murder Ballads
- za 24/03 Jef Neve - Spirit Control
- zo 22/04 Quintin Dujardin e.a. - Resonance
- do 26/04 Frank Vander Linden - Een nieuw jaar, een nieuwe Frank

**Volledig programma, info en tickets:
www.ccbelgica.be - 052 20 26 26**

foto: rr

Bluegrass: muziek zonder kapesones, waar je vrolijk van wordt

De Nouveau

Als jonge Vlamingen een niet zo voor de hand liggende muzikale keuze maken als bluegrass, wekt dit uiteraard mijn belangstelling en na het beluisteren en bespreken van hun debuutalbum *Leaving Port* (zie bespreking in cd rubriek van dit nummer) was het hoog tijd om dit ambitieus gezelschap eens te ontmoeten om een babbeltje te slaan met Wouter en Jef.

'De Nouveau' is nu niet meteen een groepsnaam voor een bandje dat bluegrass speelt, vanwaar die naam?

Jef: 'Plakband Pony' was onze eerste groepsnaam en wij wilden daarna als 'De Plakband' naar buiten komen, maar een korte zoektocht online leerde ons dat er al verschillende groepjes waren met deze naam. Wij gingen dus op zoek naar iets anders en dat is niet zo evident, zeker als je wat origineel uit de hoek wil komen. De naam als verpakking moet naar onze mening niet altijd de lading dekken en dat is een beetje het verrassingseffect dat we op die manier creëren. Af en toe nemen we wel eens wat liedjes op tijdens een repetitie zodat wij er elk afzonderlijk thuis aan kunnen werken. Bij één van die opnames moesten wij de take overdoen en net voor we weer startten, hoor je Wim op de opname zeggen 'Allez, de nouveau'. Die banale uitspraak is blijven hangen en werd meteen goed bevonden als groepsnaam.

Wie zijn de muzikanten en wat is jullie muzikale achtergrond?

Wouter: Eén jaar notenleer in het derde leerjaar en verder geen muzikale achtergrond. Gitaarakkoorden leren spelen aan Wim tijdens onze Chiro-periode en verder door zelfstudie en te kijken (maar vooral te luisteren) op het internet ukulele, mondharmonica en mandoline aangeleerd. Ik ben nog in volle ontplooiing en er is nog een hele weg af te leggen in mijn leerfase.

Jef: Ik heb geen muzikale scholing maar zingen is altijd een hobby van mij geweest. Tijdens mijn studies heb ik bij de studentenvereniging wat gitaarlessen gevolgd, en sindsdien ben ik gitaar blijven spelen, voornamelijk om mezelf wat te begeleiden.

Katleen en Wim hebben ook geen muziekschool en instrument gevolgd. Denk je niet dat zij daardoor ook beperkter blijven in hun muzikaliteit?

Jef: Zij hebben inderdaad geen muzikale scholing en overwegen wel om dit ooit te doen, maar de job en het gezinsleven laten dit jammer genoeg niet toe. Wim heeft wat gitaar leren spelen bij de Chiro en Katleen heeft één jaar contrabas gevolgd. Er was dus al een kleine basis gelegd en verder zijn zij nu, net zoals wij dus, aangewezen op zelfstudie, zowel voor gitaar, accordeon als contrabas. Aan privélessen hebben wij allen ook al gedacht, maar we hebben hier de juiste mensen nog niet gevonden. Alle groepsleden proberen zich verder op te werken in hun muzikale kunnen en het samenspelen in een groep is een uitstekend platform om de lat voor jezelf steeds iets hoger te leggen. Je 'moet' presteren in de groep en dus kan je niet anders dan streng zijn voor jezelf op het vlak van oefenen, repeteren en uittesten wat werkt en wat niet.

Van waar de keuze voor bluegrass?

Jef: Omdat we met de groep *De Plakband* al dat genre speelden! (Hilariteit om dit gevatte

antwoord n.v.d.r.). De instrumentale bezetting, gitaar, banjo, contrabas, mandoline en harmonica leent zich uitstekend om bluegrass te spelen. Anderzijds is het ook simpele muziek zonder kapesones, waar je gewoon vrolijk van wordt.

Wouter: De muziek die we brengen klinkt gewoon leuk. Het is vaak vrolijke muziek en ondanks de vele drankliederen hebben wij het toch ook over serieuze onderwerpen. Bluegrass is toegankelijke muziek en dat zien we ook aan het publiek, stil blijven staan tijdens een concertje lukt niet.

Wie schrijft de teksten en waar gaan de songs allemaal over?

Jef: De liedjes worden voornamelijk geschreven door Wim en Wouter. Zij stellen meestal hun eigen ruwe versie van het nummer voor. Daarna wordt er tijdens de repetities nog wat verder aan gesleuteld met de hele groep.

Wouter: De teksten die ik schrijf gaan hoofdzakelijk over het leven rondom mij. Zo gaat 'Momo' over mijn stamcafé in Schelle. In 'I ain't got' heb ik het dan weer over een mindere periode, maar dat je er met de hulp van vrienden en familie wel door komt. Hier en daar komt er ook wel een vleugje fantasie aan te pas om het verhaal wat spannender of interessanter te maken. De liedjes van Wim komen meestal ook uit zijn directe leefomgeving, zaken die hem boeien of die hem interessant lijken.

Internationaal of liever kleinschalig?

Wouter: Dat is een moeilijke! Welke muzikant droomt er nu niet van, van zijn muzikale werk te kunnen leven? Je moet er heel wat tijd in kunnen investeren en we staan allemaal op een punt in ons leven waarin het moeilijk is om die tijd te vinden.

Jef: Daarenboven zijn wij als groep ook nog vrij jong en tot nu toe vonden de meeste van onze optredens dan ook plaats in de meer beperkte omgeving van onze eigen Rupelstreek. Momenteel proberen we om dit gebied uit te breiden naar de rest van België en willen wij zeker onze horizon verbreden. Via Gigstarter krijgen we tegenwoordig ook steeds vaker vragen vanuit Nederland en dat is dan ook weer positief voor onze naam bekendheid, maar ambities om internationaal

▶ door te breken laten wij voorlopig in de lade liggen.

Ik heb jullie cd al een paar keer beluisterd en ik heb het gevoel dat jullie nog niet alles hebben laten horen...

Wouter: We komen nog maar net piepen in het muzikale wereldje en zijn ons, als groep nog aan het ontdekken en aan het ontwikkelen. Het uitbrengen van de cd *Leaving Port* komt er mede op vraag van enkele fans. Wij geven onszelf hier echt mee bloot en verlaten dus onze veilige haven, onze woonkamers. De titel van de cd verwijst hier ook naar. Maar als je wil groeien moet je naar buiten komen. Wij genieten van de positieve commentaar die we krijgen en gaan aan de slag met opbouwende kritiek. Het is een leerproces waarbij we maar één doel voor ogen hebben en dat is beter worden.

Jef vult aan: Wij groeien zeker! Enkel en alleen al de opnames van de cd waren een onbetaalbare leerschool voor ons en dit geeft ons de stimulans om de ingeslagen weg te volgen om nog beter te worden.

Op de hoes vind ik nergens de naam van een producer!

Jef: Wij hebben alles zelf gedaan. De cd is dus

echt van begin tot einde een project van De Nouveau. Het was niet altijd even makkelijk om onze weg te vinden in de wereld van sabam, auteursrechten, reproductierechten, enz ... Maar na ettelijke mailtjes en een waslijst aan telefoontjes zijn we er wel uit geraakt. Voor de opnames trokken we naar opnamestudio 'De Rockfabriek' in Brussel, met dank trouwens aan Jes en Gorrik voor de opnames. Het artwork werd verzorgd door Katleen, onze bassiste. het resultaat mag naar onze mening gezien worden. *(Een oud ogende wereldkaart met de vier windstreken, die het verlaten van de veilige thuishaven moet voorstellen - nvdr).*

Met wie zou je ooit nog eens willen samenwerken?

Mumford and Sons! Het floept er direct uit bij Jef. Het is misschien niet realistisch, maar zij staan net als vele andere Amerikaanse artiesten met zeer velen op een podium tijdens hun optredens. De klassiekers kunnen spelen samen met een hoop andere bluegrassartiesten moet het summum zijn! Daar ergens tussen mogen staan lijkt me de muzikale hemel op aarde! *(Als ik dan aan artiesten denk als Stuart Duncan, Jerry Douglas of Tony Rice, bergijp ik waarom de oogjes blinken. nvdr).*

Onze Wim wil ooit graag het podium delen met Snakes in Exile, een sterke Vlaamse band die Schotse en Ierse folk speelt. Wouter houdt het dan meer bij Bart Peters misschien omdat hij hem een geweldig artiest vindt. *Katzenjammer* staat ook nog op zijn verlanglijstje, maar ik denk dat dit dan misschien meer voor het vrouwelijk schoon zou kunnen zijn!

Wat zijn jullie ambities voor de toekomst?

Wouter: In eerste instantie willen we regelmatig kunnen blijven optreden zodat die wat uit de hand gelopen hobby zichzelf kan bekostigen. Elk optreden smaakt uiteindelijk toch naar meer en ik heb ik al enorm veel goesting om aan de slag te gaan aan een opvolger voor onze debuut-cd *Leaving Port*. Jef sluit aan bij die gedachte en voegt er nog aan toe: Samen aan nieuwe nummers werken en regelmatig eens een cd kunnen uitbrengen, dat is meer dan een heel fijne gedachte.

Jammer dat Wim en Katleen er niet bij konden zijn. Maar misschien zien we de hele 'De Nouveau' binnenkort op één of ander podium of festival! 🍷

Jo Delhaye

<p>29/10</p> <p>SETH LAKEMAN (UK) SUPPORT: HANNAH SANDERS & BEN SAVAGE</p>	<p>18/11</p> <p>SAMURAI (IT/ES/FRIE)</p>
<p>06/12</p> <p>WULONG QUARTET (CN/BE) LIU FANG, KOBE PROESMANS, JEROEN BAERT, GWEN CRESENS</p>	<p>10/12</p> <p>RICARDO RIBEIRO (PT)</p>

Ontdek nog veel meer op www.tervesten.be
Cultuurcentrum Ter Vesten | Gravenplein 2 - 9120 Beveren | 03/750.10.00

BOSOUND

Piet Bogaert

Geluidsversterking

voor **livemuziek,**
bedrijfsevenementen
en **feestelijkheden**

Zottegem
0477 36 01 85

Roots

Een doosje om te koesteren

Op 15 april stelden de muzikanten van Roots hun nieuwe cd *Rewind* voor. Samen met vier gastmuzikanten speelden ze voor een uitverkochte cc Belgica in Dendermonde. Op 10 juni stelden ze diezelfde cd voor in een uitverkocht 't Smiske. De muziekcademie van Lebbeke is de plaats van afspraak voor een babbel met Jan (zanger-gitarist) en Johan (accordeonist).

foto: © Pieter Van Haver

Roots: Christoph Elaut (bas), Diede Verpoest (viool), Jan Van Rossem (gitaar, percussie, stem), Erwin Sabbe (gitaar, mandoline), Laure Sabbe (stem), Alice De Voght (dwarsfluit, thin whistle), Tom Voet (drum, percussie), Johan De Greef (accordeon)

De nieuwe cd springt direct in het oog

Jan: "Ja we hebben werk gemaakt van de vormgeving. Het is een doosje geworden waarin op losse kaartjes telkens een songtekst en foto is afgedrukt. We kozen uit eigen fotomateriaal of uit het stadsarchief van Dendermonde. Beelden die herkenbaar zijn voor iedereen en waarmee iedereen in het verleden kan duiken. Iedereen heeft wel een koekendoos vol met ogenschijnlijk prullaria maar waar altijd wel een mooi verhaal aan vastzit. De rode draad in de show wordt gevormd door de verhalen maar ook door de links tussen heden en verleden. Die verhalen vormen als het ware een brug. De cd zelf zit onderaan. De eerste foto is een sterk beeld van de groep, we springen er als het ware uit om te beginnen spelen. De blauwe kleuren, die op de eerste cd *Point Blue* voor ons de nacht symboliseerden zijn weg. Onze dag, en die ziet er goed uit, mag beginnen. We zijn muzikaal en organisatorisch enorm gegroeid en deze cd is daarvan het resultaat."

Eigen Sound

Johan: "We zijn geen louter traditionele folkgroep en we willen een breder publiek bereiken. Voor de traditionalisten, als ik de mensen die naar stages en festivals gaan zo

mag noemen en ik ben daar zelf bij, klinkt het misschien te modern. Maar mensen die met het genre niet zo vertrouwd zijn zullen een kantje ontdekken dat ze nog niet kennen. Aha folk, en dat valt nog mee ook. Dat is onze bedoeling. In het begin was het muzikaal wel wat zoeken. Een gitarist denkt in akkoorden, een accordeonist in melodieën. Bij de eerste cd speelde ik pas in de groep en voel je nog onzekerheid naar verwachtingen, naar einddoel. Ondertussen is die onzekerheid voor een stuk verdwenen."

Jan: "Dat de Roots klankkleur moest blijven, daar was iedereen het zeker over eens en we zijn daar ook in geslaagd. Op de cd *Point Blue*, staan nog drie traditionals in eigen arrangement. *Rewind* is volledig eigen werk. Ik heb zes teksten geschreven, Erwin twee en de instrumentale nummers zijn van Johan."

Johan: "Na de cd voorstelling in Dendermonde kregen we van mensen de bevestiging dat we een eigen sound hebben. We nemen ook onze tijd om daaraan te werken, daar aan te kneden om er iets moois van te maken."

Jan: "Met onze producer Erwin Libbrecht hebben we daar stevig over door geboemd. Hij had daar soms een ander, meer traditioneel idee over. Maar wij wilden het poppy genoeg maken om, zoals al gezegd, meer mensen te kunnen aanspreken. We hebben mekaar gevonden en zowel Erwin als wijzelf zijn heel tevreden met het resultaat."

Johan: "De verscheidenheid van de groepsleden werkt. De invloeden van mensen die klassiek geschoold zijn, uit de jazz of pop wereld komen en de selfmade folk man dat versmelt samen tot onze Roots sound. Onze verschillende achtergrond versterkt het geheel. Qua instrumentatie is er ook veel afwisseling. Niemand is haantje de voorste. Elk instrument krijgt voldoende aandacht. Iedere muzikant krijgt zo eens zijn 'moment de gloire'. De twee zangstemmen zorgen voor een meerwaarde, ze maken het plaatje compleet. Qua timbre en stijl zijn bepaalde nummers beter geschikt voor de stem van Laure. Andere passen dan beter bij de stem van Jan. Alles krijgt de plaats die het verdient en zo is de optelsom meer dan acht."

Jan: "In de huidige bezetting van Roots, zijn we nog maar drie, vier jaar bezig. We hebben audities gehouden om de groep uit te breiden met fluit, accordeon, percussie, bas. Diede kwam er 4 jaar geleden bij. Alice en Johan drie jaar."

Johan: "Deze cd heeft veel meer samenhang, is veel meer van iedereen. De onzekerheid van bij het begin was er nu niet meer. We voelen mekaar ondertussen veel beter aan, zijn een echte vriendengroep geworden die samen plezier beleven aan muziek maken, aan op het podium staan. Dat geeft een goed gevoel. Dan weet ik weer waarom ik al die jaren aan de muziekcademie gestudeerd heb en ben blijven spelen."

VZW Roots

Naast de groep Roots is ook de vereniging Roots in het leven geroepen. Een van de doelstellingen van deze vzw is om naast het spelen van concerten blijven werken om folk toegankelijk te maken voor een groot publiek.

Jan: "We willen blijven kijken hoe we mensen kunnen prikkelen, hoe we inderdaad een poort kunnen openzetten naar folk. Niet alleen optreden maar kijken hoe we bij wijze van spreken het merk Roots kunnen neerzetten. We gaan hier zeker niet verder springen dan de groep aankan. Maar gestaag proberen te groeien en aan nevenprojecten beginnen denken. Een nevenproject dat we wel degelijk willen naar voor schuiven binnen de doelstelling van de vzw zijn onze 'masterklasconcerten' waarbij we een samenwerking opzetten met klassen/afdelingen van muzikacademies. We testten dit in het verleden al uit in Asse en Lebbeke. Dit schooljaar trekken we met deze formule naar (o.v.) Dilbeek en Gooik."

Johan: "We hebben het voordeel dat we, omdat we geen beroeps zijn, financieel onafhankelijk zijn en daardoor kunnen we ook voor een stukje experimenteren. Niks moet maar als we iets doen moeten we durven de lat hoog leggen, moet het goed zijn. We zitten met een gemengde bezetting. Er zit voor iedereen genoeg uitdaging in. De muzikanten die al vele jaren bezig zijn hebben een bepaald niveau bereikt en zijn gewoon om op een podium te staan. Voor wie een klassieke scholing heeft, ik denk daarbij aan Alice, is het dan weer een uitdaging om op de thin whistle te spelen."

Van onder de kerktoren

Jan: "Ik heb nog altijd goede contacten in Dendermonde waar alles in 2010 begonnen is. We worden daar nog gesteund door stadbestuur en cc Belgica en dat doet deugd."

Johan: "Ondertussen komen we wel uit een gebied tussen Grembergen en Grimbergen dus bij uitbreiding zelfs verder dan

de denderstreek. We moeten er over waken niet de stempel te krijgen dat we van onder één bepaalde kerktoren komen. We moeten loslaten maar tegelijk ook een goede binding in stand houden. Een evenwicht dat in de gaten moet gehouden worden."

Jan: "Qua podia en optredens zijn we klaar om een stap hogerop te zetten. We willen natuurlijk graag het programma rond onze cd verder spelen en graag in culturele centra. Niet vanzelfsprekend als je geen BV bent."

Johan: "En daarvoor hebben we nu deze cd, we hebben zeker niet stil gezeten maar ons een half jaar teruggetrokken, om het in het Frans te zeggen 'reçuler pour mieux sauter'.

Een mooie afsluiter van een mooi gesprek. Veel succes, ik ben en blijf fan. 🍀

Lus Colpin

www.roots-music.be
www.facebook.com/Roots.be

Folkmozaïek

14 december 2017

Wilfrid

Tijd heelt alle wonden... zegt men. Misschien is dat wel zo, al kan het soms lang duren voor de pijn mildert. Omdat bij kunstenaar Luk Wets en zijn vrouw Annie het gemis van hun goede vriend Wilfrid Moonen nog heel erg aanwezig is en zij ondervonden dat ook bij veel andere mensen het verlies van de minzame muzikant een grote leegte blijft achterlaten, namen zij het initiatief om een jaar na het overlijden van Wilfrid een eenmalig hommageconcert te organiseren. Zij vonden meteen heel wat artiesten bereid om in een unieke voorstelling de muziek van Wilfrid te laten herleven. Jonge muzikanten en zangeressen zullen, naast de compagnons van lang geleden, de ontroerende, maar ook de vrolijke wijsjes van hun muzikale makker interpreteren.

Guus Herremans, Joren en Gielis Cautaeers, Silke Clarysse, Jos Debraekeleer, Eddy Peremans, Herman Dewit, Rosita Tahon, Oswald Tahon, Rufijn De Decker, Arjaun, Jan Delcour, Louis Spagna, Wouter Struelens, Marc Vandenneucker, Joke Delcour, Mieke Evenepoel en de 'speelmannen van WZWZ', staan garant voor een verrassend en tegelijk louterend programma.

De voorstelling vindt plaats op donderdag **14 december**, 20u30 in de mooie schouwburg van gc **Het Koetshuis** in Strijtem, waar Wilfrid zelf zo vaak op de planken stond. 🍀

Kaarten (€ 10) voor dit uitzonderlijk concert kunnen besteld worden via gc Het Koetshuis, Strijtemplein 15 in 1760 Strijtem-Roosdaal (ter plaatse afhalen, telefonisch reserveren op 054 89 49 00 of per mail naar info@koetshuisroosdaal.be).

Arjaun

Al zesendertig jaar de parel van Pamel

Arjaun, dat is alles geven, dat is zorgen dat er een goed evenwicht is tussen de ambiance en de inhoud. Walter Evenepoel formuleert het kort en krachtig en komt zo tot de essentie van de groep, die hij 36 jaar geleden begon met zijn broer.

foto: © Bart Denolf

Arjaun: Dirk Evenepoel (gitaar, banjo, stem), Stefan Timmermans (doedelzak, blokfluit, klarinet), Etienne Wauters (accordeon, stem), Walter Evenepoel (gitaar, stem), Dirk Van Lierde (contrabas, stem)

Er waren eens twee kleine jongetjes, broers, Walter en Dirk Evenepoel, zonen van de schrijnwerker. Aan de schaafmachine zingen ze tegen elkaar op, om het geluid van de machine te overstelpen. Later, we schrijven begin jaren 80, stappen ze als Arjaun (de bijnaam van de Pamelaars) het podium op met de bedoeling om wereldberoemd in het Pajottenland te worden. En dat lukt nog aardig ook. Een paar jaar later mag een jonge snaak, Stefan Timmermans, beide broers vergezellen en begeleiden op klarinet, fluit en doedelzak. "Ik was 13 toen ik voor het eerst mocht meespelen met Walter en Dirk in Pamel. Ik voelde toen iets, dat ik nu nog steeds voel als ik met Arjaun speel, en dat onbeschrijfbaar is," aldus Stefan. Ze maken een eerste cd, snel gevolgd door een tweede. De groep wordt nog uitgebreid, eerst met Etienne Wauters op diatonisch accordeon, later met Dirk Van Lierde op contrabas. Hun kwarteeuw vieren ze met de schitterende cd *Vivan de Gees*.

Al die jaren zingen ze liedjes in het Pamel dialect, op tekst van Walter. Teksten waar over nagedacht is, die afgewogen en uitgepuurd zijn, ook al lijken ze op het eerste gezicht heel eenvoudig. Dirk (Evenepoel) zegt hierover: "Die teksten van mijn broer zijn echt de moeite waard om naar te luisteren. Het doet dan ook deugd om regelmatig te kunnen zingen voor een echt

luisterpubliek." Het feit dat ze uitsluitend in het Pamel zingen, belet niet dat ze intussen veel verder dan het Pajottenland bekend en gevraagd zijn. Toen er beneden en boven de Moerdijk gul gesubsidieerd werd voor cultuur, trokken ze vaak naar onze Noorderburen om ook hen te laten genieten. Het dialect is nooit een hinderpaal gebleken. "Trouwens," zegt Etienne, "als de Finnen hier komen zingen, dan verstaan we hen ook niet." Maar die Finnen hebben dan waarschijnlijk ook niet het talent van een Walter Evenepoel om de verschillende nummers op een heel eigen wijze aan mekaar te rijgen.

Dirk Van Lierde is de muzikale drijvende kracht achter Arjaun. Hij doet ze hun muzikale grenzen opzoeken en overschrijden. Hij vindt zichzelf geen gemakkelijke als het op muziek aankomt. "Ik ben iemand die heel snel muziek herkent, maar het ook heel snel beu word. Gelukkig zijn daar uitzonderingen op. Ik heb jaren met Wilfrid Moonen samen gespeeld, en me geen seconde verveeld. Met Arjaun heb ik ook dat gevoel. Elk optreden is telkens weer nieuw. Walter brengt zoveel enthousiasme

en variatie in zijn teksten, dat het telkens weer genieten is. En nu ben ik de jongens aan het opjagen en uitdagen voor die vierde cd, maar het zal de moeite worden."

Die vierde cd staat er dus aan te komen "Die cd is belangrijk voor ons, het geeft ons een nieuwe drive om verder te gaan," zegt Etienne, en de overige leden be-

amen dat volmondig. Tijdens een huisconcert mochten we al een aantal nummers van die nieuwe cd beluisteren. Het belooft inderdaad iets moois te worden. Teksten over alledaagse gebeurtenissen, die ons ook wat verder doen kijken, en ons confronteren met de mens die we allemaal zijn. Soms wat zwaarmoedig, soms uitermate vrolijk,

vaak met een kwinkslag of een vette knip-oog. Maar altijd gezellig. En zo maakt dit vijftal moeiteloos de link tussen de traditie en wat er vandaag leeft. Al zesendertig jaar lang, en nu meer dan ooit springlevend. ☺

Steven Vanderaspolden

www.arjaun.be

Mediterrane vrouwenstemmen op Folkfestival Ham

Deel 1: Tunesish–Griekse Lamia Bedioui slaat zingend bruggen tussen culturen

Wie ooit reeds kennismaakte met het kleine en fijne Folkfestival Ham weet dat de folkganger hier steeds voor enkele, heel aangename, muzikale verrassingen zal komen te staan. Marc Reusen, eigenzinnig als hij is, ijvert steeds voor een pittig gekruide programmatie, waar een Keltische fond (Ho Ro, Julie Fowlis, David Munnely & Philip Masure) en talent van eigen bodem (Snaarmaarwaar 10 jaar, MandolinMan, Estbel, een buitengewoon hoogstaande tribute aan Wannes van de Velde en Bob, Frank en zussen) voorts gearomatiseerd wordt met enkele scheutjes barok (Andreas Arend en Frauke Hess). Het waren tenslotte de mediterrane vrouwelijke stemmenpracht van Lamia Bedioui (Tunesië) en Ana Alcaide (Spanje) die ons als sirenen wisten te verleiden tot een dubbelinterview, dat opvallend veel parallellen openbaart. In dit interview laten we eerst Lamia aan het woord.

Een mediterrane droomreis op zoek naar het verlossende 'Athamra'

Als Tunesische zangeres en verhalenvertelster woont ze sinds 1992 in Griekenland. Het was een universitaire studiebeurs die haar daarheen leidde. Voor ze het zelf goed beseftte nam haar carrière daar echter een forse wending. Ze werkte ondermeer samen met grote namen uit de etnische en jazz-scene, zoals Savina Yannatou, Jon Balke, Wouter Vandenabeele, Nikos Kipourgos,... Het optreden dat ze in Ham verzorgde sluit nauw aan bij haar tweede en recentste album 'Athamra' (2015). Haar Griekse begeleidingsgroep bestond hier uit Giorgos Vournas (oud, gitaar,

foto: © Bart Vanoutrike

kaval, mandoline, ney, zang), Loukia Konstantatou (qanun, zang), Dimitris Chiotis (kretenzische lier, luit, booggitaar, zang), Yannis Eustathopoulos (tamboerijnen, darbuka, riqq, cajon, udu,...).

Het programma 'Athamra' (Fruit) ook uitgebracht op de gelijknamige cd (2015) vloeide voort uit een aantal fragmentaire woorden die in vertellingen voorkomen. Geschiedenissen hertalen zich in liederen, melodieën met een eigen verhaal. "Ik koos enkele trefwoorden uit die liederen, zoals 'zijden pantoffels', 'piraten', 'gouden sinaasappelen', 'zee',... die me inspireerden om tot die geschiedenis te komen. Daarmee schreef ik dus een eigen verhaal, de geschiedenis van een prinses", aldus Lamia.

Ooit was er immers een prinses, Badhr-el-Boudour, die na een vreemde droom besloot de veilige haven van haar paleis te verlaten en de wereld in te trekken. Ze verkleedde zich als ridder en trok te paard doorheen woestijnen en over zeeën en bergen. Onderweg ontmoet ze verschillende gekwetste, aan passie verknochte, figuranten. Er is de jonge, ongelukkig gehuwde vrouw, de jaloerse gevangene, een doofstomme jongen, een blinde oude man,... Badhr luistert en zwijgt tot ze de top van de Berg van de Tranen van de Wereld bereikt, waar ze probeert haar beschermelingen te bevrijden van hun passies door hun verhaal te vertellen terwijl ze afstapt op de oplichtende sinaasappelboom. Dieptepunten zijn onvermijdelijk wanneer je hoogtes wilt bereiken... en ergens leeft steeds de hoop de sappige vruchten uit de droom te kunnen nuttigen. "De cd vormt slechts een deel van het geheel. Wanneer je in contact bent met het publiek verklaar je de dingen, geef je informatie, of vertel je het lied", verduidelijkt Lamia ons. "Hier heb ik dat niet zoveel gedaan gezien de speeltijd beperkt was. Het vertellen van de liederen vind ik echter belangrijk om er telkens een soort brug tussen te slaan. Ik denk dat dit sterk speelt tijdens onze liveconcerten, die ons de mogelijkheid bieden om de verbindingen tussen de liederen te duiden.

Voor de cd schreef ik zelf het laatste lied 'To oneipo' ('De droom') die de verbinding maakt met de andere nummers, door een beetje gebruik te maken van de melodieën van die andere liederen en door ook hier gebruik te maken van de door mij uitgekozen kernwoorden. Op die manier sluit ik die kleine reis af. Het is vandaaruit dat ook de titel van de cd ontstond, verwijzend naar het fruit in de droom van de prinses, maar ook naar de vrucht van een inspanning, een werkstuk, een muzikale voorstelling. Ik heb heel bewust liederen gekozen uit verschillende landen en tradities. Tegelijk is er een gemeenschappelijk element

foto: © Bart Verouinhe

Lamia Bedioui: "Daarnaast is er de verwantschap in de melodieën, of ze nu dramatisch triest, dan wel bruisend opgewekt zijn. Dat alles scheidt een heel sterke band tussen die verschillende muziekvormen."

van verhalen en vertellingen dat me inspireerde om een lied al of niet te kiezen." In het repertoire steken dus enkele eigen nummers, terwijl daarnaast geput werd uit traditionals van Marokko, Tunesië, Algerije, Klein-Azië, Griekenland, Italië, Sicilië, Frankrijk en waar ook 'Gerineldo', een sefardische romance een plaats toegewezen krijgt. "Ik wou dus hierin de elementen van het verhaal introduceren. Uiteindelijk keren in al die traditionele liederen die verhalende geschiedenissen terug. Die inspireerden me om deze cd te maken. Ik wou dit album dus overkappen door een verhaal, een droom, verrijkt met zang en percussie."

De keuze voor een multiculturele muzikale queeste

"In die verschillende culturen worden uiteindelijk dezelfde verhalen verteld, van mensen die het dagdagelijkse leven ondergaan en soms overstijgen. In hun repertoire zitten altijd berceuses, werkliederen, romances, historische liederen,... Ze verhalen de ervaringen binnen het menselijk bestaan. Ook al verschillen die verhalen in

die onderlinge liederen, vallen ze allemaal terug op gemeenschappelijke menselijke verhalen, die culturen en religies overstijgen. Dit geldt zeker voor de liederen van de Middellandse Zee. Zelf kom ik uit

Tunesië, waarna ik in Griekenland ben terechtgekomen. Ik voel een heel sterke band met al die muziek uit de Middellandse Zee, vooral ook op het niveau van de melodie. Hieraan zijn twee aspecten of genres verbonden. Er is de dramatiek, die we bijvoorbeeld terugvinden in een Corsicaanse klaagzang of een 'amane' uit Tunesië, waarbij in be-

de de richting van de melodie heel uitgesproken is. Dat raakt me op het niveau van mijn emoties."

Een 'amane' is een soort vocale improvisatie die gekenmerkt wordt door een melismatische stijl en de herhaling van het woord 'Aman', dat staat voor 'zegen', 'mededogen'. Deze improvisatie drukt het lijden, de pijn uit, een soort wanhoopskreet. We vinden de amane terug in Griekenland, Turkije en de Arabische wereld. Anderzijds is er de koortsachtige nervositeit die ontmoeten in een pendozali (een snelle kretenzische dans), in de

▶ verdiales van Malaga, de Italiaanse tarantella,... levendig, vreugdevol, rusteloos. "Voor mij voelt dit allemaal heel vertrouwd aan. Er is die melodie die uit de emoties voortvloeit. De emotionele expressie in Mediterrane liederen is heel sterk, en dat spreekt me aan. Er zijn verschillen tussen Tunesische en Algerijnse liederen, maar minder op niveau van de uitgedrukte gevoelens zelf, dan op het vlak van de muzikale interpretatie ervan. Er zijn dus twee verbindende elementen, enerzijds de geschiedenissen die verteld worden in de liederen, en dus universeel zijn, de dood, de liefde,... Daarnaast is er de verwantschap in de melodieën, of ze nu dramatisch triest, dan wel bruisend opgewekt zijn. Dat alles scheidt een heel sterke band tussen die verschillende muziekvormen."

Muzikale keuze worden mee verklaard vanuit het eigen levensverhaal

Lamia verklaart dit verder vanuit een stukje van haar eigen levensgeschiedenis. "Als Tunesische, levend in Griekenland voel ik dat wat me interesseert uiteindelijk muziek is die zich laat opmerken op het niveau van de dialoog van de culturen. Doordat ik sinds 1992 in Griekenland leef, incorporeer ik ook hun muziek. Ik voel me openstaan voor die Griekse muziek en het interesseert me juist daardoor nog meer om die dialoog tussen de culturen door te zetten. Een deel van mijn levenservaring wordt gedragen door mijn opgroeien in Tunesië. Daar onderging ik de Arabisch-Tunesische, naast de Franse cultuur. Dat

bod me toen reeds een opening. Mijn bewustzijn gaat terug tot aan de dialoog tussen die culturen, waarbij ik me toen reeds bewust werd in een multiculturele wereld te leven. In onze huidige tijd is dit nog belangrijker, omdat we de tendens kennen om grenzen op te trekken, hokjes te bouwen, "Jij bent zo,.. jij bent dat,...". Ik wil aantonen dat er in de muziek geen muren bestaan, enkel ontmoetingen en communicatie. Dat interesseert me en vind ik heel belangrijk, die boodschap van interactie."

"Ik ben heel instinctief beginnen zingen. Het lijkt me zowat aangeboren. Ik zing sinds ik kind ben en voor ik naar Griekenland trok zong ik klassieke Tunesische muziek in een koor. Ik studeerde koorzang aan een conservatorium van Tunis, maar niet met het oog op een professionele carrière." Haar studies dreven haar in die tijd in een andere richting. Ze haalde een mastergraad economie aan de Universiteit van Tunis. "Het is in Griekenland dat ik beroepsmatig ben beginnen zingen, ondermeer door te gaan studeren aan het Nationaal Conservatorium van Athene. Mijn aankomst in Griekenland heeft me bewust gemaakt van mijn instinctieve levensdroom, het dialogeren met culturen. Mocht ik in Tunesië gebleven zijn zou ik wellicht nooit die bocht genomen hebben. Het vertrek uit Tunesië wekte een verlangen op om voeling te houden met mijn cultuur en tegelijk te praten met andere culturen. Ik kwam immers in Athene terecht nadat ik een Griekse beurs toegeschoven kreeg om een doctoraat in de economie te schrijven. Daar aangekomen besloot ik vrij plots me op zang toe te leggen. In het begin viel dit moeilijk te verteren door mijn ouders. Het was dan ook geen evidente beslissing, en zeker geen gemakkelijke weg die ik wou bewandelen."

Op mijn vraag of er iets van een rebel in haar steekt, reageert ze deels beamend. "Eigenlijk wel, in de zin dat ik mijn leven steeds zo inricht dat ik kies om dat te doen waarvan ik voel dat het dat is wat ik wil. En zingen is voor mij vitaal. Reeds toen ik kind was verleide ik mezelf om op de meest onverwachte momenten te beginnen zingen. Zelfs wanneer ik momenten heb waarin ik denk het zingen te laten vallen, zijn er steeds andere gedachten die persisteren en me aandrijven om toch verder te doen. Ik volg hierin wat de Duitse dichter Rilke zegt: "Wanneer iets zich noodzakelijkerwijs opdringt, in de zin dat het van vitaal belang lijkt, dan moet je het laten openbloeien en naar buiten laten komen. Je mag zo'n aandrang niet frustreren." En voor mij is zingen vitaal, en dat moet er gewoon uit. Anders vervalt het met de tijd. Maar het is niet evident om van het zingen te leven. Het vraagt veel energie, moed en geduld."

HERFSTWEEKEND MEERSTEMMIGE SAMENZANG DOOR JORUNN BAUWERAERTS (LAIS) 10-12 NOVEMBER

Mattias De Smet

In een uniek, gezellig huisje midden op de Kalmthoutse heide beleven we een weekend waarin we op zoek gaan naar ons uniek stemgeluid.

De nadruk ligt op het plezier van het zingen en op het eigen maken van meerstemmige liederen.
Zowel van bij ons als uit de rest van Europa, tot de gospel en country uit Amerika,...
Er wordt ook aandacht besteed aan improvisatie en eigen inbreng.
Tussendoor genieten we van de prachtige omgeving, van elkaars gezelschap en nuttigen we heerlijke maaltijden!
Op zondagochtend trekken we er op uit voor een yogasessie in open lucht (wanneer het weer het toelaat).

De plaatsen zijn beperkt, dus wees er snel bij!

PRIJS
195 EUR inclusief overnachtingen en maaltijden.
INSCHRIJVINGEN EN MEER INFO jorunnmusic@gmail.com

De muzikanten van 'The Desert Fish' zijn allemaal uit Griekenland afkomstig. "Ook dat is belangrijk voor mij omdat het spelen van Arabische nummers door Griekse muzikanten met zich meebrengt dat de benadering er steeds opnieuw een is van dialoog. Die vermenging is voor mij heel belangrijk. De instrumenten zijn meer verbonden aan het midden Oosten, met de kanun (Loukia Konstantatou), de oud (Giorgos Vournas), de percussie (Yannis Eustathopoulos) en de lyra (Dimitris Chiotis) die wat te vergelijken is met de rabab. Die instrumenten zijn niet totaal vreemd aan elkaar, maar familie. Yannis is heel sterk geïnteresseerd in heel veel technieken uit verschillende culturen hij stelt zich hier, net als de anderen, heel open in op. Dit project zou niet mogelijk zijn als de muzikanten zich niet openstelden naar andere muziekculturen."

De nabije toekomstplannen

"Ik ben momenteel bezig mijn oud album te herwerken. Dit was een zuiver duoproject, 'Fin Amor' (2006), dat zich beperkte tot mijn stem en percussie (Solis Barki), eveneens gebaseerd op een traditioneel repertoire. Het resultaat ervan, met een nieuwe mastering en mixage, zal wellicht in december van dit jaar uitkomen. Het werd toen niet zo goed uitgebracht en ik wil het een nieuwe kans geven. Daarna weet ik het nog niet zo goed, ik heb al wat gedachten in mijn hoofd voor een nieuw project met de groep, maar wist ze nog niet te concretiseren." 🎵

Bart Vanoutrive

Alvast nog enkele concerten eind dit jaar in de Benelux:

- » 09/12/17 Muziekclub 't Ey, Belsele (B)
- » 10/12/17 Cacao Fabriek, Helmond (NL)
- » 12/12/17 Mezrab, Amsterdam (NL)
- » 15/12/17 Winterwelvaart festival, Groningen (NL)

Nieuwe officiële video:

www.youtube.com >
Lamia Bedioui & The Desert Fish
(Official video 2017)

www.lamiabedioui.com

Muziek verbindt mensen over de grenzen van leeftijd en regio's heen.

Impressie violentreffen

We noteren zondag 14 mei. Violisten uit Limburg, Brabant, Oost-Vlaanderen en zelfs uit taalgrensstadje Ronse kwamen allemaal naar Kampenhout. Niet te paard, maar met de viool op de rug. In het kader van het Feest van de Folk organiseerde het Brabants Centrum voor Muziektradities (BCM) een samenkomst voor violisten.

Trekker van het centrum en de trefdag was Hubert Boone. Hubert doet al een halve eeuw onderzoek naar het muzikaal erfgoed in Vlaanderen. Op de samenkomst van 14 mei werden er vooral walsen, mazurka's (en de nevenvormen Redowa en Varsoviene) gespeeld uit Midden-Brabant, het Hageland en de Zuiderkempen. De originele partituren waren bedoeld voor blaasinstrumenten. Hubert Boone heeft ze uitgeschreven in een vlot speelbare viooltoon. Het is een bundel geworden met 26 melodieën.

Toen ik in het voorjaar samen met Jos De Braekeleer een vioolstage volgde bij de Zweedse folkvioliniste Mia Marin (op het Gentse festival Fiddlers on the move), hadden we het erover hoe fijn het is dat we met muziek uit andere landen in contact komen. We beseften ook dat het daarnaast even boeiend kan zijn om de muziek uit onze eigen streek te leren kennen en levend te houden.

De actie bij het woord voegend, trok ik op 14 mei met mijn dochter en haar vriendinnetje naar Kampenhout waar we met een twintigtal andere muzikanten de dansmelodieën uit probeerden. Een ideale activiteit voor Moederdag – wat mij betreft. We kregen wat later ook nog versterking van twee contrabassisten. Ook de schepen kwam langs en zag dat het goed was.

En zo is weer bewezen wat we al wisten: muziek verbindt mensen over de grenzen van leeftijd en regio's heen. Een uitnodiging nu voor ons, om deze Vlaamse melodieën te blijven spelen en er creatief mee aan de slag te gaan, ook over de landsgrenzen heen. Want ze mogen gehoord worden. Speel het voort... 🎵

Ireen Beke

Gaël Lefèvre (centraal in beeld) blinkt uit in het opzetten van heel diverse muzikale bezettingen. Hier treedt hij op als trio samen met Ierse fluitist Ciaran Somers en Bretonse gitarist Nicolas Quemener.

COEFF 4, HIKS, WAF*, ... slechts enkele van de muzikale werelden van Gaël Lefèvre

Steeds is het op 'Het Lindeboom', het jaarlijkse gratis zomerfestival in het Noord-Franse Loon-Plage, onder meer uitkijken naar wat de organisatoren uit eigen land in petto hebben. Liefhebbers van Bretoense en Occitaanse klanksferen vinden er steeds hun gading. Ook de editie van 2016 kwam wat dat betreft volledig de verwachtingen na, met Xarnege en Brotto-Lopez uit het zuiden en Denez Prigent, Wig A Wag, en Lefèvre, Quemener en Somers die het westelijke schiereiland vertegenwoordigden. Voor ons een unieke gelegenheid om de muzikale avonturen van Gaël Lefèvre in kaart te brengen, een brok pure Bretoense testosteron op bombarde, of is hij in de eerste plaats toch een veelzijdig zanger, die maar al te graag van heel wat walletjes proeft.

COEFF 4 een akoestisch kwartet dat Bretagne, Ierland en Quebec verenigt

Gedreven muzikant als hij is, blinkt zanger en bombardespeler Gaël Lefèvre uit in het opzetten van heel diverse muzikale bezettingen. "Vandaag zijn we hier als trio", vertelt hij ons. "Als duo speel ik met Nicolas Quemener al een zestal jaren samen. Ik bouwde met hem een repertoire op waarmee we ook reeds toerden in Ierland en Quebec. Ciaran Somers, een Ierse fluitist die goed bevriend is met Nicolas, adoorde ons duo en vroeg ons of we niet iets in trioformatie konden realiseren. We stonden daar niet weigerachtig tegenover en zo zijn we naar Quebec getrokken, waar André Brunet, de violist van De Temps

foto © Bart Vanourine

drie." Hier zullen ze zich vooral toeleggen op gearrangeerde traditionele nummers, naast enkele composities van Gaël. Nicolas, de gitarist draagt ook een solostuk op aan zijn zoon. "Wij spelen dus vanuit de Bretoense hoek, met gavottes (pourlet), andro's, walsen, ..., terwijl Kieran vanuit zijn Ierse wortels een aantal reels en jigs aanbrengt. Hij brengt tijdens het concert ongetwijfeld een 'ziekelijk' set op zijn fluiten. Hij is een eigenzinnige hypertraditionele fluitist die buitengewoon goed speelt. De versieringen zitten steeds precies daar waar ze 'moeten' zitten. Hij heeft ook een strakke visie op welke nummers na elkaar kunnen gespeeld worden en welke niet. We mengen dus de diverse thema's en er steken ook heel wat gezongen melodieën tussen." Ze schipperen hierbij tussen een bal-folk-programma en concertformule. "Vanavond spelen we duidelijk concert, maar als de mensen zin krijgen om te dansen houden we dat zeker niet tegen. Alle ingrediënten zijn voor handen." Enkel het luik uit Quebec, zal met de afwezigheid van André Brunet, die ook podoritmisch aardig uit de voeten kan, wat ontbreken. Wanneer ik een verwantschap suggereer naar David Boulanger (La Bottine Souriante) vindt Gaël het heel eigenaardig dat ik over hem begin. Hij beaamt de gelijkenis, en geeft aan dat David reeds af en toe André verving. (Bij een conversatie enige tijd na dit interview blijkt David trouwens definitief toegetreden te zijn tot COEFF 4, daar Brunet echt wel teveel werk had met De Temps Antan, n.v.d.r.). Eigenlijk blijken ze allemaal wel een beetje in hetzelfde bedje ziek te zijn, Gaël speelt momenteel in zeven formaties, Nicolas in vijf of zes en ook Ciaran laat zich niet onbetuigd.

Of er voor veelvraat Gaël Lefèvre geen angst ontstaat dat het ene project een ander in de weg gaat staan?

Gaël laat dus duidelijk geen kans onbenut om een muzikale uitdaging aan te gaan. Hij is een van de drijvende krachten achter HIKS, WAF*, hij heeft een duoprogramma met WAF*'s draailierspeler Willy Pichard en eentje met Nicolas Kemener. "We vinden echter altijd wel gaatjes om het ene met het andere te verenigen. Omdat COEFF 4 een internationale groep is, weten we lang op voorhand wanneer we gaan toeren. Onze manager blokkeert die data zowat een jaar op voorhand. Zo is het vrij gemakkelijk te jongleren met die andere bezettingen. En als het echt niet meer lukt om te combineren vinden we altijd wel een manier om me in een van die groepen te laten vervangen." Uiteraard zijn we benieuwd meer te vernemen over die andere initiatieven. "Waar COEFF 4 heel akoestisch is, is HIKS bijvoorbeeld totaal iets anders. Ik verras ook graag de mensen. Tegenwoordig plaatst men heel graag etiketten op muzi-

kanten. Het moet volgens ons ook kunnen: rock & roll met de bombarde in een elektrische groep. Toen ik WAF* oprichtte werd dat ook onmiddellijk een super-energieke groep, volledig akoestisch weliswaar, met draailier, bombarde, bas en drums, zonder harmonie-instrumenten, enkel thema en ritmiek en toch behoorlijk energiek. Met het trio hier vandaag en COEFF 4 is het opnieuw exclusief akoestisch met heel veel melodieën. Ik hou ook van het brengen van dit soort muziek. Dat zou ik niet kunnen realiseren met Hiks of Waf*. Hun klank is niet aangepast aan die stijl, die zich nog meer naar een luisterend concertpubliek richt, met meer lyrische, gezongen en rustiger muziek. Dat is dan weer juist het interessante aan traditionele muziek. Dat genre bestaat uit die muziek waarin er misschien wel het meeste diversiteit bestaat. Wanneer men jazz met traditionele muziek wil horen is er die jazz, als men elektronische muziek wil beluisteren, dan is er elektronische traditionele muziek, er komt rock en pop voor in de traditionele muziek, en er bestaat ook de mogelijkheid om zuivere traditionele muziek te beluisteren. De traditionele muziek is niet zomaar een amalgaam van groepen die op elkaar lijken. Men kan een eclectische diversiteit hebben op eenzelfde avond. Eergisteren speelde ik met Hiks stevige electro-rock in Quimper, op 'Les Cornouailles'. Daar speelden die avond ook een heel jonge akoestische groep, er was een duo van saxofoon en accordeon dat jazzfolk speelde en er waren twee zangeressen, Annie Ebré en Nolwenn Le Buhé die een plinn zongen. Het werd een magische avond met een publiek van zo'n 3000 luisteraars die allemaal samen de Kan Ha Diskan dansten voor die twee zangeressen. We hebben er allemaal een 'plinn' gespeeld, maar geen enkele was dezelfde, ook al gaat het om dezelfde dans. Iedereen heeft er zijn eigen klankinvulling voor. Ze leken echt niet op elkaar en dat is magisch aan de traditionele muziek."

Wat betekent 'folk' voor jou persoonlijk?

"Voor mij is dat traditionele muziek, ik ben niet bang om dat te zeggen. 'Folklore' is een Engels woord, 'folk' staat voor 'volk', 'lore' voor 'traditie'. De folklore is de traditie van het volk. Die is geëvolueerd met zijn tijd en evolueert nog steeds. Het is niet fout of pejoratief om aan folklore te doen! Folklore vormt onze wortels. Het is evenmin fout om onze invloeden te vermengen in die traditie. We maken nieuwe arrangementen op een traditioneel nummer dat misschien 150 jaar geleden ontstond en sindsdien tal van evoluties doormaakte. Als we dan een opname van 50 jaar vergelijken met een versie van nu, met een andere groep, dan zien we dat, ook al gaat het over dezelfde noten en stukken, ze toch helemaal anders klinken. Dat is

Antan eveneens zin kreeg om ons te vervolgen. De conclusie was dan ook dat we beter een groep zouden vormen. Ondertussen zijn we volop bezig een album te produceren, dat in januari 2017 opgenomen zou moeten worden, dat in maart zou moeten verschijnen (ondertussen werd die deadline verlegd naar september voor onlineverkoop, en een fysieke beschikbaarheid via Coop Breizh in november n.v.d.r.), terwijl we in februari een eerste tournee als kwartet plannen in Quebec. De groep heet COEFF 4, verwijzend naar de coëfficiënten van de getijden. Het enige dat ons scheidt is de oceaan. Op het vlak van de traditionele muziek zijn de Bretoenen naar Ierland getrokken en vandaar naar Quebec, en de Ieren gingen ook die kant op. Ze namen hun muziekinstrumenten en melodieën mee en men vindt dan ook heel veel gelijkenissen tussen deze regio's op het vlak van de traditionele thema's. Daarin graven we om er gemeenschappelijke elementen uit te halen. Dat wordt een vrij groot project dat echt van start zal gaan vanaf januari 2017. André kon er vandaag niet bij zijn omdat hij volledig vast zat met De Temps Antan, dus hier op 'Het Lindenboom' zijn we maar met

hyperinteressant. We zijn dan ook doorgevers van de traditie. Dat herwerken van traditionele nummers mogen we niet reduceren tot artificiële hersenspinsels. De orale traditie zette zich honderden jaren door en wij hebben net misschien iets meer geluk omdat we ons materiaal op cd kunnen zetten. Zo laten we gemakkelijker sporen na voor degenen die na ons komen. Dat stelt hen in staat er nog verder op te borduren, eens wij er niet meer zijn. Er is heel wat opzoek- en verzamelwerk gebeurd in Bretagne en wellicht ook hier, en dat intensieve veldwerk kan nu gemakkelijker worden doordat alles op klankdragers geregistreerd staat. Het stelt anderen in staat om bijvoorbeeld over vijftig of honderd jaar nummers die ik componeerde te hernemen met eigen arrangementen, waardoor dat nummer mogelijks verder kan leven voor onbepaalde tijd. Fantastisch toch!?" Gaël koppelt vervolgens de duurzaamheid van een nummer aan de dansbaarheid ervan. "Als die nummers na 200 jaar nog verder leven, komt dat wellicht omdat er de dans aan gekoppeld is. Zonder die verbinding zal een melodie wellicht nooit dezelfde impact behouden en dezelfde levensduur hebben. Het is de dans die maakt dat traditionele muziek blijft bestaan. Zonder dansers zou die muziek er niet meer zijn. Er zou geen behoefte meer bestaan om dat genre te spelen. Het is dan ook heel belangrijk dat de mensen blijven komen dansen. Vooral in Bretagne heb je elke zaterdag 30 tot 50 gelegenheden tot fest noz. Zonder dansers zouden er geen fest noz zijn en zou er geen traditionele muziek meer gespeeld worden."

Het verhaal van HIKS en Gabriel Yacoub!?

Eén intermezzo in het parcours van HIKS had betrekking op het repertoire van Gabriel Yacoub en Malicorne. "Wij zijn bij HIKS allemaal sterke fan van Malicorne, en zelf vatte ik al jaren geleden het idee op om ooit een hommage-cd rond hen te realiseren. Vervolgens verzorgden we het voorprogramma van Tri Yann in de Zénith te Parijs, een zes tot acht avonden waren dat, en na het laatste concert bouwden we die zaterdagavond een feestje en begonnen allemaal Malicorne te zingen. Dat ging zo door tot zowat zes uur 's morgens, in aanwezigheid van onze toenmalige producer, ook een groot fan van Malicorne. De maandag erop belde hij me op met de vraag of ik er niet aan dacht om een groep rond me te verzamelen om die Malicorne-nummers te hernemen. Ik zei hem dat ik die groep al had, namelijk HIKS, en al langer met die natte droom koesterde. Ik wou echter niet aan de slag gaan vooraleer ik het fiat kreeg van Gabriel en Marie. Ik had zijn telefoonnummer en heb drie weken gearzeld of ik hem zou bellen. Ik durfde eerst niet. De eerste maal dat ik hem opbelde, zei Gabriel: "Luister, als er geen duizend groepen zijn die me dat gevraagd hebben, dan is er niet één geweest, en ik heb

"Het is niet fout of pejoratief om aan folklore te doen, ze vormen onze wortels"

Gaël Lefèvre

altijd 'neen' gezegd. Ik zei hem dat we reeds gewerkt hadden op twee of drie nummers en dus een beetje het skelet van ons opzet hadden. Ik stelde hem voor ze door te sturen, waarna hij me iets kon laten weten indien het hem zou bevallen. In dat geval hadden we redenen om verder te praten. Als hij het niets vond, zou ik ook niets meer van hem horen, het signaal goed begrepen hebben en het project onmiddellijk laten varen. Hij reageerde dat het hem goed uitkwam, omdat Marie op dat moment ook bij hem was en ze het onmiddellijk konden beluisteren. Een uur later belde hij me terug om te zeggen dat we 'carte blanche' kregen. "Julie zijn de eersten die iets origineels voorstellen qua arrangement en niet vervallen in zuiver kopieerwerk van Malicorne", was zijn motivatie. Hij vond verder dat we ons eigen muzikaal universum uitgebouwd hadden. Anderzijds gaf hij aan dat de door ons bewerkte nummers tot het traditionele

repertoire behoren en dus niet het bezit van Malicorne of van hemzelf waren, ook al worden ze voortdurend met hen geassocieerd. Op zich hebben we dan ook niets veranderd aan de melodieën en de teksten. Het enige wat we wijzigden zijn de decors van die stukken, de atmosfeer... Vanuit onze arrangementen hebben we die stukken bekeken als theaterstukken, maar we hebben ze verformd, soms zelfs gemarteld... en dat heeft Gabriel sterk geapprecieerd, in die mate dat hij ons uiteindelijk ook vroeg of hij samen met Marie wat koorzang mocht komen toevoegen op een paar nummers. Ik was ongelooflijk fier natuurlijk en heel tevreden. Het gegeven om zelf de zang te mogen verzorgen, met Gabriel en Marie achter mij, was echt een beetje een droom die werkelijkheid werd. Het is een supervriend van me geworden, een beetje een grote broer. Hij heeft me heel wat bijgebracht rond traditionele muziek, hij heeft een cultuur rond traditionele muziek die, zoals men in Quebec zegt 'debiel' is, hij kent heel veel over de achtergronden, vanwaar melodieën komen, wie ze geïnterpreteerd heeft... Hij is hier rond heel belezen en het is een poëet. Hij doet me een beetje denken aan de oude troubadours van vroeger, ... met heel eenvoudige woorden maakt hij magnifieke liederen".

Hier wordt Gael pas echt lyrisch en vat zingend "Je resteraï ici, je ne partirai pas, même si je sais par coeur qu'il fait toujours meilleur ailleurs, mais je resteraï là", dat is een echte 'beauté'!!... waarop we samen even wegdromen. ☺

Bart Vanoutrive

foto: © Bart Vanoutrive

Gaël Lefèvre: "Ik verras graag de mensen."

Blijf op de hoogte via onze website en !

HYGGE? DE MOOISTE & WARMSTE MUZIEK UIT NOORD-EUROPA!

- 07/10 **BAL EXPERIENCE**
- 08/10 **HYGGE!** **WENZELL & BUGGE / GANGSPIL**
- 19/10 **HYGGE!** **ESTBEL**
- 21/10 **FOLGAZAN**
- 27/10 **MAYHEMINGWAYS**
- 28/10 **MARJA & ANNELIES**
- 03/11 **CHANTAL ACDA**
- 11/11 **GABRIEL RIOS**
- 18/11 **WÖR**
- 24/11 **HYGGE!** **FLOATING SOFA QUARTET**
- 01/12 **HYGGE!** **IRMELIN**
- 02/12 **BAL EXPERIENCE**
- 16/12 **CINÉZIK**
THE BOB DYLAN EDITION

... EN NOG VEEL MEER!
CHECK DE SITE VOOR HET VOLLEDIG AANBOD!

 **DRANOUTER
CENTRUM**

www.dranoutercentrum.be

Muziekmozaïek

Les Voisins, duo met veel potentieel

Les Voisins

Winnaar Podium Muziekmozaïek

Sinds enkele jaren wordt er op het Laurentplein/Luisterplein tijdens de Gentse Feesten verschillende wedstrijden georganiseerd door Muziekmozaïek voor folk, jazz en het nederlandsstalige lied. Dit in samenwerking met Uitbureau Gent en Nekka vzw.

Les Voisins kwam uit de bus als winnaar voor de folkwedstrijd. De groep bestaat uit Adrien Raskin (gitaar, stem) en Laurent Cajot (gitaar, stem). Ze omschrijven zichzelf als 'een duo van gitaristen/zangers, gespecialiseerd in traditionele muziek. Met een brede interpretatie van folk/traditionele liederen. De meeste muziek en teksten zijn eigen composities'. De jury omschreef hen als: 'Sterke stemmen in perfecte samenzang en met goede versieringen en timbres. Een groep/duo met veel potentieel'. Naast de folk- en jazz wedstrijd, was er ook de halve finale van Nekka. Daar kwamen volgende drie finalisten uit: In Een Discotheek, Neander en The Grassroots Movement.

De finale van de 10de editie van de Nekka-Wedstrijd wordt gehouden op zondagmiddag 27 augustus tijdens de Cultuurmarkt in Antwerpen. 📍

Ilse Coppieters

Les Voisins is ook te ontdekken tijdens
FOLKEXPO

Nieuw op cd

In *Nieuw op cd* geven we een overzicht van wat er allemaal te vinden is op cd in de folkwereld (in binnen- en buitenland). Aanverwante folkgenres kunnen hierbij eveneens aan bod komen.

Estbel Saar

Nordic Notes, NN092 - 2017 - 45:01

Laat het ons worst wezen of Estbel als geïmporteerde export dan wel als geëxporteerde import moet gevaloriseerd worden. Wij pleiten hier resoluut voor open grenzen. Na de fel gesmaakte, schuchtere eerste stappen, gezet door het duo Hartwin Dhoore (diatonisch accordeon) en Leana Vapper (zang, Estse en lage D doedelzak), een product van de vruchtbare Estse Ethno-kampen, werd de tijd rijp bevonden om meer registers open te breken. Voor het 'Bel(-gisch)-luik Hartwin trok zijn broer Ward binnen met virtuosos Dadgad-gitaarspel, naast mandoline, banjo, stombox en drums. Kippenvel bezorgende eigentijdse arrangementen, met een subtiel spel van effecten en loops levert dit op. Ook de Est(se) kant werd niet weinig versterkt door de inbreng van Sänni Noormets (zang en viool). Zij ontpopt zich als een begenadigde liedschrijfster, die naast een grote liefde voor de folk, graag ook proeft van alternatieve genres, wat zich onmiddellijk vertaalt in haar creatieve vioolspel, waarin zangbegeleidende pizzicato's niet mogen ontbreken. Vaak vloeit de inspiratie voort uit toevallige observaties, die het hart beroeren. Noch de vaak verrassend stevige akoestische instrumentals, noch de opwindend begeleide liederen, waarbij de dames zich als ware nachtegelen ontpoppen, zijn dan ook vrijblijvend. Het vormt dan ook geen paradox te stellen dat bruisend genot hier hand in hand gaan met ingetogen reflectie, finaal aansturend naar een heerlijk gevoel van evenwicht. Dit debuut, meteen uitgebracht door een gespecialiseerd buitenlands label, vormt het resultaat van een intense repetitieweek op het maagdelijke eiland Saaremaa, waaraan de cd zijn titel ontleent. Heerlijk die balans tussen traditie en eigentijdse akoestische klankenweelde.

Bart Vanoutrive

Trommelfluit Trommelfluit presenteert Aghoea!

Wild Boar Music, WBM 21134 - 2017
41:30

Het zat er al langer aan te komen dat onze meest gerenomeerde bourdonfanfare eens wou uitpakken met een andere formule, in navolging van de dorpsfanfares uit de vorige eeuw, ten dans spelend. Op dit album is het alvast genieten van een wervelende bloemlezing evergreens uit het rijke Vlaamse balfolkrepertoire. Het biedt de diverse muzikanten een uitgelezen kans ook eens uit te pakken met het instrumentarium waarmee ze zich van hun beste kant laten horen in de veelheid van podiumensembles waar ze deel van uitmaken, instrumenten die ze noodgedwongen opzij dienen te zetten bij stapevenementen. Met vertegenwoordigers uit het Brabants Volksorkest, De Garre (van Kornee), Follia!, Kadril, Klakkebusse, Queens of Baba, Surpluz, 't Kliekske, Twalseree, Wör... werkten net geen dertig iconen mee aan dit prestigieuze project. Naast fijfer en trom bruist het dan ook ondermeer van fijnbesnaarde (hakkebord, viool, draailier, gitaar, banjo, nyckelharpa, spinet,...), riet- (fagot, saxofonen,...) en accordeongestuurde additieven. Daarnaast werd ook geen kans onbenut gelaten om vele zangtalenten binnen de groep aan bod te laten komen. Bewust werd ervoor gekozen om grijsgepaste balfolknummers in een nieuw en origineel jasje te stoppen. Het werden bijna allemaal traditionals, op 'Welke Hemel' (Rufyn de Decker), 'Bitter Zeemanslied' (Wannes van de Velde) en... Wilfrid Moonen's innige wals in vijf, 'Tuur' na. Het album werd trouwens opgedragen aan deze eind vorig jaar veel te vroeg overleden zielsverwant. Naast Johan Fernand Decanq, stonden ook

Hans Quaghebeur en Erwin Libbrecht in voor de productie. Een triumviraat dat kan tellen en de hooggespannen verwachtingen dan ook ruimschoots waarmaakt!

Bart Vanoutrive

Evi Roelen en Pierre Anckaert Keep the home fires burning

Bandcamp.com

Liedjes uit 'Den Grooten Oorlog'. Honderd jaar geleden zorgden vier jaren van oorlog voor heel wat ellende en verdriet voor miljoenen mensen. Honderden gedichten en liederen verhaalden de miserie en angsten die toen deel uitmaakten van het dagelijkse bestaan. Een kleine greep uit die liederenschat is hier op cd gezet. Pierre Anckaert, gitarist maar vooral ook pianist, studeerde aan het conservatorium van Brussel en heeft al verschillende muzikale watertjes doorzwoomen zoals jazz, kamermuziek, elektronische muziek en ging met zijn laatste release *Woordworks*, terug naar de basis van jazz met enkel piano en fluit. Een andere verwezenlijking is deze mooie bloemlezing van oorlogsliedjes die zo prachtig vertolkt worden door Evi Roelen die sommigen misschien al kennen uit één of andere muziekband of uit het koor *Fine Fleur*. Sobere gitaarklanken en hier en daar een smeltende viool van Emile Verstraeten begeleiden de volkse liederen, waarvan je er zeker enkele kan meeneuriën of misschien wel meezingen. Het zijn liedjes die zowel in de huiskamer als in de loopgraven werden gezongen en met "Danny boy" wordt de jongeman al door de pipers naar het front gelokt om er te gaan strijden. De viool speelt als een soort bourdon doorheen het nummer. De minimalistische begeleiding en de stem, zonder voicecoders of andere electronica, geven je het gevoel alsof het allemaal in je huiskamer gebeurt. Enkel de essentie van het lied blijft over. 'There's a long long trail', 'Give

my regards to Broadway', 'Roses of Picardy' zijn de soldatenverhalen over het lang weg zijn van huis, of over een geliefde en de angst om iemand te verliezen. In *Roses of Picardy* wordt de weemoed nog eens versterkt door een prachtige jazzy vioolsolo. 'Keep the home fires burning' is eigenlijk gans de plaat in één zin samengevat: 'Hopen op een hereniging met geliefden'. Het nummer is van John Mc Cormack die wij zeker kennen van *It's a long way to Tipperary*. Het wereldwijd gekende 'Lily Marleen' vertolkt Evi hier in een mooie nederlandstalige versie die zeker kan tippen aan de versie uit 1939 door Lale Anderson. 'Dear little boy of mine' waarin het gepaste vioolarrangementje het liedje zoveel meer kracht geeft. Satan (Hitler) vult met een grijnslach telkens tot aan de rand, met het rode bloed der volken 't wilig wijnglas in hun (de diplomaten) hand. "Het wijnglas" symboliseert het feit dat de machthebbers eigenlijk niks tekort hebben en hun oorlogje voeren alsof het een gezelschapsspel zou zijn. 'Sous le pont de Paris', "My buddy" en "When Johnny comes marching home" sluiten dit mooie plaatje af. Evi Roelen zingt de liedjes op een manier die je echt terugsturen naar de tijd van toen, overtuigend en vol gevoel. Op een bepaald moment tijdens het beluisteren vond ik dat er hier en daar wat kraakgeluidjes ontbreken zoals in de tijd van de 78 toerenplaatjes op een grammofoon in het salon met een mufte leder Chesterfield en de geur van sigaar en cognac. Zoals de soldaten aan het front en de mensen toen, 100 jaar terug, genoten van al die mooie liederen, evenzeer heb ik nu genoten van deze sfeervolle vertolking door Evi, Pierre en Emile!

Jo Delahaye

Jackobond Jackobond zingt Marva

Garifuna - 41:97

Jackobond kennen we nog van toen ze verschillende jaren terug op de

Stage in Gooik kwam spelen en ze met haar mooie kleinkunst cd's furore maakte. Met deze cd gooit ze het over een andere boeg. Op deze nieuwe plaat brengt singer-songwrighter Riet Muylaert samen met muzikanten Tim Vandenberg, Florejan Verschueren en Karel De Backer een eerbetoon aan Marva, en Belgische zangeres die vooral populair was in de jaren 60 & 70. Ze brengen dit eerbetoon door nummers uit haar repertoire te spelen. Nummers zoals 'een eiland in groen en blauw' of 'Niemand wilt je als je ongelukkig bent' steken ze in een nieuw jasje. Niet te missen als je fan bent van zowel de oudere klassiekers of de nieuwe garde al zijn wij meer fan van de eigen nummers van Jacobbond.

Bart Deroissart

Tin Soldier in the Underwoods

Lost in the Underwood

Eigen beheer - 42:37

Dit zestal vond in elkaar muzikale samspelers, toen ze in 2013 onder een oude Zuidfranse brug besloten als straatmuzikant hun reiskosten te milderen. Het verhaal doet de ronde dat er ooit een tinnen soldaatje vastzat in een door Bas Tillie op een Gentse rommelmarkt aangekochte 'Underwood'-schrijfmachine. Hieraan ontleenden de groep, die zich kronkelend voortbeweegt doorheen frisse roots-, blues-, americana- en countrylandschappen. Het soldaatje symboliseert sindsdien de writers-block, en de muzikale ziel in elk van hen, 'Lost in the Underwood'. Met niet minder dan vier leadzangers en een tweekoppige ritmesectie ontbreekt het hen niet aan diversiteit, met een hoog roots-gehalte als gemene deler. Op gitaar, mandoline banjo, ukelele, harmonica en percussie spant zanger Alex Dardenne de kroon, bijgestaan door Tim Steyaert (zang, gitaar), Lieselotte De Schutter (zang), Bas Tillie (zang, gitaar, banjo, ukelele, dust-

Sutari Osty

TIP

Unzipped Fly Records, Xango Music Distribution - 2017 - 40:58

Hoewel ze uit onderscheiden muzikale achtergronden komen vinden de multi-instrumentale dames van dit Pools meerstemmig trio zich uitstekend in hun verenigde voortzetting van Poolse zangtraditie. Basia Songin (wolf base, Poolse tamboerijn, mondharp) en violistes Kasia Kapela en Zosia Zembruska bedienen zich verder van zabumba en gewone gebruiksvorwerpen (handmixer, keukenrasp,...)

om hun liederen ritmisch te begeleiden. In hun zoektocht naar harmonieën en samenklanken binnen hun vocale traditie speuren ze steeds naar verborgen karakters die verborgen zitten in de liedstructuren, eerder dan ze pogingen ondernemen om de liederen zelf onderste boven te gooien. Er wordt dan ook sterk vastgehouden aan de stijl, temperament, melodie en ritme van het basismateriaal. Ook aan de inhoudelijke essentie ervan, (vrouwelijke) intelligentie en aantrekkelijkheid, wordt niet getornd. Wat hen dan zo boeiend maakt? Ontegensprekelijk de creativiteit die ze aan de dag leggen in hun samenzang en de ongewoon frisse hedendaagse, op het soms heel minimalistische en altijd weldoordachte, instrumentale toetsen waarmee ze zichzelf begeleiden. Zo versterken ze de ingetogen, intimistische sensualiteit van hun repertoire. Vooral wanneer ze de zang begeleiden met violpizzicato's is Iva Bittova niet zo veraf. Een enkele keer, in het melancholische 'Oj w lecie' ('In de zomer'), laten ze de tragische trompetklanken van gastmuzikant Jakub Kurek hun klankenpracht vervoegen.

Bart Vanoutrive

pan), Jérôme Degryse (backing vocals, bas) en Tanguy van Durme (backing vocals, drums, percussie). Vertrokken vanuit covers, gospels, chansons en bluesnummers bouwden ze steeds uitdrukkelijker een eigen repertoire uit, dat zich heel organisch ontwikkelde en waarmee ze ondertussen heel wat podia voor zich wisten te winnen. Ze voeren de (vaak meerstemmige) samenzang hoog in het vaandel. De eer voor de instrumentale intro van het titelnummer valt te beurt aan de tikmachine, die ons binnenvoert in een zwoele, ietwat nevelige atmosfeer van het onderhoud, uitmondend in en eerste heerlijk staaltje van hun meerstemmigheid. Meteen wordt een waarmerk geplaatst vanuit de harmonieuze verwevenheid van darm- en metalen snaren, in combinatie met de ietwat gedempte percussie. Lieselotte neemt het vocale voortouw in hun 'Promiscuous tango', die ze laat openbarsten van sensualiteit, dat vervolgens ook een reggae- en bluesjasje aangemeten krijgt. Een snuifje gospel weerklinkt in 'Simon', terwijl we met 'Humble' en 'Medicinal blues' de ziel van de blues raken. Helemaal open-

breken doen ze met 'George'. Ze brengen de luisteraar in een opperste stemming, waarin blijmoedigheid en (zelf)reflectie elkaar vinden, niet in het minst met hun franstalige uitsmijter 'Le petit coup de chance'. Heerlijk debuteert!

Bart Vanoutrive

Ice King Virtue Virtuosity

Eigen beheer - 46:06

Ice King Aka Belgium's Bravest Bard is het solo project van Bas L.G. Verdin. Dit wordt ook wel heel letterlijk genomen gezien hij zowat alles zelf doet. Hij speelt alles, neemt alles zelf

op en distribueert ook alles zelf. Muzikaal gezien is hij moeilijk te klasseren. Hij beschrijft zijn muziek zelf als epic-avant-garde. Hiermee bedoelt hij dat, hij traditionele muziek zoals de barden vroeger speelden, neemt en er een moderne twist aan geeft. Zo klinkt de muziek als een episch fantasie avontuur verteld en vergezeld door hedendaagse soundscapes. Dit is dan toch het geval voor de eerste 4 nummers op het album. Vanaf nummer 5 tot en met het einde ruilt hij de akoestische bariton gitaar om voor de elektrische. Vanaf dat punt soleert hij maar weg zonder een adem pauze en voel je ook zijn metal invloeden. Het is het ideale album voor fans van zachte soundscapes of fans van flashy gitaar werk.

Bart Deroissart

Nisia

Pandora e cumpagnia

Homerecords.be 4446163

Manuela Lodato is zangeres, percussioniste en danseres en brengt de liederen van haar geboorteregio Sicilië en ook van Zuid-Italië.

Manuela leerde de lokale dansen van haar thuisland doorheen haar omzwervingen en studeerde percussie met Massimo Laguardia. Tegenwoordig woont ze in Brussel waar ze haar muzikale activiteiten voortzet met de groepen Nisia en Musicauta. Brussel is echt wel een plek met kwaliteiten waarin zij zich kan vinden. Waar zij de ontmoeting tussen Noord en Zuid kan verkennen, niet alleen op amoureux vlak. (Manuela is samen met Vincent Noiret, gitarist en contrabasspeler). Voor Nisia schreef manuela de teksten in het Siciliaanse dialect. Vincent maakte de arrangementen voor contrabas, twee stemmen en percussie. "Lisca Bianca", een zeilschip dat ooit rond de wereld voer, begint vrolijk met accordeon en slagwerk en Lodato's mooie, maar broze stem en meteen is de toon gezet voor deze cd. 'Nnininu begint a capella en dan komt

Antonio Putzu erbij op fluit en ook nog op zampogna. De prachtige typische klank van de zampogna, een soort grote doedelzak uit het zuiden van Italië, laat niemand onberoerd. "Arsura" rust dan volledig op een baslijn van de contrabas en zingt Manuela naast de eerste stem ook nog eens de backing vocals wat meer diepte geeft aan het geheel. Op Rosa cunta e canta laat ze een heel ander stemgeluid horen, eerder dramatisch. There's more sorrow and torment than joy and love for mankind. "Rosa Domaschina" is dan weer hoopvol voor een betere wereld. De bas en de stem dartelen doorheen het lied. Het is een mooie plaat met de klemtoon op de zangkwaliteiten van Lodato. De zuiderse warmte van Italië is nooit ver uit de buurt.

Jo Delahaye

Duo Bauweraerts Van Hees

Fly In

Bemolproductions.com – Bemo 086
53:31

Jonge accordeoniste ontmoet doelvirtuoos van het eerste uur. Het samengaan van Hilke Bauweraerts en Jean-Pierre Van Hees is een schot in de roos. Aan de hand van enkele traditionals, maar vooral eigen werk brengen ze heerlijke muziek, verrijkt met een handvol Franstalige liederen, die ze afzonderlijk of samen vertolken. Drie eigenschappen kenmerken dit fraaie album: verscheidenheid in repertoire, knappe arrangementen én uitmuntend gemisceerd. Hilke stamt uit een zeer muzikale familie en is een multi-instrumentaliste. Naast blokfluit en piano bespeelt ze dus ook het diatonische accordeon, haar lievelingsinstrument, dat ze als autodidacte aanleerde. Aan het Lemmensinstituut studeerde ze muziektherapie en in de Antwerpse regio onderwijst ze in verscheidene muziekscholen. Bovendien zingt ze niet onaardig op dit album. Jean-Pierre Van Hees speelt al ruim vijftig jaar doedelzak, deed er uitvoerig

onderzoek naar en is een autoriteit voor dat instrument. Hij trad op in de gehele wereld met groepen die zowel in de folk als in de klassieke muziek thuishoren. In 1989 introduceerde hij de doedelzak in het muziekonderwijs. Aan de universiteit van Leuven behaalde hij de titel van doctor in de doedelzak. Op deze cd speelt hij tevens barokmusette en diverse fluiten. Ook hij zorgt voor de vocale noot, o.m. in een bekende *cramignon*, een slingerdans uit de Luikse traditie. De speellijst omvat schottisches, macloets, tovercirkels, mazurka's, bourrées, walsjes en enkele liederen. We zitten dus zowel in het dansrepertoire als in de chansonwereld, maar dan hoofdzakelijk met zelf gecomponeerde nummers. Voeg aan dit alles een flinke portie fantasie, originaliteit, gevoel voor ritme, speelsvaardigheid en techniek toe en je krijgt een uiterst genietbaar album.

René Warny

Sander Braeckman

Sander Braeckman

Eigen beheer
sander.braeckman@telenet.be

Sander Braeckman, folktroubadour en liedjesboer uit Erpe-Mere heeft een soloalbum ingeblikt. Zelf omschrijft deze zanger/muzikant zich als een mislukte poëet. Meteen goed voor een nummer op deze cd. De mooi uitgebrachte cd telt twaalf nummers. Zowel gevoelige songs als ritmische humoristische liedjes komen aan bod en de cover is geschilderd door zijn vriendin Zarah Verellen. In verschillende nummers laat Sander zich omringen door collega-muzikanten. Sofie Van Cauter neemt de klarinet en backing vocals op zich, Leentje De Vuyst horen we op harp en bij de backing vocals, Wido Uvin dan weer met gitaar en bas en Gertjan Alkemade speelt contrabas, melodica, accordeon, piano en zingt ook mee met de backing vocals. Sander is de afgelopen tien jaar onafgebroken met verscheidene muzikale projecten be-

zig geweest, o.a. Primates, Mourning Jack & De Merde Van Ier. Doorheen de jaren schreef hij een heel arsenaal aan liedjes waarvan er nu op zijn debuut soloalbum verschijnen. Nummertjes zoals 'Als je boos bent', 'Buitenluchtblues' en 'Den ondergang' – met mooi gitaarsolotje, komen aan bod. Ondersteund door akoestische gitaar en mondharmonica bezingt Sander onverbloemd de mooie en minder mooie kanten van het leven. Sander Braeckman zullen we zeker op verschillende kleine podia nog aan het werk horen.

Ilse Coppieters

Lara

Lara

Homerecords.be – 4446170 (2017)
41:10

Lara is een Antwerpse zangeres, die momenteel in de provincie Namen woont. Dit is haar tweede – titelloze – cd, die ze opnam voor Homerecords.be, het zeer productieve Luikse label van Michel Van Achter. Ze zingt in het Engels (behalve op een nummer dat ze zowel in het Frans als het Engels brengt). Haar album is onder te brengen in de categorie singer-songwriters. Met discrete begeleiding van Nicolas Duchène (haar *compagnon de route*, die ook voor de arrangementen zorgde) op akoestische, elektrische en basgitaar en glockenspiel, Tristan Claessens op oed, Etienne Plumer op drums en percussie en nog wat vocale steun van een drietal zangers, serveert ze ons een dozijn ingetogen liedjes. Zelf speelt ze ook gitaar, fluit en percussie. Vrijwel alle nummers hebben een traag tot medium tempo. Lara heeft een aardige stem. De stijl leunt aan bij de popmuziek, maar dan van de rustige, niet lawaaijige soort. Eenvoud en oprechtheid zijn twee kwaliteiten die Lara typeren. In eenvoudige bewoordingen geeft ze uiting aan haar bekommernissen en gevoelens. De thema's die ze in haar liederen behandelt zijn: de onvoor-

waardelijke liefde, de bootvluchtelingen die willen ontsnappen uit een land zonder hoop, het betere leven dat op hen wacht, de vrijheid die elke mens kan bereiken als hij uiting geeft aan zijn scheppingskracht, het vergankelijke van het leven maar het onvergankelijke van de dromen, de liefde, de vreugde, de glimlach, het licht, de solidariteit, de vriendschap. Met haar liederen wil Lara haar toehoorders inspireren en kracht geven. Haar muziek is de weerspiegeling van haar ziel, haar vragen, haar droefheid, haar verlangen naar gerechtigheid, haar dromen. Voorwaar een positief ingestelde artieste.

René Warny

Nevermind Nessie

Best of Foes

Eigen beheer - 39:10

Nevermind Nessie is een folkpunk-band uit Lokeren. Het vijftal gaat er keihard tegenaan op hun tweede album. De meeste tracks zijn Keltisch - zeg maar Iers - getint, uptempo en nodigen uit tot uitbundigheid. Gitarist Hendrik Rogiers neemt de solozang waar en schreef de woorden van bijna alle nummers. Ook de andere leden leverden compositorische bijdragen. Daarnaast spelen de muzikanten nog een aantal traditionals, maar alles draagt de stempel van de band: rauwe zangpartijen zoals oblaagt in de punk, opzweepende instrumentale bijdragen van de solisten op viool, tin whistle en accordeon; het geheel ondersteund door een stevige ritmesectie van bas en drums. Nu en dan verschaffen een paar gastmuzikanten op mandoline en doedelzak de muziek een extra boost. De voorbije jaren trad de band honderden keren op in kroegen en op festivalpodia in binnen- en buitenland. De thematiek handelt over bier en rum drinken, plezier maken, genieten van het leven, de relatie tussen een stel punkrockers, een dronkemanseed, maar ook over het noodlottig aan zijn einde komen en over de aandacht voor de medemens.

Vermeldenswaardige buitenbeentjes zijn een traditionele saltarello en de toch wel zeer speciale versie van de Vlaamse traditional 'De Berendans' die hier omgedoopt wordt tot 'Beer Dance' en zelfs verrijkt wordt met een Engelse tekst die uitnodigt tot plezier, drinken en dansen. Je hoort het, waarde lezer, het album 'Best of Foes' staat voor fun en ambiance. Daarvoor zorgen Hendrik Rogiers (lead vocals en gitaar), Tijl Delannoy (bas en backing vocals), Charlotte Peyskens (viool), Vincent Sels (accordeon en tin whistle) en Sam Van Laere (slagwerk). Brul mee met de pint in de hand en ga uit de bol met de folkpunk van Nevermind Nessie.

René Warny

Torgeir Waldemar No Offending Borders

Jansen 091CD

Geboren in 1974 in Noorwegen en begenadigd gitarist, singer-songwriter. Speelt in verschillende rockbands en na zijn prachtige akoestische debuut in 2014 kiest hij hier af en toe voor het wat ruigere werk op *No Offending Borders*. De teksten hebben diverse thema's zoals het dagdagelijkse leven, liefdes en relaties maar ook maatschappijkritische teksten over het vluchtelingenprobleem en de hoge zelfmoordcijfers. Op de hoes staat de stoel waarop Wilhelm II van Pruisen zat op het ogenblik dat hij op de hoogte werd gesteld van het begin van wereldoorlog I. Daar stelt Torgeir zijn vraag: "Wat zou jij doen als je daar in die stoel zat en je kreeg deze mare"? 'Falling rain', de opener is een ballade met mooie gitaar, een broze stem en fijne mondharmonica. 'Summer in Toulouse' rockt als geen ander en ik ken dit soort muziek want het klinkt als Crosby Stills Nash en Young en ik hoor ook wel Joe Walsh van de Eagles erdoor. 'Among the low' start met mooi slagwerk en banjo, wat sam-pels en fel vervormd gitaarwerk met

Torgeir Waldemar

De taal van de ziel

Torgeir Waldemar deed bij ons niet direct een belletje rinkelen. Maar lang leve het wereld wijde web. Snel kwamen we te weten dat deze Noorse singer-songwriter en gitarist (1974) een prachtige akoestische debuut-cd uitbracht in 2014 en recent een opvolger maakte.

Torgeir heeft een echte karakterkop. Lange donkere haren, een doordringende en donkere blik en een uitstraling die perfect past bij de muziek die hij brengt. Torgeir was bereid om de redactie van Folk kort te woord te staan. Zelf laat hij weten dat hij slecht is in het beschrijven van

zijn muziek. Voor hem vertolkt muziek de taal van de ziel. Volgens ons heeft hij daarmee zijn eigen muziek perfect beschreven. Het is net dat wat je voelt bij het beluisteren van zijn songs.

Na lovende kritiek gehad te hebben met zijn debuutalbum uit 2014, gaat hij met zijn recentere werk *No Offending Borders*, uitgebracht in januari dit jaar, een iets andere richting uit. Maar deze mix van country, folk, indie-pop en alternatieve rock kan ons evenveel bekoren. Aarzel niet de cd-bespreking van zijn nieuw album na te lezen in dit nummer van *Folk*.

Zelf zegt Torgeir dat zijn muziek gebaseerd is op traditionele singer-songwriting en countrymuziek. Daar wil hij graag trouw aan blijven. Als we het hebben over door wie hij beïnvloedt is, zegt hij zijn vader. Altijd mooi dit te horen. En welk optreden voor hem een kippenveldmoment was, dan was dit voor hem tijdens 'Rockefeller' in Oslo toen door het publiek een rilling ging tijdens het nummer *Souls on a String*. "Onbetaalbaar" zegt Torgeir.

Torgeir is een man van weinig woorden, maar spreekt via zijn sociaal geëngageerde teksten in zijn beklievende liedjes. Als we iets kunnen aanraden, ga zeker op Youtube op zoek naar zijn muziek. Je zal er verschillende pareltjes ontdekken. 🍷

Ilse Coppieters

www.torgeirwaldemar.com

foto: tr

Op ontdekking naar het noorden met Torgeir Waldemar

Torgeir kan je alvast op volgende data aan het werk zien in Nederland:

- » 13/12/17 Vera – Groningen
- » 14/12/17 Naked Songs Presents @ De Rozenknop – Eindhoven (i.s.m. Effenaar)
- » 15/12/17 Huis Verloren – Hoorn
- » 16/12/17 Patronaat – Haarlem
- » 17/12/17 Lux – Nijmegen

7
OKT

**RADIO
MODERN**
met
**THE
BABOONS**

+ RUSSELL BRUNER DANSINITIATIE
+ DJ AT'S CRAZY RECORD HOP

**WANNES
VAN DE
VELDE
BEELDEND
WERK**

BOEKVOORSTELLING
MET
KAREL VINGERHOETS,
ERIC RINCKHOUT,
ADRIAAN RAEMDONCK
EN EEN VERRASSINGSGAST

12
OKT

LURA

DEROMA

21
OKT

**AIMEE
MANN**
MENTAL
ILLNESS
TOUR

+ VOORAF & SPECIALE GAST
JONATHAN COULTON

**SKINNY
LISTER**

+ VOORAF BEANS ON TOAST

25
OKT

**ORCHESTRA
BAOBAB**
Tribute to
**NDIOUGA
DIENG**

27
OKT

1
NOV

DIA DE LOS MUERTOS:
**ORKESTA
MENDOZA
& MARIACHI
RELOADED**

16
NOV

**THE
WATERBOYS**

25
NOV

**BILLY
BRAGG**
BRIDGES
NOT WALLS

+ VOOR & NA
DJ WILLEM JONGENEELLEN

8
DEC

**GOGOL
BORDELLO**

+ VOORAF LUCKY CHOPS

12
DEC

**VICENTE
AMIGO**

DE ROMA · TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT
HET VOLLEDIGE PROGRAMMA & TICKETS: WWW.DEROMA.BE · 03 600 16 60

overdreven vibrato en eindigt bijna al in een chaos. Prachtige rocksong die onmiddellijk gevolgd wordt door een rustiger nummer met heerlijk gitaarwerk en prachtige synthlijn. 'Sylvia'! Hier is het wel heel duidelijk dat de mosterd bij Neil Young werd gehaald want soms klinkt het als een doorslagje van wat we van Young gewoon zijn. Zeer mooie gedoseerde backing vocals sieren hier en daar deze plaat. 'Island bliss' krijgt een mooie synthlijn die soms klinkt als een oud versleten hammondorgeltje. 'Souls on a string' is een fijn lied over verloren liefde. Torgeir verhaalt hier als een poëet en het meeslepend refrein laat je de droefheid voelen als het ware. Singersongwriter Waldemar brengt met deze cd een mix van country, folk, indie pop en alternatieve rock. Deze mix kan mij wel bekoren en ik ben nu al benieuwd welke muzikale richting volgend werk van deze muzikant zal bevatten.

Jo Delahaye

Jankobus Seunnenga & Dick Vestdijk

Voor het Land

Seun Records - 004 (2017) - 29:23

Deze cd bevat tien op muziek gezette gedichten van gevestigde Nederlandse poëten zoals Simon Vestdijk, Jan Jacob Slauerhoff en Herman Gorter, maar ook van minder bekende hedendaagse dichters als Levi Weemoedt, H. Mandemaker, J. Troelstra, Fries de Vries en Jan Greshoff. Jankobus Seunnenga en Dick Vestdijk kozen elk vijf gedichten en zingen ze apart of samen. Beide zangers spelen ook gitaar. Hier en daar wordt het klankbeeld vervolledigd door een altviool, maar de aanpak blijft puur akoestisch, zoals gebruikelijk voor een album met luisterliedertjes. Jacobus Seunnenga heeft heel wat op zijn actief. Hij bracht al twee andere poëtische albums uit, maar verwerf bekendheid met de band *Kobus gaat naar Appelscha*, een punkband en met het country- & folkduo *Pigmeat*.

Zijn kompaan Dick Vestdijk is de zoon van Simon Vestdijk, een van Nederlands grootste en productiefste dichters, ooit zeven keer genomineerd voor de Nobelprijs literatuur. Dick Vestdijk is van opleiding sterrenkundige; hij speelde tevens de rol van zijn vader in een van de verfilmingen van diens leven.

De toon van de muzikale gedichten op 'Voor het Land' is sterk uiteenlopend: absurditeit, cynisme, weemoed, berusting in het noodlot, blinde verliefdheid, vergankelijkheid van de roem, drukte van de grootstad, melancholie in de herfst, twijfel over de toekomst van de planeet, toelooft genot...

De zang is behoorlijk en de begeleiding sober, doch kundig. Voor liefhebbers van hoogstaande poëtische liederen.

René Warny

Nando Citarella, Stefano Saletti, Pejman Tadayon

Cafè Loti

CL001 – distribuzione Materiali Sonori
51:02

Als je weet dat Cafe Loti een bestaand cafe is in Istanbul, dan kan je onmiddellijk de vertolking van Nando Citarella, Stefano Saletti, Pejman Tadayon een plaats geven.

Deze cd is een pareltje voor mensen die van oude muziek kunnen genieten. De klassieke manier van musiceren wordt hier omgekeerd voor een beleving, waarbij het gewone volk de oude routes volgt met lichaam en ziel. Dit trio biedt een reis aan die begint in Spanje. Maar op weg ontmoet je o.a. Franse troubadours en we zingen populaire muziek in Napels. In Zuid-Italië is de zang in het Sabir. Via de oude zijderoute kom je tot in het oude Perzië. Een repertoire met o.a. originele composities, variërend van liederen van de Spaanse Sefardische traditie, over middeleeuwse Cantigas, tot stukken van klassieke Perzische muziek, madrigalen, tarantella, populaire

Hanneli Musig TIP

Über Stock & Stei

Suisa – ZYT 4980 (2017) - 58:11

Ook in Duitstalig Zwitserland leeft de volksmuziek voort dankzij *Hanneli Musig*. 'Über Stock & Stei' is reeds het zevende album van deze zes koppige formatie die zich af en toe ook een slippertje naar de klassieke muziek veroorlooft. Maar op hun recentste cd staan uitsluitend dansen uit de verzameling van Hanny Christen, een Zwitserse musicologe die ruim 12.000 traditionele melodieën noteerde. Aanvankelijk was ze enkel geboeid door plaatselijke gebruiken, anekdoten en verhalen, maar geleidelijk aan raakte ze gefascineerd door de authentieke volksmuziek en –muzikanten, niet alleen van haar eigen streek maar van heel Zwitserland. Daartoe waren haar grondige muzikale kennis, haar onfeilbaar gehoor, haar uitstekend geheugen en, in een later stadium, de eerste (loodzware) bandopnemers onontbeerlijke hulpmiddelen. De oudste melodieën die Hanny Christen noteerde gaan terug tot de 18de eeuw. Die reusachtige verzameling is van onschatbare waarde en haar werk kan ergens vergeleken worden met wat Alan Lomax in de Verenigde Staten realiseerde. De stukjes op dit album komen uit de bergachtige kantons Graubünden, Galrus en St. Gallen. De groep arrangeerde ze op een aantrekkelijke manier met zijn eigen instrumentarium. Dat zijn vooral blaasinstrumenten – klarinet, blokfluit, saxofoon, melodica, tuba, hoorn – maar ook viool, cello, altviool, accordeon, gitaar en contrabas. Een stevige ritmesectie, waarin de contrabas een prominente rol speelt, geeft de blazers de gelegenheid om de melodieën in de verf te zetten. De sound heeft iets ouderwets charmants dat wat doet denken aan ons Brabants Volksorkest. Veel tempowisselingen, pittige ritmes, uitstekend gemusiceer en een afwisselend repertoire van schottisches, walsen, mazurka's, polka's en ländler (driekwartdansen) maken van dit schijfje een best genietbaar hebbeding.

René Warny

ballades en liederen van vrijheid. Een muzikaal feest dat de Middellandse Zee kruist op de routes van de oude reizigers.

De oude bezetting kleurt het temperament waarmee de muzikanten als levendige reizigers deze klassieke reis hernemen. Er is hier geen sprake van een archaische benadering. De muziek vertaalt zich onmiddellijk in bestaande, herkenbare beelden op je netvlies.

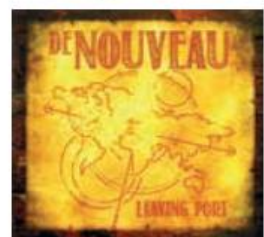
De *Cafè Loti* wil het ritueel van de vergadering doen herleven en de muzikanten maken van de Cavea Het auditorium een nieuwe symbolisch plein van de Middellandse Zee. De melodieën waren op reis, evenals de reizende instrumenten en ritmes. Deze kennen geen grenzen. Zo evolueert dit allemaal tot een nieuwe muziek die in staat is het leven in een nieuw daglicht te plaatsen. Het sleept de toehoorders mee. Zoals gebeurde in de oude Loti Cafe

in Istanbul wanneer reizigers gestopt om te praten, wordt je hier zelf meegenomen op een taal van de muziek waar de ontmoeting met een ander enkel jezelf verrijkt. Een sterke aanrader voor liefhebbers.

Dirk Fraeyman

De Nouveau
Leaving Port

Eigen beheer

Een groep uit het Antwerpse met een voorkeur voor blues en zeker bluegrass.

Bluegrass is een muziekstijl eind jaren 50 uit het oosten van Noord-Amerika, meer in het bijzonder Kentucky. Bluegrass is geïnspireerd op de zogeheten *stringbandmuziek* en is eigenlijk een beetje de klaagzang van immigranten, vergelijkbaar met wat men meer zuiders de naam blues gaf. Five-string-banjo is het hoofdinstrument en hier wordt gespeeld op een banjitaar, een zessnarige banjo. Met the sailor wordt de toon direct ingezet en vertrekken we rustig met de boot, maar eenmaal de wind in de zeilen krijgt ook de muziek meer vaart. Jef Thys zijn stem doet me bij momenten denken aan die van Stuart A. Staples, de zanger van Tindersticks, want ook bij Jef horen we een eigen tremologeluid in de trage zangpartijen. 'Scotland' is - hoe kan het ook anders - een leuk drinkliedje met een fijne mondharmonica erin verwerkt. We gaan uptempo met 'The big strong man' en 'Momo' is een vrolijk meezingertje waar gitaar en mandoline het mooie weer maken. Ook het alom gekende 'I tell me ma' passeert de revue. We kennen het zeker van de Chieftains of The Young Dubliners. Het is eigenlijk een soort kinderspelletje, een rondedansje met Ierse oorsprong. 'Johnny I hardly knew ya' is ook een De Nouveau-bewerking van een traditional en eindigen doen we met een jig. Misschien kon er meer gehaald worden uit de backing vocals want die vind ik soms nogal oppervlakkig en wat ik zeker mis is het typische Kentucky of Nashville accent. Het is een leuke bluegrassplaat en de instrumenten zijn tot een mooi geheel gemixt.

Jo Delahaye

Laclaireau

Fate Of The Poet

Lie Records 0501- 45:28

Singer-songwriter HT Roberts verkeert in grootse vorm, zoals zijn tiende (!) soloplaat 'Old Light' al aantoonde. Op één nummer van die cd speelde multi-instrumentalist Nils

De Caster mee (Johan Verminnen, The Broken Circle Breakdown, film én Bluegrass Band) viool, terwijl op vele eerdere projecten de in Parijs wonende pianiste Gabriela Arnon en snarenwizz Gijs Hollebosch deelnemen. Om de verscheidenheid nog groter te maken, vervoegde Leander Meuris ((bas)klarinet, piano) Laclaireau, die de naam meekreeg van het kasteel waar de band repeteerde en opnam, Château de Laclaireau in Ethe, Belgisch Luxemburg. Dat moet inspirerend gewerkt hebben, want deze pendant van Kapitein Haddocks Molensloot leverde elf ingetogen maar intense songs op (alle van HT, behalve 'Someone Took A Knife To The Sky' dat de andere vier samen schreven). HT neemt de leadzang voor zijn rekening maar de andere vier zingen ook (Gabriela heeft enkele platen onder eigen naam gemaakt; Nils heeft nu een eigen solo-programma) Tezamen nemen ze vele instrumenten voor hun rekening maar de arrangementen blijven rela-

tief sober, zodat melodieën en teksten hun werk kunnen doen. 'Fate Of The Poet' maakt daardoor moeiteloos de doelstelling waar, namelijk muren en schotten tussen diverse muziekvormen doorbreken, stijlen aan mekaar toetsen en herwerken tot een nieuw geheel. 'Ride A Wave Into The Light' is daar een mooi voorbeeld van: de etherische zang van Arnon, de 'klassieke' patronen die viool en klarinet neerleggen, modernistische accenten van gitaar, dobro en piano, een melodie die als golven het strand bespoelen. Het daaropvolgende fraaie 'The Lowlands' Clay' ademt dan weer een totaal andere sfeer. 'I Dreamed Of A Highway' stond al op 'Old Light': het is boeiend de versies te vergelijken. Of het experiment geslaagd is, zal de tijd uitwijzen, maar 'Fate Of The Poet' is hier en nu een goudmijn aan zeer genietbare muziekjes.

Antoine Légat

Tondo

L'Adorable Leurre

Homerecords, 4446176 2017 - 51:39

Draailiermagister Gilles Chabenat was reeds lang toe aan een nieuw 'eigen' project waarin hij zich zowel compositorisch als uitvoerend voluit kon uitdrukken. Die nieuwe droom maakte hij recent waar met twee muzikale kompanen, Maarten Decombel (gitaar) en Fred Pouget (klarinetten, doedelzakken) waarmee hij niet aan zijn proefstuk is. Hun gemeenschappelijke noemer valt samen te vatten als

een combinatie van een geworteld zijn in de traditionele (dans)muziek, naast een uitgesproken interesse voor de hedendaagse kunst. De naam verwijst naar de cirkelvormige schilderijen die breken met het klassieke rechthoekige model. De associatie met de oneindige boog, gevormd door het wiel dat de snaren beroert, is hierbij snel gemaakt. Het geheel voelt trouwens aan als een oneindige rondedans, soms ingetogen, dan weer prettig uitbrekend. Elk van de instrumenten tovert een eigen - vaak technisch vernuft -laagje op de diverse klankenschilderijtjes, wat vaak ook adembenemende solomomenten oplevert. De band tussen visuele en akoestische wereld vormt een rode draad. Zo verwijst het titelnummer naar een werk van Gérard Gasiorowski, terwijl 'Estève' (met verrassende barokpassages op gitaar) en 'Motherwell' een hommage bieden aan de gelijknamige kunstschilders. Erwan Hamon (fluit) komt als enige gast 'Soller en avril' versterken. Naast instrumentale uitvoeringen van 'Adezzi a saa' van de Algerijn Slimane Azem, 'Een schip' van onze Wannes en Maurizio Martinotti's 'Principessa', werden al deze diamanten eigenhandig geslepen door Chabenat en uitgevoerd door drie meesters in het scheppen van ogenschijnlijke eenvoud!

Bart Vanoutrive

Peach Skeoch

Vier nummers op deze cd. Hoe werd dat vroeger genoemd? Een maxi single... Josep Peach op accordeon en Becca Skeoch op harp met Calum McIntyre als percussionist. Een niet alledaagse combinatie voorwaar.

Uitgepuurde speelwijze gekoppeld aan virtuositeit maar niet echt bedoeld om de tent op een festival nog een laatste keer te laten ontploffen (al moet je met dat laatste erg opletten). Wel uitstekend voor een avondje sfeer bij een goed glas naar keuze. Af en toe overgaand naar iets dat meer funky/ gipsy klinkt en ook de muzette is nooit ver af. Wil je een sfeervol huiskamerconcert met een groepje gelijkgestemde vrienden dan vallen Peach en Skeoch zeker in de prijzen maar als headliner op een festival zie ik hen, voorlopig, nog niet zitten. Beetje braaf misschien?

J'O Van Dessel

Birds That Change Colour

On Recording Birds

'On Recording The Sun And The Moon' heette de eerste plaat van Birds That Change Colour, de groep die zich over de jaren heen rond zanger-gitarist-songschrijver Koen Kohlbacher gevormd had. Dat was een geslaagd werkstuk. 'On Recording Birds' is een ondubbelzinnige bevestiging. Voor 'On Recording Birds' trok BTCC naar de Ardense bossen om er live tussen de bomen te repeteren, te spelen en op te nemen. 's Avonds trok het gezelschap

Folgazán

TIP

Zee Zonder Zout

Eigen beheer 2017 - 45:05

Een van de Vlaamse groepen die misschien iets teveel juist onder de radar blijft is ongetwijfeld Folgazán. Zo kreeg hun heel originele programma 'De Verwoeste Gewesten' en de hieraan verbonden cd 'De Grootte Oorlog van de kleine Belg', net niet die aandacht die het verdiende binnen het gewoel rond 100 jaar WO I. Sindsdien zaten ze niet stil, en vooral onder impuls van Bart (gitaren) en Ruuth

Oosterlijnc (zang) werd een iets luchtiger programma uitgewerkt, waarbij emotionele spanningsvelden in menselijke relaties evenwel niet ontzien worden. Heftige positieve gevoelens, soms verglijdend naar meer duistere fantasmen en handelingen. Vrijblijvend zijn de thema's (zoals in het overheerlijke 'niet echt') zeker niet, en de actualiteit wordt niet geschuwd ('Hyena's in de stad'). Zij tekenden voor de meeste nummers. Samen met de andere groepsleden, Hanneke Oosterlijnc (zang), Hein Vanhuysse (dwarsfluit, klavier), Charlotte Peyskens (viool), Pieter-Jan Jordens (drums) en bassist Koen Vanderbauwhede werden ze vervolgens van poppy arrangementen voorzien, soms met een jazz-toets ('Tussenin' of Yves Bondue's 'Vind ik niet leuk'), dan weer heel poëtisch ('Terug naar Gaudi'). 'Geen weg terug' mag dan weer lekker rockend. Zo verlaten ze de paden van de traditionele folk, zonder ze te verloochenen, en zonder aan consistentie te verliezen. Grote troeven vormen de meerstemmige Nederlandstalige zang van de nichtjes, naast het sierlijk gefluit van dwarsfluit en viool, die zich comfortabel laten deinen op de ritmesectie.

Bart Vanoutrive

zich dan terug in een klein huis om binnen verder te werken. Naast Koen waren dat de getrouwen Micky Peeters (wurlitzer), Dave Schroyen (percussie) en vanzelfsprekend Nathalie Delcroix (Lais, Erikcon Delcroix) die voor de hemelse heldere harmonieën zorgt, samen met nieuwkomer Naomi Sijmons (alias Reena Riot) Niels Hendrix (Fence) speelt o.a. bas. Extra muzikanten waren Tomas De Smet (contrabas), Jo Zanders (allerhande slagwerk) en Frederik Claes (violen) Veel volk, maar de inbreng is spaarzaam: het draait om de vocalen. De muziek is dankzij de eerste cd herkenbaar en vertrouwd, en dan ook minder verrassend. Maar de plaat groeit met elke beluistering. De heel karakteristieke vocale acrobatieën zijn zeer knap, zeker in de openende pastorale kwartet 'Dating Song'/'Dew'/'The Beach Boys'/'The Honest Ghost'. De vogels geven van jetje op het een versnelling of twee hoger gaande 'Rock Island Line'. Met 'Songs till May' komen de West Coast *summer of love* invloeden stilaan boven. Psychedelica meets hoofse minnezang op 'State Of Confusion'. Het korte idyllische a capella 'June' is een parel...waarna het volledig tegengestelde 'My Love' laat horen waarom het een terechte

single was. De *udu* (klein idiofoon uit Nigeria) begeleidt het rustige 'Ask The Gallows'. 'Dating Song' sluit af met een minuut natuurgeluiden erachteraan. 38 minuten duurt "On Recording Birds", maar ze werden erg fraai ingevuld.

Antoine Légat

Katleen De Vylder
Harpgetijden

Hemelsleutel 2017 - 47:45

Dit is de vijfde cd van deze Vlaamse harpiste. Katleen De Vylder reist heel Vlaanderen en omstreken rond, als soliste of vergezeld van een violist, cellist, doedelzakspeler, fluitist, zangeres, dichter, schilder, enz. De vijftien stukken op dit album zijn allemaal eigen composities, geïnspireerd door de zee,

het strand, de golven, de duinen, de getijden...

Deze fraaie muziek wordt gespeeld op een bijzondere concert harp – de Salvi Scolpita – die tot stand kwam door de creatieve samenwerking tussen de harpenbouwer en een beeldhouwer. Op dit album overtrof de harpiste zich door het componeren en subliem musiceren van sterke melodieën die tal van stemmingen en vredigheid oproepen. Met de titels van de melodieën en de verrukkelijke muziek als leidraad kon ik mij moeiteloos inleven in de tafereels die de muzikante/componiste inspireerden. Zo mijmerde ik doorheen de zonnedauw en langsheen de vier windstreken weg en ging ik op verkenning naar zeesterrenkruid en zoutkristallen. Groot was mijn verwondering toen ik op de door mist omsluisde zeespiegel een zeelief ontwaarde, maar tijdens de zonnewende werd ik onherroepelijk gecharmeerd door de zeevinden en bemerkte ik in de verte een strandloper die zich bewoog op het ritme van de golven, waaruit af en toe een tuimelaar opdook. Zo bleef ik grasduinen tot de doortij zich inzette en er een sneeuwmaan te voorschijn kwam. Tot zover de impressies die opdoken bij het beluisteren van deze sublieme klanken.

Dit is ongetwijfeld de mooiste cd die ik van Katleen De Vylder al heb

gehoord, van begin tot einde heel genietbaar. Ik kan hem dan ook ten zeerste aanraden aan wie van schone en meesterlijk gespeelde harpmuziek houdt. Je hoort alleen maar harpklanken, niets meer, niets minder, maar dan van het soort dat nooit gaat vervelen.

René Warny

Maarja Nuut
Une Meeles

Eigen beheer 2016 – 39:08

In een poging deze zingende violiste accuraat te situeren komen we ontegensprekelijk in de onmiddellijke omgeving van de Tsjechische Iva Bittova. Nuut combineert ongebreidelde traditionele dansmelodieën, liederen en verhalen met een dosis elektronica waarmee ze een intrigerend gelaagd klankentapijt weeft, met haar stem en

Find us on
Facebook

viol als rijgdraden. Haar stem benut ze deels als overdrager van poëtische teksten (het cd-boekje voorziet in Engelse vertaling) en van klanken, waarvoor ze een arsenaal aan technieken beheerst. Ondanks het minimalisme en experimentele karakter ervan blijft haar muziek heel toegankelijk. Op haar tweede album, 'In de greep van een droom' verkent ze het grensgebied tussen droom en werkelijkheid, met muziek die beelden en verhalen verbergt die ons in staat moeten stellen van de ene realiteit in de andere te stappen. Sommige van de liederen omvatten variaties op motieven die ze reeds verkende op haar debuutalbum.

De ruggengraat is en blijft de volksmuziek, terwijl de aankleding voortdurend in een veranderende beweging aanstuurt naar improvisaties van het 'nu'. Zelf ervaart ze haar muzikaal project als het verkennen van de verschillende kamers van een huis, soms een haast verborgen bergruimte, dan weer een ruime hal met hoge plafonds, waarbij ze uitnodigt om te observeren, en zelf eigen verhalen te fantaseren, die gerust telkens een andere plot vermogen. De extatische fragiliteit van het geheel vraagt de luisteraar om heel gefocust te luisteren. Dan wordt je overspoeld door betoverende magie.

Bart Vanoutrive

Katy Too Nine Lives

Pedalpoint PP2016002 – 32:19

Katy Too (echte naam Leen De Haes) uit Kalmthout is een singer-songwriter die met 'Nine Lives' haar tweede cd uitbrengt. Dit schijfje is niet echt onder te brengen in de folk, maar veeleer in de pop-country-rock.

Na haar goed onthaalde debuut 'Quest For Honey' gaat de zangeres deze keer scheep met Wigbert Van Lierde voor de productie.

Deze bekwame multi-instrumentalist hanteert een resem gitaren, een synthesizer en een xylofoon en verzorgt zelfs de backing vocals. Verder bracht hij een aantal topmuzikanten bij elkaar en zo werd een stevige basis

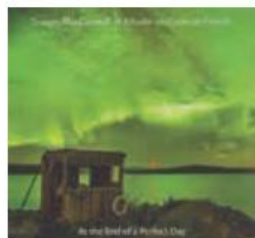
gelegd voor de songs van deze bedreven zangeres met een niet onaardige stem. Ook Wouter Berlaen stond in voor twee arrangementen. Prettige melodien en gevoelige songteksten gaan hier hand in hand en leiden de luisteraar binnen in de Americana, dit mengsel van folk, country, blues, rhythm and blues, rock and roll, gestoken in een modern jasje en doorgaans gespeeld op elektrische instrumenten. Katy Too speelt zelf gitaar en treedt in de voetsporen van authentieke Amerikaanse iconen als Joni Mitchell, Emmylou Harris, Lucinda Williams, Michelle Shocked, Suzanne Vega, Nanci Griffith... Negen nummers die elk hun eigen leven leiden op dit welgemaakte album. Voor de liefhebbers van het genre.

René Warny

Dougie MacDougall of Alturlie and Special Friends

At the End of a Perfect Day

Brechin All Records - CDBAR028 - 60:59

Op talent staat geen leeftijd. Dit is het debuutalbum van de achtentachtjarige (!) Schotse accordeonist Dougie MacDougall.

Dat de cd er nu pas is gekomen, is te wijten aan het feit dat deze bekende figuur uit de Highlands ruim een halve eeuw actief was in de zalmvisserij. Een foto van zijn visserijstation in Alturlie, nabij Inverness, prijkt op het hoesje van deze langverwachte schijf.

De kwieke man heeft overigens al een rijk gevuld leven. Op amper achtjarige leeftijd startte hij met de eenrijige melodeon en de doedelzak. Spoedig mocht

hij meespelen met de lokale pipe band. Na zijn legerdienst trad hij vooral op als accordeonist met zijn eigen groep. Na zijn huwelijk werkte hij als zalmvisser in de zomer en als bosbeheerder in de winter. Hij kocht en verbouwde een huis in Alturlie, kreeg zes dochters en speelde nog sporadisch muziek. Maar uiteindelijk liet Dougie zich overhalen om een cd op te nemen en het resultaat mag er zijn!

Familieleden van verschillende generaties spelen mee: zijn broer, zijn schoonzus, zijn schoonzoon, zijn neven en zijn kleindochter.

Verder wordt hij begeleid door een leger vrienden van Schotse dansorkesten. Je hoort dus ook pianoaccordeon, mandola, banjo, viool, keyboard, gitaar, fluit, bas en drums. Dit alles zorgt voor een onweerstaanbare sound die iedereen aan het dansen krijgt. Uiteraard staat de virtuoze accordeonist centraal in dit ruim een uur durend muzikaal festijn met twintig opwindende reëls, meeslepende jigs, feestelijke marsen, bruisende hornpipes, vlotte polka's, lieflijke walsjes, pakkende slow airs en zelfs een ontroerend lied gezongen door Dougie's kleindochter. Dougie MacDougall bespeelt een drierijige knoppenaccordeon in de typisch Schotse dansstijl, ietwat archaisch, maar boordevol charme.

René Warny

Maxence Camelin & Convidats

Quand la craba crabidarà

AEPEM – 16/03 2016 – 71:43

Op zijn craba (geit) of bodega (leren zak), naast een dozijn andere ge-

luidsvoortbrengers, verkent Camelin het Occitaanse traditionele erfgoed. Ook zijn gezellen Caroline Dufau (zang), Daniel Detammaecker (harmonica's en zang) maken dankbaar gebruik van talloze speelse percussiespulletjes, terwijl Xavier Vidal instaat voor een tweede craba/bodega. Rond dit bijna ter ziele gegane instrument, familie van gaita en binou koz, en het bijhorend repertoire werd (in de voetsporen van de associatie La Talvera) heel wat onderzoek verricht waarvan de neerslag terug te vinden is in een sterk gedocumenteerd cd-boekje. Bedoeling van de bloemlezing bestond erin om de verscheidenheid aan kleuren van de craba te bundelen, een instrument dat zich verrassend goed leent tot samenspel met een barytonsaxofoon. De selectie melodien en liederen verwijzen naar heel verschillende contexten (onder meer uit kerst- en dansrepertoire), maar desondanks verkozen de muzikanten een zekere historische coherentie na te streven in de keuze van de instrumenten, de toonaarden en versieringen en de accenten en melismen in de zang. 'Le rossignol dans la foret' is een herderslied dat een leuke vraag-en-antwoordsequens oplevert tussen Camelin en Dufau. Regelmatig is ook stevig voetenspel aan de orde, getuige een ander lied 'A l'age de quinze ans' (eentje uit de categorie 'foute huwelijken'). Die liederen, gezongen door Caroline, vormen een onschatbare meerwaarde aan dit project. Soms wordt ervoor geopteerd om rechtstreeks op de schalmei, de 'graile' te spelen, zoals in het burleske 'La bufatieira'. Met 'De sur le pont de nantes/Rossignolet du bois' geven ze hun eigenzinnige versie van een van de meest over het Franse landschap verspreide sets. Een behoorlijk geslaagde en goed gedocumenteerde auditieve inventarisatie van het repertoire ten noorden van Carcassonne vormt het eindresultaat.

Bart Vanoutrive

Wist je dat?

- Wist je dat het **Folkmagazine** een website heeft waar je
- » de net besproken cd-recensies telkens kan nalezen
- » op de archiefpagina de oudere magazines (vanaf 1 jaar) opnieuw online kan bekijken?

Ga dus zeker eens kijken op www.folkmagazine.be

Gigi Biolcati Da Spunda

Visage Music, Xango Music Distribution
2016 – 36:38

Met dit eerste soloproject, met vooral eigen nummers, slaat percussiemester en stemmenkunstenaar Gigi Biolcati stevige bruggen naar 'Da spunda' ('de andere kant'), als titelnummer, een techno-shamanistisch pareltje. In de opener 'Al sante' gooit hij meteen een lijn vanuit de Vercelliaanse rijstvelden naar deze van de Louisiana-delta, zwanger van de blues. Vrijblijvend is het allerm minst, gezien het schrijven van muziek en teksten nieuwe aspecten en nuances van zijn persoonlijkheid onthullen.

Hij laat zijn nummers ademen vanuit alle eerdere muzikale ervaringen, terwijl de in het Santhiatische dialect gezongen teksten een uitgesproken autobiografische inslag hebben, handelend over angsten, hoop, oplossingen en relaties. Ze worden gedragen door een heel breed, ritmiek aanvoerend, instrumentarium. Dit gaat van body percussion, over een onder meer met chopstick aangeslagen gitaar en diverse andere objecten, tot synthesizer en elektrische piano, tot zijn 'scattend' stemgeluid dat de muzikale frasering van de Indische tabla nabootst in 'Gossip Immobiliare'. Voorts is er een ongepolijste interpretatie van Peppino Mendes', ook door Pavarotti bejubelde 'Fiorin Fiorello' (1939) of het sensitieve eerbetoon aan zijn moeder 'Gina'. 'Giobi di Capusin', de enige traditional uit Vercelli, voorziet hij van een krachtige afro-beat. De meerlagige ritmiek in 'Serenade' trekt de volle aandacht, terwijl het 'Musica' vol rauwe passie de ultieme synthese vormt van het opzet, om zo verbindingen te smeden die culturele en religieuze verschillen helpen verzoenen vanuit een wederzijds verrijken.

Een ingetogen, door Loredana Guarneri op cello begeleide reflectie over 'l'amur', vormt een waardige afsluiter, overgaand in een door Lonkeke Ten Hooven parlando ingezongen gedicht over de zee,... in het Nederlands. 🎧

Bart Vanoutrive

foto: © Patrik Iamm

Voor levende muziek zorgen de meiden van het befaamde Torupilli Jussi Trio.

Estland te gast in het Mim

Een half jaar lang viert de Estse Republiek in het Mim haar honderdste verjaardag met een expo, concerten en workshops. De Esten koesteren hun muzikale erfgoed als weinig anderen. Het is al zingend dat ze zich in 1987-1991 bevrijdden van de sovjetdictatuur.

De Estse volksmuziek is een boeiende mix van oeroude Baltische tradities en recentere West-Europese invloeden. Met voorvaderlijke instrumenten als de *kannel-citer*, de *hiu kannel*-stryklieër en de *torupill*-doedelzak, naast nieuwere speelmansinstrumenten als de viool en de accordeon, elk met hun eigen repertoire.

Al deze instrumenten kun je in het Mim met klank en beeld beleven in een magische sfeer van Estse landschappen. Want de muziek is in dit dunbevolkte land sterk verbonden met de natuurlijke omgeving. Sommige instrumenten kun je ter plekke ook zelf uitproberen. Deze tentoonstelling is samengesteld door de collega's van het Ests Theater- en Muziekmuseum in de hoofdstad Tallinn.

Voor levende muziek zorgen de meiden van het befaamde *Torupilli Jussi Trio*. Zij zullen bij de opening en tijdens de krokus- en paasvakanties hun liederen en dansen brengen in concerten en workshops. 🎧

Springlevend!

Het verhaal van de Estse volksinstrumenten

Expo in het Mim van 19.10.2017 tot 15.04.2018. Gratis toegang.

- » Concert en rondleiding met *Torupilli Jussi Trio*: 19, 20 en 21 oktober 2017
- » Workshop voor kinderen met *Torupilli Jussi Trio*: Krokusvakantie 2018
- » Familierondleiding en concert door *Torupilli Jussi Trio*: 5 en 6 april 2018
- » Masterclass viool met *Torupilli Jussi Trio*: 7 april 2018 voormiddag
- » Tune learning session met *Torupilli Jussi Trio*: 7 april 2018 namiddag

www.mim.be - 02 545 01 57

ZA 18 NOV.
19u00
CC DE ADELBERG

CELTIC NIGHT 19

RÉALTA IERLAND

Een nieuwe ster aan de Keltische hemel. Jonge helden met power en virtuositeit.

CARA SCHOTLAND/DUISSLAND

Flitsende en inventief gearrangeerde instrumentals, originele songs en perfecte tweestemmige zang.

DERVISH IERLAND

Een Keltische topgroep met een mix van stemmingen, heftige jigs en reels tot moody ballads.

TICKETS & INFO: WWW.CCDEADELBERG.BE

Adelbergpark 1, BE 3920 Lommel - T +32 (0)11 55 35 11 - E reservaties@ccdeadelberg.be en info@ccdeadelberg.be

€ 25 (basis) of 20/18,75/17,50 (abo's)

CC DE **ADELBERG**
demenemend

 Vlaanderen
PROVINCIE

Publicatie

Naar Andalusië... op het ritme van Flamenco

Guido Declercq

Ongetwijfeld speur je als lezer van ons tijdschrift ook op reis graag naar gelegenheden die je muziekcultuur verrijken. Zelf mis ik in de doorsnee reisgids echter vaak de instap naar die locaties die het verschil maken. Voor liefhebbers van Andalusië, bakermat van de flamenco, is dit probleem vanaf nu alvast van de baan. Deze vakkundig geïllustreerde reisgids, geschreven door één van onze ferventste flamencospecialisten, biedt een schat aan weetjes en kan eigenlijk tegelijk dienst doen als naslagwerk.

Een eerste hoofdstuk gaat in op de positie van de flamenco in het hedendaags Andalusië. Vervolgens wordt gewezen op het belang ervan en dit vanuit een situering in de historische context, waarbij niet voorbijgegaan kan worden aan de repressie door het Franco-regime,... en de daarop volgende revival. Wil je weten wat een juerga is, een cuadro, een compañía, of wat de essentie vormt van de hedendaagse avantgardistische dansvorm, dan word je in een volgend onderdeel op je wenken bediend. De auteur wist ook via gerichte interviews van een tiental hedendaagse protagonisten, waaronder Antonio Reyes, Carmen Linares, Gerardo Nuñez en Patricia Guerrero gouden tips te ontfutselen die de lezer verder op weg helpt. Natuurlijk is het ook interessant om kennis te maken met de belangrijkste festivals. Zo passeren ondermeer Mairena del Alcor, Casabermeja, Córdoba ('La Noche Blanca'), de Biënnale van Sevilla,... de revue. Van zo'n twintig muziekevenementen vangen we een glimp op van hun karakteristieken en eigenheden, inclusief een hele portie praktische informatie.

Na deze royale inleidende passages, die zowat een derde van dit boek beslaan, ontpopt deze gids zich tot een heuse reisgids, met de focus op het muziekgebeuren. Eerst worden we overweldigd door een aantal heel gedetailleerde autoroutes die respectievelijk de diverse provincies beslaan. Achtereenvolgens doorkruisen we Sevilla, Huelva, Cádiz, Málaga, Jaén en Almería, waarbij geen gelegenheid onbenut gelaten wordt om in de relevante dorpen de niet te missen – aan de flamenco verbonden – locaties te beschrijven. Granada verdient een apart hoofdstuk omdat we hier de

kans krijgen om in de voetsporen te treden van Federico García Lorca. Wie uiteindelijk verkiest om de stapschoenen aan te trekken vindt ongetwijfeld zijn gading in de gedetailleerde stadswandelingen die deze gids aanbiedt. Aan bod komen de steden Sevilla, Jerez de la Frontera, Cádiz, Córdoba en Granada. Het hoeft geen betoog dat onze gids hier onze ogen andermaal richt op die etablissementen die fundamenteel zijn voor het verhaal van de flamenco. Terecht wordt hierbij onachtzaam voorbijgegaan aan de schitterende gebedshuizen, paleizen en worden we uitgenodigd deelgenoot te worden van een heel andere geschiedenis van deze steden waar ooit Christenen, Moren en Joden op zoek gingen naar een vreedzame co-existentie die een ferme deuk kreeg tijdens de Reconquista. Al deze verlokkingen werden uiteraard, zoals het een degelijke reisgids past, voorzien van nauwkeurige detailkaarten die ons naadloos in staat moeten stellen die boeiende paden te betreden.

Een verklarende woordenlijst en uitgebreide index sluiten deze reisgids, met de allures van een naslagwerk, vakkundig af. Ik trek alvast zo snel als mogelijk terug naar Andalusië, met deze authentieke gids op mijn meeneemlijstje. 🍷

Bart Vanoutrive

www.la-barraca.be
www.ophetritmevanflamenco.com

Naar Andalusië...
op het ritme van Flamenco
Uitgeverij Borgerhoff & Lambergigts
ISBN 9789089316929
2017247pp – € 24,95

folk TIP

Europalia Indonesia

10 oktober 2017
tot 21 januari 2018

Gede Radiana Putra, traditionele krijgsdansen uit Bali

Het tweejaarlijkse festival zoomt in op de traditionele en hedendaagse cultuur van Indonesië en biedt een nieuwe kijk op het gastland, met talrijke artistieke uitwisselingen en creaties op het vlak van tentoonstellingen, dans en muziek, literatuur en film.

Een programmering rond Indonesische muziek is ondenkbaar zonder een stevige focus op de gamelan, het iconische muziekinstrument van de archipel. Voor **Europalia Indonesia** brengen vier topvertolkers van de Javaanse en Balinese gamelan die tijdloze traditie ten gehore, in een grote verscheidenheid aan genres – tot aan een interpretatie van het werk van de Amerikaanse componist Moondog toe.

Voor meer info: www.europalia.eu

Ontstaan van het Nederlands-talige lied

Door Dree Peremans

Liegen mag natuurlijk niet, maar overdrijven is weer iets anders. Vandaar dat ik met plezier beweer dat het Nederlandstalige lied zo'n duizend jaar bestaat. Min of meer. En de korrel zout krijg je cadeau.

Officieel is het allemaal begonnen met Hendrik Van Veldeken. De eerste geregistreerde singer-songwriter (liedjesmaker/zanger, chansonnier, folksinger, volkszanger, kleinkunstenaar, troubadour, minstreel, ...) van de Lage Landen werd geboren vóór of rond 1150 en stierf na 1184. Daarmee is hij alvast 34 geworden en dat is acht jaar ouder dan zijn latere collega Jo Erens. Die leefde van 1928 tot 1954 en werd dus amper 26. Twee Limburgers die hun stem hebben laten klinken met liederen die in één van de vele varianten van het Nederlands zijn geschreven. Dat hun beider dialecten inderdaad tot het Nederlands taalgebied worden gerekend berust hoofdzakelijk op toeval. Voor hetzelfde geld waren het Duitse dichters en zangers geweest. Of was hun Limburgs een eigen zelfstandige taal geworden en zouden wij nu allemaal traag en zingend sprekend.

Het vermoedelijke geboortjaar (1150 of daaromtrent) is natuurlijk nog geen duizend jaar geleden, maar om de slogan 1.000 jaar kleinkunst te rechtvaardigen ga ik er van uit dat Hendrik van Veldeken (tiens, zou dat Veldeke in het Antwerps, waar alles altijd groter is, Van de Velde kunnen worden?) niet zomaar uit het niets de pen ter hand heeft genomen. Hij moet de stiel van iemand hebben geleerd en verfijnd. Dat hij zijn vak kende merken we alvast aan zijn 25 'Minnelieder'.
*In die tijden dat die rosen
 tounen manech scone blat,
 so vloeket men den blidelosen
 die wroegere siin ane maneger stat,
 want sie der minnen siin gehat
 ende den minneren gerne nosen.
 van den bose moet Got ons losen!*

Zo begint Minnelied nr. 12 en gelukkig staan er in de uitgave van Jef Notermans genoeg voetnoten om de moderne lezer duidelijk te maken wat de oude dichter in zijn amoureuze bui heeft neergepend. Hoe hij het gezongen zou kunnen hebben weten we helemaal niet. Vermoedens genoeg, maar helaas weinig of geen praktijk. Wat moet een mens vandaag de dag als hij Veldeken wil actualiseren? Misschien een vertaling? Niet letterlijk, maar in de geest van de dichter kruipen met een hart van zoveel eeuwen later? Een poging:

*Als de tijd komt dat de rozen
 schoon in blad en bloesem staan
 vervloekt men alle moedelozen
 die de and're kant op gaan
 omdat zij geen liefde kennen
 en de liefde zelfs gaan haten
 en er weg van willen rennen.*

En daar dan een prachtige melodie bij verzinnen. Eigenlijk zou ik het eerst aan Dirk Van Esbroeck willen vragen, maar die is helaas alweer tien (!) jaar geleden overleden, maar elke liedjeszanger van vandaag zou er weer mee aan de slag moeten kunnen/mogen/wille/durven. Dan komt 1.000 jaar kleinkunst weer iets dichterbij. Wie mij helpen wil is welkom.

'Van Hendrik van Veldeken tot Jonas Winterland' of iets van die strekking, al mag het even goed ook Stoomboot zijn of Eva De Roovere of Buurman of al wie de grenzen van duizend jaar Nederlandstalige liedjes wil opzoeken. ☺

Dree Peremans

TOERNEE MONDIAL PRESENTEERT!

Najaarsconcerten 2017

07 okt - 13 okt	Orquesta Típica Ciudad Baigón (Arg) "Vernieuwende tango, recht uit het hart van Buenos Aires" Dendermonde - Leuven - Zaventem
12 okt - 12 nov	Solo & Indre (Sen/Ltu) "De speelsheid van het Zuiden en de rust van het Noorden" Bornem - Leopoldsburg - Ternat - Brussel - Koksijde - Evergem - Leuven
18 okt - 28 okt	Che Malambo (Arg) "Opzwepend dans- en muziekspektakel" Dilbeek - Roeselare - Bornem - Lokeren - Leopoldsburg - Heist o/d Berg - Zaventem - Ieper
19 okt - 21 apr	Refuges for Refugees (Bel/Div) "Een muzikale reis langs de Zijderoute" Heist o/d Berg - Leuven - Ieper
25 okt - 29 okt	Seth Lakeman (GB) + support Hannah Sanders & Ben Savage "Knalprestatie van dé cultfiguur uit de Engelse Folk!" Leuven - Roeselare - Evergem - Beveren
15 nov - 18 nov	Samurai (Fin/Irl/Esp/Ita) "Melodieuze vindingrijkheid in overdrive!" Roeselare - Dendermonde - Beveren
24 nov - 02 dec	Delgres (Glp/Fra) "Pompende Delta-Blues uit Guadeloupe" Koksijde - Ternat - Heist o/d Berg - Beveren - Bornem

Alle info vind je op www.toerneemondial.be
Bezoek onze website en maak kans op een gratis cd!

14 dec - 17 dec	Coíg (Can/Cape Breton) "Een zalig avondje uit met een Canadees kerstsausje" Leopoldsburg - Evergem - Ternat
-------------------------------------	--

Voorjaarsconcerten 2018

24 jan - 27 jan	Trio Da Kali (Mli) "Griot muziek uit Mali met een hedendaagse toets" Leuven - Lokeren - Heist o/d Berg - Beveren
01 feb - 09 feb	Wör & Trio Dhoore (Be/VI) "Jong folk-talent met het imago van een stoere rockband" Beveren - Leopoldsburg - Dendermonde - Heist o/d Berg
20 feb - 24 feb	Okra Playground (Fin) "Electro-folk uit het noorden" Bierbeek - Zaventem - Beveren - Ternat - Lokeren
02 mrt - 18 mrt	I Muvrini (Fra/Cors) "Muziek voor hart en ziel" Bornem - Heist o/d Berg - Dilbeek - Beveren - Roeselare - Kortrijk
18 apr - 22 apr	Xabier Díaz & Adufeiras De Salitre (Esp/Gal) "Uitermate krachtig, weemoedig en meeslepend concert" Zaventem - Beveren - Leopoldsburg - Heist o/d Berg - Waregem

Alle info vind je op www.toerneemondial.be
Bezoek onze website en maak kans op een gratis cd!